EDITURA SCRIPTUM
Cărarea singurătăţii
Găseşte-ţi cărarea spre Dumnezeu în pustie!
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ELLIOT ELISABETH
Cărarea singurătăţii: găseşte-ţi cărarea spre Dumnezeu în pustie! / Elisabeth Elliot; trad.: Elena Jorj; ed.: Sofia Gheorghe. -Oradea: Scriptum, 2006
ISBN (10) 973-87770-0-3; ISBN (13) 978-973-87770-0-2
I. Jorj, Elena F. (trad.)
II. Gheorghe, Sofia (ed.)
2

ELISABET H ELLIOT

Cărarea \J i KJ singurătăţii

Găseşte-ţi cărarea spre Dumnezeu în pustie!

Editura Scriptum Oradea
Originally published in U.S.A. under the title
The Path of Loneliness
by Fleming H. Revell
Ann Arbor, Michigan, U.SA.
ISBN 1-56955-255-X
© 2001 by Elisabeth Elliot
AII rights reserved.
Ediţia în limba română, publicată sub titlul *Cărarea singurătăţii* de Elisabeth Elliot
© 2006 Editura Scriptum
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel/Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: scriptum(5)scriptum.ro.
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RQ
Prima ediţie în limba română Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română
Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea,
Traducerea: Elena Jorj
Editarea: Sofia Gheorghe
Coperta şi tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip
Poza copertă faţă: Diartis (www.diartis.ro)

Poza autor (coperta spate şi ultima pagină): Lester A. Gimpelson
ISBN 973-87770-0-3
Tiparul executat în U.E.
în amintirea lui Katherine Morgan
Ferice de cei care-şi pun tăria în Tine, în a căror inimă locuieşte încrederea. Când străbat aceştia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere...
PSALMUL 84:5-7

Cup/tins

Prefaţă.....9
Mulţumiri.....10
1. Un val neaşteptat.....11
2. înverşunare şi tandreţe.....15
3. Singurătatea este un pustiu.....19
4. Durerea respingerii.....24
5. Toate dorinţele mele sunt înaintea Ta.....29
6. Darul văduviei.....32
7. Sub aceleaşi auspicii.....38
8. Divorţul: Umilinţa finală.....43
9. O dragoste suficient de puternică încât să doară.....47
10. Moartea este un nou început.....52
11. Preţuieşte excesiv.....58
12. Complimentul inadmisibil.....66
13. Căsătorită, dar singură.....71
14. Dragostea înseamnă acceptare.....79
15. Un ogor cu o comoară.....84

16. Fă-mi o turtă!.....91
17. Gloria jertfei.....97
18. Partea mea din suferinţele lui Cristos.....102
19. O pace neobişnuită.....106
20. Ajută-mă să nu *doresc* atât de mult.....112
21. Preschimbă-ţi solitudinea în rugăciune.....119
22. Cum să abordez aşteptarea?.....124
23. O cărare spre sfinţenie.....133
24. Maturitatea spirituală înseamnă paternitate spirituală 138
25. O viaţă transformată.....144
26. O „uşă de nădejde".....148

^P/t^aţâ

Cred că subiectul *singurătăţii* este permanent în actualitate pentru fiecare dintre noi, în fiecare anotimp al vieţii noastre. în viaţă, fiecare om trăieşte „clipe" de singurătate. Nu pot fi evitate. Important este să ştim cum să „trăim", cum să trecem prin aceste clipe de singurătate, nicidecum să căutăm o modalitate prin care să le „alungăm". Unora ne sunt „hărăzite" mai multe, altora mai puţine, astfel de clipe, însă important este să descoperim că singurătatea nu înseamnă doar suferinţă, ci este şi un „dar divin".
Rugăciunea mea este ca cei care păşesc pe această cale să fie însoţiţi de Cel care Se numeşte pe Sine Dumnezeul păcii. De asemenea, fie să descoperiţi ce a învăţat Pavel când era în închisoare: „Ştiu să trăiesc smerit şi ştiu să trăiesc în belşug. In totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Cristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4:12,13).
*
Elisabeth Elliot

n

JĂalltmM

Mulţumirile mele cele mai sincere se îndreaptă către aceia care mi-au permis să ilustrez cele scrise cu întâmplări din viaţa lor.

Capitolul 1

Qlh MaH neaşteptat

eE trecut de miezul nopţii. Pe partea dreaptă a avionului, luna inundă cu lumina ei un câmp imens de nori care par asemenea unor bolovani. în avion e întuneric - doar două-trei becuri luminează slab, şi mai sunt iluminate literele care formează cuvântul IEŞIRE. Stewardesa trece tăcută pe culoar, ducând o pătură pentru unul dintre călători. Bărbatul şi femeia de lângă mine par să doarmă. Ei tac de mai multă vreme, încerc să găsesc un loc cât mai confortabil pentru picioarele mele în spaţiul strâmt care mi-e destinat, dar sunt prea lungi. Scaunul e prea îngust. Perna e prea mică pentru a-mi cuibări capul în ea, rezemându-1 de tetieră. Deşi motoarele zumzăie profund, dulce şi regulat, nu pot adormi.

Femeia de lângă mine se mişcă, îşi deschide poşeta, caută ceva, se lasă din nou pe spate. Bărbatul se mişcă şi el. Amândoi tac. Un ticăit scurt, apoi a flacără, în timp ce bărbatul se apleacă să aprindă ţigara partenerei sale. Ii pot vedea conturul mâinii, articulaţiile degetelor, degetele, firele de păr de pe dosul mâinii, luminate pentru câteva clipe de flacăra brichetei. Femeia inspiră adânc, apoi expiră un noruleţ de fum. Un alt ticăit. întuneric.

Gesturi obişnuite, despre care presupun că nu înseamnă nimic pentru ei. însă pentru mine, stând la fereastră şi privind la strălucirea de gheaţă a stelelor, ele vorbesc despre o întreagă lume, pierdută pentru mine. Un bărbat şi o femeie. împreună. Mâna lui întinsă spre ea, ca să o ajute.

Eu călătoresc singură. Sunt văduvă. îmi amintesc de o altă mână - ceva mai mare decât aceasta, cu degete puternice, de luptător şi tâmplar, iscusită în mânuirea penelului, gingaşă în mângâieri. Bărbatul căreia i-a aparţinut s-a dus de peste un an, suficient de mult timp ca să-mi fie greu să-mi amintesc cum era când mă mângâia, cum era să-mi ascund mâna în mâna lui. îmi sprijin fruntea de hublou şi simt cum un val uriaş trece peste mine, mă îneacă, mă copleşeşte, ca de sute de ori în anul care a trecut. Mulţi sunt însă într-o situaţie mult mai disperată decât a mea. Caut să nu uit aceasta. Cât de binecuvântată am fost să fiu soţie, chiar şi numai pentru un scurt timp. Şi totuşi, de cele mai multe ori nepremeditat, în cele mai ciudate locuri şi din cele mai ciudate motive, când îmi fac treaba, în general calmă, chiar veselă, acel val trece peste mine. Valul singurătăţii.

Cincisprezece ani mai târziu sunt din nou văduvă. Cele mai multe lacrimi le-am vărsat înainte ca să moară, privind cum este măcinat de cancer. înmormântarea este o celebrare a bucuriei - în sfârşit se odihneşte, eliberat de „un trup dezgustător", cum îl numea el. Cântăm „Condu-ne pe noi, Iehova", imnul care are acel vers minunat (din păcate nu se regăseşte în toate versiunile)

Moartea morţii şi Nimicirea iadului, Du-mă cu mână sigură în Canaan.

Nu-mi vine să plâng - decât de bucurie la gândul că Isus Cristos este Moartea morţii. N-am plâns nici la serviciul de înmormântare al primului meu soţ. A fost foarte ciudat pentru cei care mă priveau, sunt sigură - „E de piatră!" - dar nu sunt singura care a trecut prin aşa ceva. Se întâmplă adesea ca cei a căror pierdere e mai mare să aibă parte de mult har şi multă milă, şi de o nemărginită pace. Bineînţeles că aceasta nu

înseamnă că ei nu plâng niciodată. Dar nu se prăbuşesc. Cei care doar privesc şi se roagă şi încearcă să se pună în locul celor îndureraţi simt că nu pot suporta cele întâmplate. Uneori plâng necontrolat, fiindcă închipuirile lor nu includ niciodată harul.
Aşa sunt eu la înmormântări. Pacea de care am parte întrece orice pricepere şi sunt purtată pe înălţimi nebănuite de acele rugăciuni fierbinţi, ca de nişte aripi puternice, mult deasupra durerii.
Insă apoi brusc, într-o zi în care mă aflu poate la cumpărături şi întind mâna spre raftul din faţa mea, valul acela uriaş trece peste mine şi mă trezesc suspinând. Din fericire, nimeni nu pare să observe. Fiindcă dacă cineva ar observa ce mi se întâmplă, oare explicaţia mea („Soţul meu a decedat în urmă cu trei luni") ar avea vreun sens pentru persoana respectivă - *aici, la cumpărături, în supermarket?*
Ca să ajungem la restaurantul hotelului, trebuie să trecem pe lângă barul discotecii. Zgomotul e prea mare ca să-ţi dai seama dacă e vorba de muzică sau altceva. Fumul e prea gros ca să poţi vedea cine sau care e sursa zgomotului, dar în luminile răsfrânte care se învârt putem vedea siluetele contorsionate de pe ringul de dans. Bărbaţi sau femei? Nu pot desluşi întotdeauna după felul în care sunt îmbrăcaţi. Nu se ating. Mâinile li se mişcă în aer, înainte şi înapoi, trupurile li se învârt, se unduiesc, se îndoaie. Din când în când, un umăr se ciocneşte de un alt umăr, ca şi când ar vrea să-i amintească celuilalt că nu e singur, că are pereche. Mai mulţi bărbaţi stau lângă uşă. Patru femei stau la bar pe scaune înalte, etalându-şi cu generozitate picioarele suple; coatele pe masă, mâinile uitate parcă pe buza paharului, ochii analizând neobosiţi încăperea. E atâta singurătate în ochii lor, singurătatea acută a celui care caută un suflet care să-i „răspundă".
E sâmbătă seara. Aici se strâng celibatarii, cei singuri, în acest oraş aflat la vest de Mississippi.
Ne oprim (eu cu cel de-al treilea soţ), privim scena pentru câteva clipe şi mergem mai departe. Ne aşezăm la o masă în restaurant, mulţumind în inimile noastre pentru linişte,

mulţumind că nu trebuie să ne alăturăm celor singuratici. Ne avem unul pe celălalt, şi e pe viaţă (Doamne, Te rog, una mai lungă de data asta).
De ce se strâng aici? Nu se poate să vină numai pentru mâncare sau pentru ceea ce le oferă muzica. Nu au nici întâlniri aranjate. Sunt doar nişte vânători singuratici. Ce altceva să faci în Cowtown sau în New York, într-o sâmbătă seara, dacă eşti singur?
In Toronto, de exemplu, potrivit unui articol dintr-o revistă, aflăm că există şi alte posibilităţi. Poţi intra într-un club de celibatari, poţi apela la o firmă de servicii „matrimoniale", te poţi duce la un club de dans sau la unul unde poţi cina, sau, dacă eşti „la zi" cu instruirea adulţilor, te poţi înscrie la o aşa-numită „curte culinară", în cadrul căreia participi progresiv la câte o cină o dată la şase săptămâni. Fiecare dintre cele patru feluri de mâncare le consumi la o altă masă cu cinci-şase persoane diferite. Dacă eşti dispus să scoţi din buzunar 695 de dolari, poţi cumpăra şase descrieri ale unor membri de sex opus (sau, potrivit „preferinţelor" pe care le ai, de acelaşi sex) şi să fii învăţat cum să te porţi, cum să te îmbraci şi cum să vorbeşti, astfel încât să-i cucereşti sută la sută. Pentru „mica" sumă de 1.000 de dolari, îţi poţi înscrie numele pe o listă care îţi oferă şansa (dar nu şi garanţia) de a fi invitat în Clubul Celor Bogaţi şi Renumiţi, adică oameni care câştigă 100.000 de dolari sau chiar mai mult (articolul nu explică şi termenul „renumiţi").
în Birmingham, o gazdă îşi cuplează invitaţii, iar o gardă în uniformă le pune cătuşe pe care trebuie să le poarte toată seara. „Ei trebuie să înoate, să mănânce, să facă totul împreună (mai puţin când merg la toaletă), spune ea, însă în urma acestor petreceri nu s-au format niciodată cupluri pe viaţă."
în apropierea locuinţei noastre din Massachusetts, un supermagazin enorm găzduieşte Serile celibatarilor, când cei „fără pereche" pot cumpăra alimente sau un tovarăş. Ei numesc aceasta Piaţa de Carne.
Anunţurile matrimoniale din ziare şi reviste sunt o oglindă a disperării pe care bărbaţii şi femeile o simt în singurătatea lor.
Ce putem face cu singurătatea?

Capitolul 2
oWftgunafte st tand/tete

C

red că există un răspuns la întrebarea de la sfârşitul primului capitol. însă mai întâi trebuie să ne întoarcem la
J începutul tuturor lucrurilor.
în cartea *The Eternal Now,* Paul Tillich scrie:
Să fii viu înseamnă să te afli într-un trup - un trup separat de toate celelalte trupuri. Şi să fii separat înseamnă să fii singur. Acesta este un adevăr care se referă la toate fiinţele, dar mai ales la om, comparat cu orice altă fiinţă. Nu numai că omul este singur, el şi *ştie* că este singur... Şi el nu poate îndura această singurătate. Dar nici nu poate fugi de ea. Destinul lui este să fie singur şi să fie conştient de singurătatea sa. Nici chiar Dumnezeu nu-i poate îndepărta acest destin.[1]
Când Dumnezeu a creat lumea, El a văzut că fiecare lucru pe care 1-a făcut era bun. însă când 1-a făcut pe om, El a văzut că nu este bine ca omul să fie singur. Omul este o fiinţă socială, ca animalele. Ele trăiesc în perechi, în turme sau în haite. Dumnezeu a găsit soluţia pentru singurătatea lui Adam: femeia.
16
Cărarea singurătăţii
Adam şi Eva - erau un cuplu, fiecare fiind menit să se potrivească cu celălalt.
Totuşi fiecare a continuat să fie singur, în sensul profund al termenului - într-un trup separat, singur înaintea lui Dumnezeu, purtându-I chipul, fiind răspunzător faţă de El, responsabil. Această singurătate a fost un lucru bun, fiindcă totul în Grădina Edenului era perfect.
Dar s-a întâmplat ceva. Păcatul a distrus armonia perfectă din univers. Relaţia dintre om şi Dumnezeu şi dintre fiinţele umane a fost frântă. Omul *ştie* acum că este singur. Singurătatea lui nu mai este doar o experienţă a solitudinii (care în nici un caz nu este ceva rău în sine), ci şi a deprivării. Tovarăşul uman, care în planul divin a fost răspunsul la singurătatea omului, nu mai este suficient. Neascultarea a alterat tiparul. Singurătaea lui are acum o altă dimensiune, care include o experimentare a durerii - o durere numită însingurare. Acest gen de durere face parte din ceea ce filozofii numesc „condiţia umană", caracterul, statutul sau situaţia omenirii. Nimeni nu poate scăpa de asta.
Presupun că cei mai mulţi dintre noi ne-am perceput solitudinea mai ales când ne-am aflat faţă-n faţă cu grandoarea naturii - o furtună dezlănţuită cu tunete şi fulgere, un cer presărat cu stele, o mare înspumată. Natura îţi poate da o senzaţie de confort sau te poate înspăimânta, în funcţie de relaţia pe care o ai cu Acela Care le-a creat pe toate sau poate doar de dispoziţia de moment.
Este ceva teribil - şi numai dacă cineva ar fi subuman sau abrutizat nu ar resimţi acest lucru ca pe ceva terifiant
- să nu ai rădăcini în această lume, să fii „fără casă", izolat, „o persoană nelocalizabilă", să fii pe pământ, dar să nu-i aparţii. Ceea ce pentru Melhisedec, un personaj din Vechiul Testament, era mister - „fără tată, fără mamă, fără arbore genealogic" - pentru noi ar fi o tragedie. Fără familie sau prieteni, fără un punct de sprijin pe pământ, fără soare, stele şi vânt am fi doar pe jumătate vii, damnaţi la o existenţă cel mult crepusculară; să fii pe deplin viu înseamnă să faci într-un fel parte din toate aceste lucruri
- atât din înverşunarea, cât şi din tandreţea lor.[2]
înverşunare şi tandreţe
17
Aşa se exprimă Gerald Vann în *The Son's Course.* El a pus degetul pe cauza celei mai mari disperări umane: trebuie să avem un punct de sprijin.

Lumea îşi oferă slabele panacee, şi ele sunt apucate în grabă -*„S-ar putea* să găsesc răspunsul la barul celibatarilor, la rubrica de anunţuri matrimoniale, la Piaţa de Carne". Este adevărat, cei singuri şi-ar putea găsi o pereche, pe cineva dispus să-i iubească, cel puţin pentru o noapte, dar oare acesta este cu adevărat răspunsul pe care îl caută ei? Fără un punct de sprijin, fără o conştientizare a faptului că faci parte din ceva mai mare şi mai măreţ decât tine însuţi, nimic nu va fi suficient.

Dragostea lui Dumnezeu a fost cea care ne-a adus pe toţi în fiinţă - soare, stele, vânt, bărbaţi şi femei, şi „copii care să îndulcească lumea" (ca să folosesc o expresie dintr-o veche rugăciune care-mi place atât de mult). A-L cunoaşte pe Dumnezeu sau chiar şi numai a începe să-L cunoşti, înseamnă a şti că nu mai suntem singuri în univers. Mai este Cineva Acolo. O licărire de speranţă că ar putea exista un refugiu pentru înstrăinarea noastră. A te opri din alergarea frenetică, din dorinţa arzătoare de a obţine ceva, de a cheltui, de a căuta şi găsi şi *a privi* pur şi simplu la lucrurile create de Dumnezeu înseamnă a te îndepărta cu câţiva paşi de disperare. Fiindcă Dumnezeu poartă de grijă. Lui îi pasă. Cel mai *înverşunat* peisaj marin poate dezvălui o purtare de grijă plină de *tandreţe.*

„Cine a închis marea cu porţi când s-a aruncat din pântecele mamei ei? - 1-a întrebat Dumnezeu pe Iov în mijlocul marii lui suferinţe. - Când i-am făcut haina din nori şi scutece din întuneric" (Iov 38:8-9). Un Dumnezeu care poate privi la oceanul măreţ ca la un nou-născut neajutorat - ar putea El să nu-1 observe pe unul dintre copiii Lui însinguraţi? Iov s-a simţit părăsit de Dumnezeu. însă, după toate întrebările pe care I le-a pus şi după toate acuzaţiile pe care I le-a adus, i s-a arătat că nu a fost uitat de Dumnezeu nici chiar pentru un singur moment.

„Ştii tu când îşi fac caprele sălbatice puii? Le vezi tu pe cerboaice când fată? Numeri tu lunile în care sunt însărcinate şi cunoşti tu vremea când nasc? Ele se pleacă, fată puii şi scapă iute de durerile lor" (Iov 39:1-3). Dacă Dumnezeu o vede pe

cerboaică în agonia durerii facerii şi o asistă când îşi fată puii în pădure, putem crede că nici o inimă îndurerată nu scapă atenţiei Lui.

îi datorez tatălui meu o profundă conştientizare a faptului că Dumnezeu este Creator. Nu-mi pot aminti o vreme în care să nu fi fost conştientă de ciripitul păsărilor, de măreţia munţilor şi prospeţimea zorilor, de dulceaţa unei păduri de pini şi misterul cerului înstelat. El ne-a învăţat să vedem, să auzim, să mirosim, să gustăm. Părinţii ne-au învăţat în nenumărate moduri să-L cunoaştem pe Cel Care ne-a creat pe toţi şi să ne încredem în El. Şi ei ne-au spus povestea care, mai mult decât toate splendorile naturii, ne dezvăluie inima lui Dumnezeu - povestea Celui „Care este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui" (Evrei 1:3), istorisirea despre Isus, despre naşterea Lui dintr-o fecioară, despre viaţa şi moartea Lui pe cruce. încă de când eram mici, ne-au învăţat să ne încredem în El; ne cântau la ora culcării „Sigur în braţele lui Isus". Aşa am crescut eu.

Insă, după cum ne arată Crucea, siguranţa nu exclude suferinţa. Bineînţeles că toate acestea erau dincolo de puterea mea de înţelegere, copil fiind, însă când am început să aflu mai multe despre suferinţă, am învăţat că *a te încrede* în acele braţe puternice înseamnă că până şi suferinţa noastră este sub controlul lui Dumnezeu. Nu suntem condamnaţi la o lipsă totală de sens. Un Scop plin de dragoste se află în spatele tuturor lucrurilor, o mare tandreţe, chiar şi în înverşunare.

Capitolul 3

Singu/tâtatea este *an pustiu*

/*\ | na dintre situaţiile în care suntem copleşiţi de singu-L_ I I ratate este atunci când suntem ameninţaţi de boală.

v/ V. Telefonul a sunat târziu într-o seară şi o voce timidă a început să-mi povestească, cu multe ezitări, fapte care trezeau nedumerire şi perplexitate. La capătul celălalt al firului se afla o creştină convertită de curând. Lucrurile se desfăşuraseră minunat în viaţa ei şi Dumnezeu o chemase să lucreze pentru El, însă totul urma să se năruie din cauza unei boli care urma

probabil să ducă la o incapacitate de muncă totală.
- Mi se pare tare ciudat ca Dumnezeu să îngăduie să se întâmple aşa ceva - s-a auzit din receptor.
Bineînţeles că a îngăduit. într-adevăr, căile lui Dumnezeu sunt tainice, chiar misterioase. Totuşi El ne spune să nu credem despre ele că sunt ciudate. Ispitele prin care trecem sunt comune oamenilor, credincioşia Lui este constantă. Am înălţat pe moment o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să-i arate ce ar putea face El. A trebuit să încerc să încheg discuţia de la simpla ei presupunere, care pare destul de logică, aceea că Dumnezeu vrea să fim fericiţi. Da, chiar aşa şi este, însă într-un sens mult

mai profund decât înţelegem noi. „Fericirea", aşa cum o defineşte lumea, este lipsa suferinţei. După cum ne spune Peter Kreeft în remarcabila lui carte, *Making Sense Out of Suffering,* preocuparea omului din vechime a fost să fie bun, cea a omului modern - să fie fericit. Pentru omul din vechime, bunătatea ducea la fericire. Pentru omul modern, bunătatea duce la orice altceva, numai la fericire nu. „Tot ce-mi place este imoral, ilegal sau îngraşă" - este lozinca.
Nu i-am spus toate acestea tinerei necăjite de la telefon, dar am încercat să o ajut să vadă că în calitate de creştină ar putea privi lucrurile dintr-un alt unghi. Ea trebuia să pornească de la dragostea lui Dumnezeu şi să înţeleagă că acea dragoste, revelată la Cruce, nu exclude, ci trebuie întotdeauna *să includă suferinţa.*
- Dar ce lucru bun voi putea face eu, ţintuită fiind la pat? - a venit întrebarea ei.
Aşa că a trebuit să discutăm despre ideea lui Dumnezeu despre ce este „bine" - care este foarte diferită de simplul utilitarism. El dorea ca ea să se încreadă în El şi să-L asculte („fiindcă nu e altă cale pentru a obţine fericirea în Isus", aşa cum spune un imn vechi). Singurul mod în care ea putea învăţa să se încreadă şi să asculte era să aibă parte de evenimente pe care nu le putea înţelege. Aici începe credinţa - în sălbăticia pustiului, când eşti singur şi înspăimântat, când nimic nu mai are sens... Ea trebuia să se agate de mesajul Crucii: Dumnezeu te iubeşte. El te-a iubit atât de mult încât a murit pentru tine. Te vei încrede în El?
I-am amintit cuvintele lui Petru, care spune că încercarea credinţei este mai de preţ decât aurul - care trebuie să fie trecut prin foc pentru a fi purificat. Focul arde. Focul dă naştere la durere. însă o credinţă curată va avea o valoare mult mai mare pentru Dumnezeu decât orice lucrare pe care l-ar face ea pentru El dacă o sănătate precară nu i-ar spulbera planurile.
A urmat o pauză. Apoi am auzit un oftat timid. Sunt sigură că a simţit că era pe punctul de a pătrunde într-un deşert întins şi înspăimântător, şi se temea. M-am rugat ca Dumnezeu să o însoţească la fiecare pas şi să o ajute să înţeleagă că totul era sub control.
Suferinţa este o experienţă a pustiei. Ne simţim singuri şi

neajutoraţi, despărţiţi şi izolaţi de ceilalţi, care nu pot înţelege cum suferim. Tânjim ca cineva să ne sară în ajutor, să ne „însoţească", să ne scoată din pustiu.
Da, Cineva o va face. Cineva va veni negreşit în ajutorul nostru. Ne va însoţi, dacă îl vom lăsa să ne însoţească. Dar ne va şi scoate din pustiu? Nu neapărat! Fiindcă pustiul face parte din umanitatea noastră (ceea ce înseamnă că, deşi nu putem face nimic *în această privinţă,* există ceva extrem de important ce putem face *cu acest pustiu* - mai multe, ceva mai târziu). Nici măcar Isus, supus fiind în umanitatea Lui la toate ispitele oamenilor, nu a fost exclus de la experienţa pustiului.
S-a întâmplat imediat după botezul Lui, când s-ar fi părut că era gata să-Şi înceapă lucrarea publică. în loc să-L ducă la Ierusalim, unde ar fi putut „atinge" mulţimile, Duhul lui Dumnezeu 1-a dus direct într-un loc unde nu era nimeni - în pustiu - cu scopul expres de a fi pus la încercare. Testul a venit sub forma unei întâlniri cu Satana. Şi la fel se întâmplă şi cu noi. Când suntem flămânzi, lipsiţi de ajutor şi singuri, duşmanul vine să ne întâlnească. El face ca ceea ce este drept să pară neatractiv, iar ceea ce este greşit să pară de dorit. El I-a oferit lui Isus tot ceea ce lumea consideră esenţial pentru *fericire:* împlinirea dorinţelor fizice, imunitate în faţa pericolului şi „toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor" (Matei 4:8), expresie prin care eu înţeleg tot ce mai are de oferit lumea.

Isus a fost ispitit. Preţul ofertelor lui Satana a fost mic la prima vedere - să facă doar câteva minuni mici, să-Şi manifeste supunerea faţă de el. Pe de altă parte, preţul ascultării de Tatăl era mare. Urma să-L coste totul. Aceasta era adevărata încercare a încrederii lui Isus, a dragostei Lui pentru Dumnezeu, a purităţii scopului Lui, a caracterului irevocabil al angajamentului Său. El a refuzat categoric orice ofertă, opunând ispitei Cuvântul scris: Este *scris. Este scris. Este scris.* Satana a ştiut că a fost făcut praf şi a plecat.

Mi-amintesc de o zi pe malurile râului Curaray. Mă trezisem dis-de-dimineaţă. Mă aflam împreună cu copilul meu în vârstă de trei ani şi câţiva indieni într-un adăpost din trestii şi frunze, unde ne petrecusem noaptea în drumul nostru spre casă, o zonă defrişată, până la care mai aveam cale de mai bine de-o zi. Ploaia biciuia râul şi răpăia în rafale peste malurile lui nisipoase, şi odată cu ploaia, simţeam cum mă îneacă un uriaş val de singurătate. Simţeam că nu pot înfrunta o asemenea zi în canoe şi că nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a mă întoarce în acea zonă defrişată spre care ne îndreptam. în acele clipe îmi doream să am parte de civilizaţie, nu de aventură, dar nu aveam de ales. Dumnezeu m-a atins în acea dimineaţă şi m-a întărit cu un *este scris,* amintindu-mi de promisiunile Lui: *Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. Iată că Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului* (Evrei 13:5; Matei 28:20).

Noi suntem deosebit de vulnerabili în pustiul singurătăţii. Nu vrem decât SĂ IEŞIM, şi uneori par să existe câteva căi facile de ieşire din pustiu. Vom accepta ofertele lui Satana, ne vom împlini dorinţele aşa cum nu vrea Dumnezeu, vom căuta siguranţă în afara voii Lui sfinte? Dacă aceasta ne va fi alegerea, s-ar putea să găsim o oarecare fericire, însă nu fericirea durabilă de care vrea să avem parte Tatăl nostru ceresc. Vom „câştiga" lumea, dar ne vom pierde sufletele. Isus a ştiut că singura „Lui fericire se găsea doar în voia lui Dumnezeu. La fel şi a noastră.

Durerea, cum spune C. S. Lewis, este megafonul lui Dumnezeu ("El ne şopteşte în bucuriile noastre, ne vorbeşte prin conştiinţa noastră şi strigă la noi în durerea noastră"). Durerea singurătăţii este una dintre căile prin care El vrea să ne capteze atenţia.

S-ar putea să dorim sincer să fim ascultători de Dumnezeu şi sfinţi, dar s-ar putea să trecem cu vederea faptul că *aici,* unde ne aflăm în acest moment, şi nu altundeva sau altcândva, putem învăţa să-L iubim - aici, unde s-ar părea că El nu este la lucru, unde voia Lui pare obscură sau înspăimântătoare, unde El nu face ceea ce am vrea să facă, unde este cel mai absent. Aici este locul şi momentul, şi nicăieri altundeva. Dacă credinţa nu se dovedeşte a fi eficientă *aici,* nu va fi nici în altă parte.

Este răspunsul credinţei atât de diferit de răspunsul pe care îl

dă lumea? Vreau să vă spun o poveste care arată că e la fel de diferit ca noaptea de zi. Este povestea unui om care a fost singur, foarte singur. Singurătatea lui a fost de aceeaşi natură ca singurătatea de care suferă oricine sub o formă sau alta. însă ce a făcut acest om cu singurătatea lui este altceva.

Capitolul 4

^Du/te/tea /tespmge/til

Gu o sută de ani în urmă, experienţa dezolării unui om a dat naştere unui imn care a fost pentru mine şi pentru mulţi alţii un balsam al cerului. George Matheson a orbit la scurt timp după ce s-a logodit. Logodnica lui 1-a părăsit.

Poate nu există singurătate mai amară ca cea a respingerii. Nu numai că trebuie să înveţi să te descurci fără persoana fără de care nu poţi trăi, dar trebuie să înduri şi săgeţi ascuţite în inimă: Meriţi să fii respins! Nu eşti demn de iubit! Niciodată nu vei fi iubit! Cine să te vrea? Eşti condamnat la singurătate, pe veci, şi nimănui nu-i pasă!

Apar frica şi mânia. Dacă mă întorc spre Dumnezeu, S-ar putea să mă respingă. Dar cum m-aş putea apropia de El? Ar fi putut preveni toate astea. Ce altceva mai are de gând să-mi facă? Se ajunge repede la concluzia devastatoare: *Sunt singur.*

Durerea lui Matheson, în loc să se transforme într-un resentiment amar împotriva celei care o cauzase, a fost transformată. Complet *transformată.* Următoarele versuri, simple, dar profunde, arată cum s-a întâmplat:

*

O, Dragoste, ce nu mă părăseşti, Sufletu-mi frânt în Tine-l odihnesc; Şi înapoi îţi dau viaţa ce Ţi-o datorez, Ca în al Iau ocean să-i fie cursul Mai bogat şi mai deplin.

O, Lumină, ce mă-nsoţeşti pe cale, Spre Tine torţa-mi pâlpâindă o ridic; Inima mea îşi regăseşte raza-mprumutată, Ca în a soarelui Tău strălucire, Ziua să-i fie mai limpede şi mai senină.

O, Bucurie, ce mă cauţi în a mea durere, Nu-mi pot închide inima în faţa Ta; întrezăresc în ploaie curcubeul Şi simt că nu-i zadarnică promisiunea Şi dimineaţa lipsită de lacrimi va fi.

O, Cruce, ce-mi înalţi capul, De Tine să fug nu-ndrăznesc a cere; în pulbere culc a vieţii glorie moartă, Iar din pământ răsare purpurie Viaţa întru veşnicie.

Mai exact, ce a făcut Matheson? El şi-a predat viaţa, a „dat-o înapoi", a restabilit lumina din viaţa lui, şi-a deschis inima, a renunţat la gloria vieţii. Aceasta înseamnă capitulare, predare totală, care poate izvorî doar dintr-o încredere profundă.

Orbirea lui şi respingerea de care a avut parte au fost pentru George Matheson mijloacele de iluminare a Dragostei lui Dumnezeu. Probabil că a pus şi el străvechea întrebare: *De ce, Doamne?,* însă răspunsul lui Dumnezeu este întotdeauna: *Increde-te în Mine.* Matheson nu s-a mai gândit la femeia pe care a pierdut-o, nu s-a lăsat pradă tentaţiei puternice de a se autocompătimi, nici resentimentelor, amărăciunii faţă de Dumnezeu, scepticismului faţă de Cuvântul Lui şi izolării egoiste care l-ar fi putut birui atât de repede, ci şi-a înălţat „sufletul frânt" înspre o Dragoste mult mai mare - una care nu îl va părăsi niciodată.

Prin cuvintele „şi înapoi îţi dau viaţa ce Ţi-o datorez", Matheson a înţeles că exista *ceva ce el putea face* cu suferinţa lui. Era vorba de măreaţa lecţie a Crucii: predarea, capitularea. Dacă Isus nu ar fi fost dispus să Se supună celei mai mari fărădelegi umane, salvarea nu ar fi fost posibilă. însă la Calvar, Domnul Pământului S-a predat în mâinile oamenilor păcătoşi. Şi în mod paradoxal, nimeni nu I-a luat viaţa, ci El Şi-a dat-o de bună voie, S-a jertfit pe Sine Tatălui, „S-a dat pe Sine însuşi la moarte", a devenit pâine frântă şi vin turnat pentru viaţa lumii. Noi trăim fiindcă El a murit. Puterea Crucii nu înseamnă scutire de suferinţă, ci transformarea suferinţei.

Creştinismul nu este o poliţă de asigurare completă. Isus nu a suferit „ca noi să nu mai suferim", a scris George MacDonald, „ci ca suferinţele noastre să fie ca ale Lui".

Pentru George Matheson, Calea Crucii a însemnat frângerea inimii. Puterea lui Dumnezeu l-ar fi putut scuti de aşa ceva, însă dragostea lui Dumnezeu a ales să-i dea în schimb ceva mult mai preţios decât fericirea pe care a pierdut-o - Untdelemnul Bucuriei. Dumnezeu le dă acest untdelemn celor care au nevoie de el, celor care plâng. Cu alte cuvinte, preţul lui este plângerea unei pierderi. Dacă nu ar fi păşit în pustia singurătăţii, George Matheson nu i-ar fi aflat dulcea comoară. Ai putea spune că preţul *unei asemenea comori* a fost prea mare? Răspunsul tău va depinde de ce urmăreşti - un câştig pe termen scurt sau pe termen lung. Gândeşte-te ce ar fi pierdut Matheson. Gândeşte-te ce ar fi pierdut omenirea, dacă el ar fi obţinut fericirea la care sperase. Fiindu-i refuzată acea fericire, el a privit spre ceva mult mai bun. Dumnezeu nu ne refuză niciodată dorinţa inimii decât pentru a ne da ceva mult mai bun. Cu câte îndoieli nu ne predăm viaţa lui Dumnezeu, imaginându-ne că într-un fel urmează să pierdem tot ceea ce contează cu adevărat pentru noi. Ezitările noastre se aseamănă cu cele pe care le-ar putea avea o scoică pe malul mării, care se teme să renunţe la puţina apă pe care o are în căuşul ei, de parcă nu ar exista destulă în mare ca să o umple din nou. Pierde-ţi viaţa, a spus Isus, şi o vei găsi din nou. Renunţă, şi Eu îţi voi da tot ce ai nevoie. îşi poate scoica imagina adâncimea şi bogăţia

mării? Putem noi măsura bogăţia, deplinătatea dragostei lui Dumnezeu?

Orb fiind, Matheson trebuie să se fi gândit mult la lumină.
O, Lumină, ce mă-nsoţeşti pe cale, Spre Tine torţa-mi pâlpâindă o ridic.
O torţă pâlpâindă - trebuie el să-şi sacrifice singura sursă de lumină? El se predă. Şi ce se întâmplă când inima lui îşi „regăseşte raza-mprumutată"? în locul slabei lui torţe, el primeşte „a soarelui Tău strălucire".
Fiindcă după ceea ce tânjise el, bucuria vieţii lui, nu-i mai aparţinea, Matheson îşi înalţă glasul spre o altă bucurie, chiar spre Sursa Bucuriei:
O, Bucurie, ce mă cauţi în a mea durere.
Mă întreb dacă nu cumva a simţit şi el ceea ce simt eu uneori: Nu voi renunţa la această durere, cel puţin nu acum. Dumnezeu mi-a luat ceea ce dorisem mai mult. Am dreptul să-mi plâng de milă. Am fost nedreptăţită. Voi refuza, cel puţin pentru o vreme, orice ofertă de mângâiere sau vindecare. Nu-mi vorbi acum de *bucurie.* Presari sare peste rănile mele. Lasă-mă să-mi ling rănile pentru o vreme.
Dacă lui Matheson i-a trecut prin minte vreunul dintre aceste gânduri fireşti, Dumnezeu 1-a înţeles, fiindcă şi El a fost om. în îndurarea Lui, El 1-a ajutat să lase deoparte astfel de gânduri şi să scrie:
Nu-mi pot închide inima în faţa Ta.
Acesta este răspunsul unei inimi smerite, o inimă ce-şi admite sărăcia şi care recunoaşte Dragostea blândă care aşteaptă, Bucuria pe care o caută tocmai pentru că trece printr-o suferinţă atât de mare, încât cu greu s-ar putea gândi la altceva decât la moarte. Atunci, deşi Matheson este orb, el vede cu ochii credinţei, şi ceea ce vede prin ceaţa lacrimilor este un curcubeu.

Ajunge să creadă că promisiunea este valabilă: lacrimile nu sunt veşnice. Va exista o dimineaţă fără lacrimi. Credinţa lui se agaţă de această promisiune şi, într-un mod misterios, el descoperă că durerea este preschimbată bucurie. Dacă şi-ar fi închis inima şi s-ar fi lăsat în voia sentimentelor, poate ar fi găsit o fericire mult inferioară, dar ar fi pierdut această bucurie.
„Dacă Dumnezeu mă iubeşte, mă va face fericit." Da şi nu. De fapt, cuvântul potrivit nu este „fericit", ci e vorba de „bucurie", ceva mult mai bun. Nu un sentiment, nu doar „să te simţi bine", ci mult mai mult, ceva ce nu-ţi poate fi luat.
Dragoste, lumină, Bucurie. Dar mai este ceva ce Dumnezeu, care este Dragoste şi Tată al Luminii şi Sursa oricărei Bucurii, vrea să-i dea - Crucea. O va accepta el? Ea poate fi evitată întotdeauna, însă atunci rezultă o pierdere nemărginită. Răspunsul lui este:
O, Cruce, ce-mi înalţi capul,
De Tine să fug *nu-ndrăznesc* a cere.
El înţelege ce ar respinge. El o primeşte cu ambele mâini, răspunsul lui e DA, se predă, culcă tot ce preţuieşte - „a vieţii glorie" - în pulbere.
Şi ce se întâmplă? Este acesta sfârşitul povestirii? Nu. In nici un caz! Din pulberea stearpă ţâşneşte un miracol:
Iar din pământ răsare purpurie Viaţa întru veşnicie.

Capitolul 5

^oate *doitintek wvk* gunt *înaintea ^a*

/\ ntr-o seară de vară din 1949, stăteam pe o bancă în \\, Portland, Oregon, pe unul din versanţii Muntelui Tabor. *Jr* Lângă mine, la o distanţă respectabilă, se afla bărbatul pe care îl iubeam şi pe care mi-1 doream din tot sufletul ca soţ. Trecuse mai bine de un an de când îmi mărturisise că mă iubeşte. Se părea că lucrarea misionară la care am fost chemaţi fiecare cerea să rămânem necăsătoriţi.
Acest bărbat, la fel ca tatăl meu, era îndrăgostit de natură, vedea în ea mărturia copleşitoare a puterii lui Dumnezeu şi darurile generoase ale dragostei Lui. Amândoi savuram din plin clipele în care ne aflam în mijlocul naturii. Eram scăldaţi de o adiere caldă, în care plutea mireasma blândă a brazilor Douglas. Luminile oraşului sclipeau mai jos de noi, iar dincolo de ele, în lumina lunii, se înălţa profilul maiestuos al Muntelui Hood.

„Fericită ar mai fi rasa umană, dacă dragostea care conduce cerurile ar conduce şi inimile voastre!" scria în secolul al V-lea Boethius, din închisoarea în care îşi aştepta moartea. Doream să fiu condusă de acea Dragoste, dar m-am trezit în pericolul de a fi condusă de o dragoste mai mică.

Deşi nu cred ca în acea seară să fi amintit în discuţiile noastre tema singurătăţii, ea se afla în spatele întregii noastre discuţii. Voi pleca în curând spre New Jersey. Ne vom mai întâlni vreodată? Când? Unde? Vom rămâne necăsătoriţi o viaţă întreagă? *Te rog, Doamne, nu,* rostea tăcută inima mea, *voi muri fără el.* Ştiam teoretic că dragostea lui Dumnezeu nu ne oferă decât ceea ce este mai bun. Inima mea era convinsă că „mai binele" consta în căsătoria cu acest bărbat, însă raţiunea îmi argumenta că inima s-ar putea să greşească. Doream în continuare ceea ce voia lui Dumnezeu pregătise pentru mine -nimic mai mult, nimic mai puţin, nimic altceva. Mă înşelam singură? Doream să mă supun şi pe mai departe Dragostei care stăpâneşte cerurile?

Acestea erau gândurile care-mi umblau prin minte. Insă pe cele mai multe le păstram pentru mine, hotărâtă să nu-mi dezvălui sentimentele decât bărbatului care mă va cere de soţie - şi chiar şi atunci să fiu foarte precaută, fiindcă un „striptease" emoţional duce mult mai repede la unul fizic decât se aşteaptă majoritatea dintre noi.

Jim subliniase în Biblie ceva ce nu observasem înainte. Am fost uimită.

„Fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul într-un fel, altul într-altul."

Iar citează din Biblie, m-am gândit eu. Jim Elliot era o Biblie ambulantă. Ştia Biblia pe dinafară şi mă ţintuia mereu cu versete, potrivite să pătrundă până-n măduva oaselor.

- Te-ai gândit vreodată la asta, Betts? - m-a întrebat el. Singurătatea e un dar. „Celor neînsuraţi şi văduvelor le spun că este mai bine pentru ei să rămână ca mine" (1 Corinteni 7:7-8). Cel care vorbeşte este apostolul Pavel.

Se părea că are dreptate. Un lucru mai puţin plăcut la momentul respectiv. Singurătatea, dacă era un dar, nu mă atrăgea chiar deloc. Aveam aproape 23 de ani, iar prietenele mele se măritau una după alta. Eu, numai eu rămâneam nemăritată. Iar acolo, lângă mine, în acea seară minunată, în acel loc idilic, respirând şi pulsând de viaţă (da, eram conştientă până şi de respiraţia lui) se afla bărbatul care mă făcea să cred că aş fi

Toate dorinţele mele sunt înaintea Ta

dat orice pe lume ca să mă pot mărita cu el. Dar m-a întrebat el dacă vreau să-i fiu soţie? Nici pe departe! Ci îmi spunea să văd ca pe un *dar* faptul că eram singură.

Chemarea mea la o lucrare misionară era fără-ndoială un dar. Era o vocaţie şi un privilegiu. Dar celibatul? Aceasta era o vocaţie pentru călugăriţe. Mi-era greu să-1 văd ca pe un privilegiu, şi cine în afară de călugăriţe l-ar numi dar? Dacă mi se aplica în vreun fel şi mie, speram din tot sufletul să nu dureze o viaţă.

Cu mai mulţi ani înainte de discuţia de pe Muntele Tabor, hotărâsem că mai întâi de orice altceva vreau să-L cunosc pe Cristos. La 12 ani citisem deja *Călătoria creştinului* şi multe istorisiri misionare şi eram conştientă că această ambiţie urma să mă şi coste ceva. începeam încet să pricep că Cristos nu poate fi cunoscut decât pe calea ascultării. „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi *Mă voi arăta lui"* (Ioan 14:21, subl. ns.).

Ascultarea atestă dragostea, iar dragostea deschide inima faţă de cunoaştere. Nicio zi nu trece fără a aduce cu sine noi prilejuri de a-L cunoaşte pe Cristos - numai să facem ceea ce spune El. Este uşor să subscriem la un principiu, odată ce e subliniat. Nu este însă la fel de uşor să recunoaştem şansa ce ni se oferă de a-1 transpune în practică, mai ales când acea şansă vine într-o formă nu tocmai plăcută. Această uriaşă dorinţă neîmplinită este un mijloc de a-L cunoaşte pe Cristos? Eu nu puteam să văd lucrurile astfel.

„Calea ascultării" însemna pentru mine viaţă misionară. Eram sigură de asta şi îmbrăţişam această perspectivă cu bucurie. Ce-i drept, râvna mea nu era lipsită de unele motivaţii mai puţin nobile - e frumos să te gândeşti că faci ceva pentru Dumnezeu şi să mai fii şi admirat pe deasupra! însă acum mă obseda o altă problemă: Dar dacă ascultarea însemna nu numai viaţă misionară, ci viaţă misionară şi celibat?

M-am strecurat tăcută în pat în acea seară, aşa încât să nu o trezesc pe Jane, sora lui Jim, care îşi împărţea camera cu mine. Am stat trează mult timp, având un dialog tăcut cu Domnul. El părea să mă întrebe:
- Ce-ţi doreşti mai mult decât orice altceva pe lume?

Pe Jim Elliot a fost primul răspuns care mi-a străfulgerat prin minte. Dar nu-mi uitasem angajamentul luat cu zece ani în urmă (Doamne, ajută-mă, dar n-am putut schimba nimic!). Sperând că spun adevărul, am răspuns:
- Să Te cunosc pe Tine, Doamne.
- Vrei să faci voia Mea cu orice preţ?
Adevărul, numai adevărul şi nimic altceva decât adevărul; nimic nu puteam ascunde de ochii lui Dumnezeu. Puteam eu răspunde afirmativ la această întrebare?
- Da, Doamne.
Cu doi ani în urmă, înainte să fi ştiut de sentimentele lui Jim pentru mine, scrisesem următoarele cuvinte:
Poate că într-o zi, Doamne, mâna Ta puternică Mă va conduce într-un loc unde va trebui să stau Absolut singură.
Singură, îndurător Iubit, doar cu Tine; Voi fi mulţumită dacă-L voi putea vedea Numai pe Isus.
Nu-Ţi cunosc planul pentru anii următori,
însă duhul meu îşi găseşte în Tine căminul căutat,
Şi mi-e de-ajuns.
Doamne, toate dorinţele mele sunt acum înaintea Ta, Condu-mă Tu, indiferent unde, indiferent cum -Mă-ncred în Tine.
Cât m-am priceput de bine, l-am prezentat din nou lui Dumnezeu toate dorinţele mele - Lui, căruia îi sunt cunoscute toate dorinţele şi pentru care nu există taine. în ziua următoare am luat autobuzul spre Philadelphia, fără nici o garanţie că îl voi mai vedea vreodată pe Jim.

Capitolul 6

^Daftufi \)ădn\iM

m u mai trecut patru ani de la acea seară de pe Muntele /l Tabor, timp în care singurătatea a continuat să fie darul \s-/Mui Dumnezeu pentru mine. Asemenea tuturor darurilor Sale, a fost un dar potrivit cu lucrarea la care mă chemase şi am încercat să îl accept cu bucurie. M-am îmbarcat singură pe un cargobot spre Ecuador, America de Sud, am studiat spaniola, apoi am ajuns să lucrez în junglă, consemnând în scris o limbă nescrisă a unui trib indian. Jim îndeplinea o muncă asemănătoare într-un alt trib aflat de cealaltă parte a Anzilor.[1]
în data de 8 octombrie 1953 am fost chemată la o nouă lucrare şi am primit un nou dar. Era o dimineaţă strălucitoare în capitala Quito, Oraşul Primăverii Eterne. Debordam de fericire când m-am întâlnit cu un prieten misionar care tocmai se întorsese din junglă. Mi-a povestit despre treburile pe care le avea de rezolvat în ziua respectivă, apoi m-a întrebat:
- Şi ce mai faci tu?
- Eu? Păi... printre altele, în dimineaţa aceasta, la ora 10, mă voi căsători.
Urma să devin doamna P James Elliot. Ce chemare grozavă!
*

Aceasta a fost condiţia şi contextul voii lui Dumnezeu pentru mine atunci - şi pentru tot restul vieţii mele, am crezut eu. „Până ce moartea ne va despărţi" părea să fie o perioadă lungă de timp.
Dar n-a fost aşa. Douăzeci şi şapte de luni mai târziu a urmat o nouă chemare.
* * *
Cinci soţii şi nouă copii sub şapte ani aşteptau în Shell Mera, Ecuador, veşti de la cinci bărbaţi care se aflau pe teritoriul unui trib indian ostil cu care sperau să se împrietenească pentru a

deschide calea pentru lucrarea misionară. Legătura radio era întreruptă. Bărbaţii erau declaraţi dispăruţi.
Viaţa trebuia să meargă mai departe. Nenumăraţi oameni veniseră să dea o mână de ajutor, oameni pentru care trebuia să se pregătească hrană şi un pat. Bebeluşii aşteptau să fie hrăniţi şi schimbaţi (în zilele acelea nu existau scutece). Marj Saint, întotdeauna eficientă în acţiunile ei, administra totul. Casa ei era centrul Operaţiunii Auca. Soţul ei, pilotul misiunii, era dat dispărut, şi ea îşi petrecea vremea lângă aparatul de radio, aşteptând un semn cât de mic din partea echipelor de salvare. Eu căutam să le ajut pe celelalte soţii, ocupându-mă de musafiri şi bebeluşi, iar în clipele libere, răsfoiam Biblia în căutarea unor promisiuni că Jim se va întoarce acasă. Am găsit una, de care m-am agăţat plină de speranţă: „Iacov se va întoarce iarăşi, va avea odihnă şi linişte" (Ieremia 30:10). Ştiam că Iacov era forma ebraică a lui James. La aceste cuvinte am adăugat rugăciunea psalmistului: „Adu-ţi aminte de făgăduinţa dată robului Tău, în care m-ai făcut să-mi pun nădejdea" (Psalmul 149:49), şi versetul pe care draga mea mamă spirituală, Mom Cunningham, mi-1 trimitea de fiecare dată în scrisorile ei: „Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria şi pacea, pe care o dă credinţa" (Romani 15:13. îmi alcătuisem un „pachet" minunat cu ajutorul căruia să-mi sprijin credinţa. Aşteptam, agăţându-ne din răsputeri de orice urmă cât de

mică de speranţă. în cele din urmă, ne-a parvenit un mesaj prin radio: „Un trup, văzut din avion."
„Fii liniştită, fiica mea", am scris în jurnal, citând cuvintele lui Naomi adresate lui Rut. Apoi, din nou: „Iacov se va întoarce iarăşi."
„Un alt trup." Al cui? - am vrut noi să ştim. Neidentificat.
Forţele aeriene ale Statelor Unite au trimis un echipaj de salvare din Panama. în timp ce avionul C-17 înconjura zona, relatându-ne nouă, celor din Shell Mera, prin staţia radio, am scris în jurnal: „3:20 pm. Da, Doamne, Te aşteptăm şi pe calea judecăţilor Tale; sufletul nostru suspină după Numele Tău şi după pomenirea Ta (Isaia 26:8)."
Minutele ni se păreau ca orele de lungi. Zece minute mai târziu am notat cuvintele Elisabetei adresate verişoarei ei, Măria: „Ferice de aceea care a crezut" (Luca 1:45).
S-a mai scurs o jumătate de oră. „4:00 pm. încă se survolează zona. Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda (Psalmul 42:5)."
în cele din urmă, am aflat: Bărbaţii erau morţi. Toţi cinci.
* * *
Nu mai eram soţie. Eram văduvă acum. O altă numire, o altă chemare. Un alt dar.
Să nu vă închipuiţi că la asta m-am gândit când am aflat că Jim e mort. O, *Doamne,* a fost probabil tot ce mi-a trecut prin cap, şocată cum eram şi cum erau toţi.
Odată, pe când încercam să sondez misterul suferinţei (care, de altfel, nu poate fi sondat), am început să înţeleg că există un sens în care totul este un dar, până şi văduvia mea. Sper să mă pot face înţeleasă.
N-ar exista văduvie dacă nu ar exista moarte. Biblia numeşte moartea un duşman. Nu ar exista divorţ dacă nu ar exista păcat. Păcatul este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu. Când păcatul a intrat în lume prin ceea ce teologii numesc „căderea omului", i-au urmat moartea şi tot felul de alte suferinţe. Fiindcă Adam şi

Eva au considerat că cele spuse de şarpe („hotărât că nu veţi muri") sunt mai demne de crezut decât cuvântul lui Dumnezeu („vei muri negreşit"), ei au mâncat din fructul interzis. Consecinţele acelei Declaraţii de Independenţă, ale acelei sfidări arogante a ceea ce ei au fost creaţi să fie, afectează orice fiinţă umană de pe faţa pământului.
Dar Dumnezeu continuă să ne iubească. Ştim acest lucru, fiindcă Biblia ne spune că este aşa. C. S. Lewis a scris:
Un adevăr grozav şi surprinzător: noi suntem obiectul iubirii Lui. Cereţi un Dumnezeu care iubeşte: aveţi unul. Spiritul măreţ pe care îl invocaţi atât de uşor, „domnul cu aspect teribil", este prezent: nu o bunătate senilă, care doreşte cu nepăsare să fiţi fericiţi după închipuirile

voastre, nu filantropia de gheaţă a unui magistrat scrupulos, nici grija unei gazde, care se simte răspunzătoare de confortul oaspeţilor ei, ci un foc care Se mistuie pe Sine, Dragostea care a făcut lumea, la fel de persistentă ca dragostea artistului pentru opera lui şi la fel de despotică precum dragostea omului pentru câinele lui, susţinătoare şi onorabilă ca dragostea unui tată pentru copilul lui, geloasă, neînduplecată şi posesivă ca dragostea dintre bărbat şi femeie.[2]

Acea Iubire neînduplecată a îngăduit ca eu să devin văduvă. Dar nu e adecvat să spun că „a îngăduit ca eu să devin". Aceste cuvinte mi se par necorespunzătoare acum, fiindcă Domnul Oştirilor este absolut suveran. El deţine puterea asupra universului, El deţine autoritatea asupra vieţii mele - nu pentru că ar uzurpa drepturile cu care m-a înzestrat prin creaţie, ci pentru că L-am rugat în mod specific să fie Domnul vieţii mele. M-am rugat cu toată seriozitatea cu care se poate ruga un copil, un adolescent, o femeie: *Facă-se voia Ta.* Pătrunderea acestei autorităţi transcendente în viaţa cuiva nu poate să fie decât ceva activ, uneori cu un imens efect de dislocare.

Iar acum era una din acele daţi. A făcut mai mult decât doar să „îngăduie" să *mi* se „întâmple" ceva. Nu ştiu cum altfel să spun mai exact decât că El mi-a dat ceva. El mi-a dat un dar - văduvia.

Darul văduviei

37

Cum pot spune aşa ceva?

El nu ne duce cât ai clipi din ochi spre glorie. Noi trăim mai departe într-o lume afectată de păcat, suferind într-un fel sau altul efectele păcatului - uneori comis de noi, alteori de alţii. Cu toate acestea, am ajuns să înţeleg până şi suferinţa - prin puterea transformatoare a Crucii - ca pe un dar, fiindcă în această lume căzută, *în* durerea noastră, El ni Se dă pe Sine; *în* singurătatea noastră, El vine să ne întâlnească, la fel cum în singurătatea lui George Matheson, El a venit ca Iubirea care nu-1 va părăsi niciodată.

Prin moartea Sa, Isus Cristos ne-a dat viaţă. Faptul că Fiul lui Dumnezeu a fost gata să Se dea pe Sine în mâna oamenilor nelegiuiţi a devenit cel mai mare dar oferit vreodată - Pâinea lumii, frântă în îndurare. Astfel, cel mai mare rău care s-a produs vreodată a devenit cel mai mare bine care s-a întâmplat vreodată.

La fel se poate întâmpla şi cu noi. La Crucea lui Isus, crucile noastre sunt transformate în daruri.

Dragostea care ne cheamă în fiinţă, ne peţeşte pentru Sine, ne face mireasa Lui, îşi dă viaţa pentru noi şi zilnic ne încoronează cu bunăvoinţă plină de iubire şi îndurare delicată, *nu ne va abandona,* indiferent cum ar părea lucrurile în singurătatea noastră. „Nicidecum [în greacă apar aici cinci forme diferite de negaţie] n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5).

Când vorbesc despre „darul" văduviei, nu vreau să spun că Dumnezeu ne-a făcut văduve. El nu i-a inspirat pe indienii Auca să-şi arunce suliţele, având grijă apoi ca să nu greşească ţinta. El nu-i îmbolnăveşte pe oameni de cancer, nu face ca un bebeluş să se nască cu malformaţii, nici nu-i convinge pe soţi şi soţii să divorţeze.

Toate acestea se numără printre relele care rezultă din decizia omului de a fi neascultător. în Grădina Eden, omul a ales moartea, aşa cum Dumnezeu prezisese că se va întâmpla. Noi suntem încă liberi să alegem, iar consecinţele sunt la fel de neînduplecate - însă *tot aşa este şi dragostea Lui.*

Capitolul 7

Sub ace&aşt auspicii

(~ fl[a] două zile după ce am aflat că Jim a murit, am luat-o pe ^—*Y* micuţa noastră Valerie şi m-am întors la Shandia, baza ^5*— noastră din junglă.

Volumul 6 al jurnalului meu conţinea însemnări din toate lunile vieţii noastre conjugale. Era un volum subţire. Acum sosise vremea să încep unul nou. Nu exista nici un magazin în zonă în care să-mi pot cumpăra un nou caiet, astfel că am scos la iveală caietul cu foi detaşabile pe care îl folosisem în colegiu şi l-am deschis la ultima filă pe care scrisesem ceva. Textul era

scris în stilul meu de atunci, saturat cu expresii din versiunea King James a Bibliei:
Doamne, recunosc încă o dată, din toată inima, că *sunt a Ta.* Nu am nicio pretenţie la viaţa aceasta - trecută, prezentă sau viitoare. îţi aparţin în întregime Ţie. Tu ai spus: „Nu te teme de nimic, că Eu te izbăvesc, te chem pe nume: *eşti al Meu...* Eu voi fi cu tine... Eu sunt Domnul, Dumnezeul Iau... te iubesc... Eu sunt cu tine" (Isaia 43:1-5). De aceea, oh, Domnul meu drag, şi Stăpân, Răscumpărător, Iubit, Prieten, Preaiubit, fă-Ţi lucrarea din

singură voia Ta în viaţa mea de-acum, cu orice preţ, în timpul care mi-a mai rămas de trăit pe acest pământ. Nu ştiu cât de scurtă va fi viaţa mea, dar mă încred în Tine. „învăţăturile Tale sunt moştenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele." „Domnul... *îţi va păzi* sufletul" (Psalmul 119:111; 121:7).
Am scris aceste cuvinte de ziua mea, când am împlinit 24 de ani (acum aveam 29), şi nu ştiam nici pe departe ce formă avea să capete răspunsul la cererea mea.
în Shandia, m-am aşezat la biroul pe care îl construise Jim în colţul dormitorului nostru, privind pe fereastră spre micul luminiş înconjurat de pădurea întunecată. în camera alăturată, Valerie dormea într-un pătuţ de lemn, pe o saltea umplută cu cocoloaşe de bumbac. Ultima bucată de mobilă făcută de Jim. Am început să scriu pe următoarea pagină liberă a vechiului caiet cu foi detaşabile:
începe un nou capitol din viaţa mea - de data asta, fără Jim... Am recitit primele pagini din acest caiet - sunt aproape profetice. Au fost zile în care Dumnezeu m-a învăţat să-mi găsesc satisfacţia în El, fără Jim. însă întotdeauna a existat şi speranţa că într-o zi ne va dărui unul celuilalt. Şi a făcut-o, pe 8 octombrie 1953. Doi ani şi trei luni împreună.
Dacă a Ta Casă, o Doamne, ar fi mai plină, Iar de aceea a mea casă un pic mai goală Pe pământ, ce răsplată bogată Ar fi acea încununare.
Amy Carmichael[1]
Aceste cuvinte îmi vin mereu în minte. Pacea pe care am primit-o întrece negreşit orice înţelegere.
în timp ce m-am dăruit din nou activităţilor din casă, din bază, cu indienii, am găsit pace, privind în sus la Tatăl Luminilor, de la care vine „orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit" (Iacov 1:17).
Spun că am găsit pace. Nu spun că nu am fost singură. Am

fost singură - îngrozitor de singură. Nu spun că nu mi-am jelit pierderea. Am jelit - din adâncul sufletului. însă acea pace, pe care lumea nu o poate da, vine nu prin îndepărtarea suferinţei, ci pe o altă cale - prin acceptare. învăţam din nou că acelaşi Domn, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17), Domnul care îmi dăduse singurătatea, iar apoi căsătoria, ca daruri ale iubirii Lui, îmi dădea acum şi acest dar. Oare îl voi accepta din mâna Lui? Oare îi voi mulţumi pentru el?
Am început să mă adâncesc mai mult în lecţia învăţată în perioada în care eram la colegiu - aceea de a-mi găsi satisfacţia în Cristos, în absenţa bărbatului după care flămânzisem. Acela era un dar pe care nu-l putusem primi altfel decât în contextul singurătăţii celibatului. Acum că Jim era mort, trebuia să repet lecţia. De data aceasta era mai dificil, fiindcă nu mai exista speranţa de a-l avea vreodată lângă mine.
Cuvintele lui Amy Carmichael, „a mea casă un pic mai goală pe pământ", aveau acum o nouă semnificaţie, fiindcă aveam ceea ce nu avusesem în colegiu: o casă a mea, casa pe care o proiectase şi construise Jim, mobilată cu lucrurile brute, dar funcţionale, pe care le făcuse el, fiecare colţişor amintind de prezenţa şi personalitatea lui. Această casă părea goală acum -dar goală în aşa fel, încât (aşa speram şi mă rugam eu) casa Domnului să poată fi mai plină. Bineînţeles, aveam bebeluşul -un dar nespus de drăgălaş când l-am primit, chiar mai preţios acum, ca moştenire de la Jim, rodul iubirii noastre, un dar ceresc de mângâiere şi bucurie. Dacă nu aş fi ajuns văduvă, nu mi-aş fi văzut niciodată în acea lumină casa sau copilaşul. Cerusem să-L cunosc mai presus de orice pe Dumnezeu? El răspunsese acelei rugăciuni de-a lungul anilor - în anii celibatului, în binecuvântările vieţii conjugale şi ale maternităţii. Era

timpul să-1 găsesc acum în Valea Umbrelor Morţii.
* * *
Văduvia m-a învăţat un alt gen de singurătate. Viaţa mea socială se limita în mare parte la prietenii indieni din tribul

Quichua. Fizic, n-am corespuns niciodată idealului indian de frumuseţe, având pielea nespus de albă, fiind înaltă şi străină, dar mă obişnuisem să fie aşa, şi la fel şi ei. De fapt, toţi ne amuzam de acest lucru. însă nu am fost la fel de amuzată să descopăr, în rarele ocazii când mă întâlneam cu alţi misionari, că acum nu mă mai potriveam nici cu ei. într-un fel, se pare că oamenii singuri nu-şi găsesc locul în societate, la fel cum cineva care şi-a pierdut un picior este handicapat. Dumnezeu a vrut ca fiecare să aibă două picioare. Nu le dăm o atenţie deosebită atunci când sunt amândouă, dar când lipseşte unul, observăm imediat.
Planul lui Dumnezeu pentru bărbaţi şi femei a fost căsătoria. Păcatul şi moartea au denaturat acest plan. Educaţia publică încearcă acum să facă mai degrabă din comunitate decât din familie unitatea de bază a societăţii, fiindcă „familia" în sens tradiţional a devenit o ciudăţenie. Ne mai amintim cum a definit Dumnezeu familia: o mamă şi un tată şi copiii pe care ei îi au *împreună.* Acest tip de familie a devenit ceva atât de neobişnuit, încât a trebuit să i se dea un nume aparte - familia „de tip nucleu", care reprezintă acum doar un mic procent din ceea ce Internai Revenue Service numeşte o gospodărie.
în pofida acestei denaturări moderne a normelor străvechi, întâlnirile sociale au loc adesea în continuare între ceea ce numim (uneori destul de vag) cupluri. Văduvă fiind, nu mi-a plăcut niciodată să fiu a cincea roată la căruţă. Dezechilibram atmosfera prin simplul fapt că mă găseam acolo, însă aceasta era o realitate cu care trebuia să mă obişnuiesc. Nu era greşeala nimănui. Ar fi nechibzuit să protestez gândindu-mă că cei căsătoriţi ar fi trebuit să *facă* ceva ţinând seama de sentimentele mele. De fapt, mulţi dintre ei au încercat. Toţi au fost amabilitatea personificată la început, înconjurându-mă mereu cu grijă, oferindu-mi ajutorul în tot felul de situaţii, invitându-mă cu diferite ocazii. Mulţi au continuat să fie amabili şi după ce aşa-numita perioadă de doliu ar fi trebuit să se fi încheiat, dar nimeni nu putea face absolut nimic ca eu să nu mai fiu jumătate de cuplu.
Prin urmare, cine ar fi putut face ceva? Dumnezeu, fireşte, dacă ar fi vrut să-mi dea un alt soţ, însă nu aveam nici un drept

să aştept o minune. Aş fi putut face *eu* ceva? Există întotdeauna modalităţi de a pune mâna pe un bărbat. însă planul meu nu era de acest gen, ci eu doream să accept locul pe care mi-1 dăduse Dumnezeu. Văduvă fiind, eu eram în continuare mădular al Trupului lui Cristos. El era Capul, iar scopul măreţ urmărit de Dumnezeu nu fusese afectat prin faptul că eu îmi pierdusem soţul. Făcea parte din acel plan al lui Dumnezeu.
Asemenea câinilor ciobăneşti pe care prietenul meu Vergii Holland îi antrenează ca să strângă oile, eu nu înţelegeam tiparul. Câinii n-au nici cea mai vagă idee în legătură cu ce vrea stăpânul lor cu turma de oi. Ei ştiu un singur lucru: că trebuie să asculte. Eu eram tulburată şi nesigură în ceea ce priveşte noul meu „loc". Existau unele aspecte practice cu privire la care era nevoie să învăţ anumite lucruri, de exemplu cum să-mi cresc singură fiica şi cum să conduc tânăra biserică rămasă în urma lui Jim. îndatoririle mele ca soţie, mamă, învăţătoare şi traducătoare a Bibliei au fost bine definite înainte, însă lista se lungise acum considerabil.
Cu mulţi ani în urmă, tatăl meu a fost editor asociat al unei reviste creştine, publicată de unchiul lui. Când unchiul Charlie a murit, tatăl meu a fost copleşit de noua sa responsabilitate ca editor. Cuvintele pe care bunicul meu i le-a adresat atunci în scris îmi erau mie acum de un real folos: „Suntem în continuare sub aceleaşi auspicii."
Dumnezeu, prin voia Lui suverană, îmi desemnase un nou loc. L-am acceptat, cu toate responsabilităţile şi problemele lui noi, convinsă fiind că „Domnul însuşi va merge înaintea ta, El însuşi va fi cu tine, nu te va părăsi şi nu te va lăsa; nu te teme şi nu te înspăimânta" (Deuteronom 31:8).
Această promisiune puternică m-a încurajat. Auspiciile sub care lucram nu se schimbaseră.

Am descoperit că pentru cerinţele fiecărei zile salvarea mea consta în vechea regulă înscrisă pe peretele unei vechi case parohiale din Anglia: *Fă următorul lucru.* Când am încercat să pun în practică această regulă, luând liniştită fiecare îndatorire drept voia lui Dumnezeu pentru acel moment, nu m-am mai simţit necorespunzătoare.

1

/^Ţ\ rintre multele scrisori pe care le-am primit după moartea LI/ lui Jim, a fost una de la o fostă colegă de clasă a lui Jim, în I care aceasta îmi relata cum soţul ei (misionar) a intrat în bucătărie într-o zi cu plasele de cumpărături, le-a trântit pe masă, a spus „te părăsesc", i-a întors spatele şi a ieşit din bucătărie. Dorea să-mi dau seama că există şi alte modalităţi, mult mai dureroase, de a-ţi pierde soţul, altele decât prin moarte. Nu m-am îndoit niciodată de aceasta.

Divorţul este ceva îngrozitor. Mă gândesc că oamenii divorţaţi îl urăsc la fel de mult ca Dumnezeu. însă mereu au loc divorţuri, zdrobind familii şi indivizi şi creând haos în biserică şi societate. Pentru că eu nu am mers pe această cale, am cerut permisiunea să folosesc următoarea scrisoare primită de la o persoană care a trecut prin pustiul divorţului. A ajuns la mine împreună cu o ilustrată pe care fusese tipărit versetul 6 din Psalmul 68: „Dumnezeu le dă o familie celor părăsiţi."

într-o seară citeam psalmii, şi am descoperit cu adevărat pentru prima dată acest verset. Mă întorsesem acasă şi încercam să mă acomodez să vin acasă într-un apartament gol noaptea,

Capitolul 8

fiind mult mai speriată decât doream să admit... Când am deschis uşa, nu mă aştepta nici un bileţel, nici un semn de viaţă şi, cel mai rău, nu mă aştepta nimeni. începeam să percep treptat realitatea crudă: în pofida prietenilor şi a celor din familie cărora le păsa de mine, eram absolut *singură* pentru prima dată în viaţa mea.

Astfel că am fost surprinsă - chiar şocată - să-mi văd situaţia descrisă de această carte poştală. *Dumnezeu le dă o familie celor părăsiţi.* Cum? Mi se părea o afirmaţie îndrăzneaţă. Cu toate acestea, ştiam din experienţă că Dumnezeu nu face promisiuni deşarte.

Când ne gândim la a fi părăsit, sau singur, ne referim la absenţa din jur a oamenilor; când nimeni nu e alături de tine, când nu ai cu cine să vorbeşti. Sau descoperim că oamenii din jurul nostru „nu sunt pe aceeaşi lungime de undă" cu noi - nu ne înţeleg, ceea ce poate fi chiar mai rău decât să nu ai absolut pe nimeni în jur. Aşadar, potrivit experienţei mele, singurătatea nu este înlăturată dacă este cineva lângă tine. Trebuie să fie o persoană specială - care să mă înţeleagă, cineva care să ştie să asculte şi care *poate fi prezent, lângă mine, când am nevoie de el.* Această ultimă parte a afirmaţiei m-a determinat să mă confrunt cu profunzimea singurătăţii mele. Dintre toţi prietenii mei, nimeni nu putea să fie tot timpul prezent. Şi chiar dacă ar fi putut, nimănui nu-i stătea în putere să-mi schimbe situaţia. în ultimă instanţă, era problema mea.

Iată însă că Biblia spunea că Dumnezeu poate face ceva cu privire la singurătatea mea. De fapt, dacă ne uităm la tot psalmul, vedem că Dumnezeu poate „face ceva" cu privire la multe alte lucruri. Nimic nu-I este prea greu. Psalmistul foloseşte exemple din istorie pentru a arăta ce înseamnă aceasta. Dumnezeu este întotdeauna de partea poporului Său în lupta pentru supravieţuire; de la exodul din Egipt până la situaţia jalnică a văduvelor şi a orfanilor. El Se îngrijeşte de dreptate, este plin de îndurare. Faptul că puterea Lui mare este la lucru în problemele lumii nu-L face să piardă din vedere problemele noastre personale. El a venit pe pământ tocmai pentru a dovedi aceasta. De aceea El ne poate înţelege

slăbiciunea. El ne înţelege sentimentele, fiindcă a cunoscut singurătatea în umanitatea Lui. Iată o Persoană care nu numai că mă înţelege, ci care mă şi fascinează - o Persoană pe care sunt încântată să o cunosc. Cristos mă cheamă să mă eliberez de egoismul meu natural, ascultându-mi strigătele, iar apoi arătându-mi imaginea de ansamblu. Cu cât ajung să-L cunosc mai bine, cu atât devin mai interesată de ceea ce e interesat El - cu cât trăiesc mai mult astfel, cu atât ajut împărăţia Lui să vină, iar lucrurile să se desfăşoare pe pământ la fel ca în ceruri.

Apropierea perioadei care ne face să vorbim despre „întoarcerea acasă cu prilejul Sărbătorilor", fac cerul şi mai real pentru mine. în ultimă instanţă, unde este casa mea? Sunt „acasă" acolo unde este Cristos. Apartamentul meu a devenit un cămin fiindcă îl împart cu El. în timp ce m-am străduit să îl fac confortabil, am descoperit noi căi de exprimare a darului ospitalităţii pe care L-a cultivat El în mine de-a lungul anilor. Dumnezeu mi-a făcut un cămin ca eu să-l împart cu alţii.

„Dumnezeu le dă o familie celor părăsiţi" poate fi tradus şi „Dumnezeu îi pune pe cei părăsiţi în familii". In ultimul an am ajuns să cunosc realitatea unei familii mult mai mari decât propria familie, atât de dragă mie. Familia mea lărgită îi cuprinde pe cei care îl cunosc pe Cristos în mod intim. Sunt cei care mi-au ascultat plângerile, încurajându-mă în acelaşi timp să observ probleme care trec dincolo de nevoile mele. Sunt cei pe care Dumnezeu i-a folosit nu numai să-mi uşureze singurătatea, ci şi să-mi adâncească dragostea pentru împărăţia Lui. Pe măsură ce mă adâncesc în slujirea oamenilor lui Dumnezeu, îmi rămâne tot mai puţin timp să mă simt singură!

Bucuria ajunge să depindă tot mai puţin de împrejurările în care mă aflu şi tot mai mult de ceea ce face El. Oricât de limitată îmi este înţelegerea în prezent, ştiu totuşi că El este un Dumnezeu care nu pierde niciodată, un Dumnezeu care a luat umilinţa şi înfrângerea finală şi le-a întors pe dos. într-un fel sau altul, planurile mele destrămate se încadrează în planurile Lui mai mari. Şi astfel, în momentele în care sunt obligată să mă confrunt cu singurătatea mea, descopăr că de fapt nu sunt deloc singură!

Este bine să nu apelezi doar la mărturia unui singur martor. Mă bucur atât de mult că scrisoarea lui Bonnie a ajuns la timp pentru a putea fi adăugată. Amândouă am citit aceeaşi Carte, descoperind că adevărul ei are putere transformatoare. Dumnezeu se ocupă de „ întoarcerea pe dos a lucrurilor".

Este o ilustrare foarte bună a ceea ce vreau să spun când vorbesc despre *darul* singurătăţii. Pentru Bonnie nu a fost doar un dar personal (priviţi ce câştig spiritual a avut), ci - asemenea tuturor darurilor lui Dumnezeu - şi un dar pentru ceilalţi, spre exemplu, pentru oamenii care au parte de ospitalitatea ei şi pe care îi poate consola acum, printre care mă includ şi eu.

Ea mărturiseşte că nu mai are prea mult timp să se gândească la singurătatea ei, o actualizare a cuvintelor pe care Pavel le-a adresat creştinilor romani:

Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea, însă nădejdea asta nu înşală...

ROMANI 5:3-5

Dacă Dumnezeu ar fi soluţionat problema, El ar fi anulat şi binecuvântarea specială care vine prin ea. Dacă Bonnie nu şi-ar fi acceptat necazurile într-o stare de spirit potrivită, ea nu ar fi avut parte de acea binecuvântare. Prin acceptare, ea şi-a aşezat voia lângă cea a lui Dumnezeu, fiind dispusă să coopereze, să tragă la acelaşi jug cu El. Mi se pare că ea a descoperit, de fapt, că jugul Lui - împovărător dacă este purtat singur - este uşor. Ea a descoperit că acceptarea aduce pace.

Capitolul 9

© d/tagoste suficient de pute/mica încât sa doa/tâ

/^\ ierderea - prin moarte sau altfel - a unei persoane iubite LIJ ne aduce la marginea unui abis de mister. Dacă ne I chinuim, iar cei mai mulţi dintre noi o facem, întrebându-ne unde era Dumnezeu în cele întâmplate, suntem obligaţi să ne întrebăm şi de ce a considerat necesar să retragă un dar atât de bun. Nu vom primi un răspuns complet, însă fără-ndoială o parte a răspunsului are legătură cu necesitatea de a ni se reaminti că unde ne este comoara, acolo ne va fi şi inima. Dacă ne-am pus toate ouăle în coşul vieţii pământeşti, nu prea ne mai rămâne nimic atunci când coşul cade. Creştinii, fiind cetăţeni ai unei alte patrii, supuşi ai Regelui

ceresc, trebuie să-şi lege inima mai degrabă de ea şi să nu-şi pună toate speranţele în viaţa pământească - o lecţie pe care doar foarte puţini o învaţă în absenţa spectrului morţii. Dragostea lui Sheldon Vanauken pentru soţia lui, Davy, a fost, aşa cum scrie el in *A Severe Mercy,* pasională, romantică şi, cum i-a precizat prietenului său C. S. Lewis, egoistă. înainte de a fi creştini, o perspectivă îngustă asupra fericirii i-a făcut să-i excludă pe toţi ceilalţi, până într-acolo, încât Vanauken nu a

îngăduit ca ceea ce avea cu Davy să fie „stricat" de copii. Când au devenit creştini, el a început să considere că Davy era „mai sfântă decât era necesar" şi să vadă în Dumnezeu un rival. într-o seară, Davy şi-a jertfit viaţa pentru soţul ei pentru ca sufletul lui să-şi afle împlinirea.

Nu au avut ei tot ce alţii ar putea pretinde pentru a fi împliniţi? Davy ştia că nu aveau totul. Ea îşi găsise împlinirea în Cristos şi tânjea ca şi soţul ei să-şi găsească împlinirea în El. Rugăciunea ei a fost un ultimatum, deşi ştia că o va costa. Şi a costat-o. Dumnezeu i-a acceptat jertfa - un an mai târziu ea a murit.

Un răspuns destul de ciudat, ar spune unii. Sfârşitul unei căsnicii „perfecte". Deposedat în cele din urmă de obiectul unei pasiuni care exclusese orice altceva, Vanauken a găsit prin marea suferinţă împlinirea pentru care se rugase Davy. Moartea ei a fost o îndurare severă, cum a numit-o Lewis, prietenul lui Vanauken.

Să ne ia oare uneori Dumnezeu dragostea fiindcă iubim prea mult? Nu cred că e aşa. Cu siguranţă este imposibil să iubeşti „prea mult", fiindcă dragostea este de la Dumnezeu care *este* Dragoste. De obicei, noi iubim prea puţin şi emoţional. Dragostea noastră, deşi de la Dumnezeu, este de obicei impregnată de egoism şi de dorinţa de a poseda. Trebuie consolidată şi purificată. Dragostea umană este adesea exagerată, ceea ce înseamnă dezordonată, neregulată, nestăpânită, neîncadrată în limitele obişnuite. Dacă iubim pe cineva mai mult decât pe Dumnezeu, atunci dragostea nu este numai exagerată, ci chiar idolatrie. Când Dumnezeu este pe primul loc în inima noastră, toate celelalte manifestări de dragoste sunt ordonate şi îşi găsesc locul care li se cuvine de drept. Dacă Dumnezeu nu este pe primul loc, alte tipuri de iubire, chiar şi cele fără componentă sexuală, se transformă uşor în satisfacere a sinelui, distrugând astfel atât persoana care iubeşte, cât şi pe cea iubită.

Vanauken îşi construise o lume pentru sine şi pentru femeia pe care o iubea, înconjurând-o cu ceea ce s-ar numi „barieră reflectogenă", cum spuneau ei. Era o structură rigidă, întreţinută

într-un mod primejdios, iar când Isus Cristos a intrat în viaţa lor, acea barieră s-a prăbuşit. „Oricine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; şi pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera" (Luca 20:18).

Lewis 1-a ajutat pe Vanauken să înţeleagă de fapt că agonia lui era îndurarea lui Dumnezeu. în îndurarea Lui, Dumnezeu stă tăcut lângă noi şi îngăduie să agonizăm. Pur şi simplu nu ne putem întoarce la El decât după ce nu mai avem unde să ne întoarcem. Poemul lui Francis Thompson „The Hound of Heaven" [Vânătorul din ceruri] descrie încercarea unui om singur de a fugi de Dumnezeu şi de a găsi mângâiere altundeva.

Am fugit de El, în noapte şi peste zi;
Am fugit de El, de-a lungul anilor;
Am fugit de El, pe căile întortocheate
Ale propriilor gânduri; şi în ceaţa lacrimilor mele
M-am ascuns de El...

El a încercat dragostea romantică, iubirea pentru copiii săi, dragostea pentru natură, în timp ce în goană negrăbită
Şi ritm neperturbat,
Cu viteză deliberată şi iminenţă maiestuoasă
Se auzeau din urmă Paşii...

în cele din urmă, Urmăritorul îl „vânează" pe pământ. El aude o Voce în preajma-i, „ca o mare spumegândă", care îi spune:

„Tot ce ţi-am luat, nu ţi-am luat
Ca să-ţi fac vreun rău, ci doar ca totul
în al Meu braţ să cauţi,
Tot ceea ce din copilăreasca-ţi greşeală
Vezi drept pierdere,
Eu am strâns pentru tine acasă;
Ridică-te, apucă-Mi mâna şi vino!"

„Nu ca să-ţi fac vreun rău." Asemenea unui chirurg experimentat, Dumnezeu trebuie uneori să ne rănească, însă El niciodată nu ne va face vreun rău. Scopul Lui este integritatea noastră.

„Eu am strâns pentru tine acasă." Tot ce am pierdut? Doar ne-am închipuit că a fost o pierdere? Cum se poate aşa ceva?

Nu putem pune prea multe întrebări privind *modalităţile* în care Dumnezeu lucrează în secret. Observaţi următoarea listă de întrebări:

& Poate Dumnezeu întinde o masă în pustiu?
te A putut Dumnezeul tău să te scape de lei?
12. Vor putea oare oasele acestea să învieze?
te. Cum va salva Domnul Ierusalimul?
te Aşa îi porţi Tu de grijă văduvei?
te Cum vom face?
te De ce să-I mai aşteptăm ajutorul?
te De unde vom cumpăra pâine?
te Se mai poate naşte încă o dată un om bătrân?
te Cum îmi poţi da apă vie?
te Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-1 mâncăm?
te Cum îi poate învăţa pe alţii un om neinstruit?
te în ce constă binele pentru mulţime?
te Cine ne va prăvăli piatra?[1]

Putem adăuga întrebarea care ne arde: *Cum* poate strânge Dumnezeu lucruri pentru noi acasă? Dacă moare un copil, răspunsul poate părea uşor - copilul este în cer. Dar ce se întâmplă cu celelalte pierderi?

Biblia este o carte care prezintă modalităţile misterioase în care Dumnezeu se poartă cu indivizii. Fiecare filă ne arată că există Cineva care controlează totul. Chiar dacă suntem cititori plini de credincioşie şi creştini dedicaţi, avem tendinţa să înlăturăm posibilitatea misterului din propria viaţă prin remarci de genul: „Oh, dar acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă." Isus Cristos este acelaşi. Ieri. Azi. Pentru totdeauna. Avem nenumărate promisiuni că cele văzute nu cuprind

întreaga istorisire. în cele nevăzute ni se va dezvălui în final totul.

„Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice." (2 Corinteni 4:17-18)

Cum putem fi siguri că aceste cuvinte - „Nu ca să-ţi fac vreun rău" - sunt adevărate? Cum să ne fixăm privirea asupra lucrurilor nevăzute? Unicul răspuns este credinţa, încrederea în caracterul lui Dumnezeu. Doar ea este ancora sufletelor noastre.

Capitolul 10

jUoa/ttea este un nou început

/^N rietena mea Kathy tocmai a sărbătorit căsătoria celei de-a **Lly** doua fiice. Mai are o fiică acasă. Modul în care se I confruntă cu singurătatea „cuibului gol" diferă radical de calea obişnuită. Iată ce mi-a scris:

Oricât de dureros şi emoţionant pare *acum* că Amy va mai fi acasă doar un singur an, *ştiu* că *atunci* va fi har îndeajuns şi voi primi un nou set de ordine de înaintare. Şi asta îmi dă

speranţă, fiindcă *Dătătorul promisiunii este demn de încredere!*
Promisiunea la care se referă Kathy este Cuvântul lui Dumnezeu pe care şi 1-a însuşit Pavel: „Harul Meu îţi este îndeajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită" (2 Corinteni 12:9). Şi un nou set de „ordine de înaintare". E ceea ce urmează după o pierdere de orice fel - mama care îşi pierde copilul, soţia care îşi pierde soţul, iubitul care îşi pierde iubita, omul care îşi pierde locul de muncă, sănătatea, încrederea în sine, căminul - dacă am avea numai urechi să auzim ordinele, ochi să vedem beneficiul pe care Dumnezeu intenţionează să-
1

confere prin acea pierdere. Chiar şi atunci când necazul ne astupă urechile şi ne întunecă privirea, El continuă să lucreze în secret şi poate după ani ne va dezvălui ceea ce noi nu am avut credinţă să pricepem la vremea respectivă.
„Nu vreau să pierd nici o lecţie", am scris la câteva săptămâni după ce a murit Jim.
Cu toate acestea, descopăr că evenimentele nu ne transformă sufletul. în ultimă instanţă, suntem afectaţi de modul în care reacţionăm. Descopăr că deşi mă aflu într-o nouă etapă a supunerii înaintea Celui care mi-a plănuit astfel viaţa, lucrurile mărunte rămân între mine şi El lucruri importante pentru El: lipsa de răbdare cu indienii, trândăvia mea, eşecul privitor la disciplinarea insuficientă legată de pregătirea corespunzătoare a lecţiilor [cursurile de literatură pe care le-am predat tinerelor quichua] etc.
Două zile mai târziu:
Am devenit atât de nerăbdătoare cu fetele la clasă, încât a trebuit să cobor pentru câteva clipe şi să-mi trag sufletul scriind o scrisoare. După-masa am avut curs de instruire a celor care predau la grupurile de copii. Mă simt neajutorată fără Jim - el era cel care ţinea cursul de instruire. Mereu apar o mie de lucruri aparent minore: petrolul pentru lămpi - el unde îl depozita? Cineva a intrat cu forţa în depozit - ce a furat? Nu ştiu ce se afla în depozit. Hector [profesor la şcoala indiană] a venit să discutăm despre salariul lui - ce treabă complicată, nu înţeleg absolut nimic din ea.
Includ aceste frânturi de jurnal, mostre din multe altele similare, pentru a arăta că, deşi ambiţiile mele spirituale erau foarte înalte, darul văduviei fără-ndoială că nu m-a catapultat într-o stare de sfinţenie. Privesc în urmă şi observ că Duhul lui Dumnezeu nu Şi-a încetat lucrarea în mine - lucrarea Lui într-un suflet este adesea „neobservabilă", ascunsă, la fel ca a drojdiei în aluat. Deşi am înţeles că în urma unei pierderi imense Dumnezeu cu siguranţă trebuie să aibă în vedere un câştig mare,

n-am fost nici pe departe suficient de sfântă ca să recunosc întotdeauna în încercările cotidiene mici, dar „ascuţite", „ordinele de înaintare", de fapt, chiar procesul prin care se va produce marele câştig pe care îl are în vedere Dumnezeu. Eu trebuia să *mărşăluiesc,* nu să şchiopătez şi să mă încovoi. Să mărşăluieşti înseamnă să urmezi cadenţa: stâng, drept, stâng, drept!
Cel mai greu lucru era trezirea dimineaţa - *Oh, Doamne, o nouă zi fără el!,* era primul meu gând. Apoi cuvintele unui vechi imn, prin care Dumnezeu îmi amintea plin de dragoste că este cu mine:
Pe mai departe cu Tine, când zorii dimineţii se arată, Când pasărea se trezeşte şi umbrele dispar; Mai frumoasă decât dimineaţa şi decât lumina zilei, în sufletu-mi răsare dulce speranţa: Eu sunt cu Tine!
Harriet Beecher Stowe
Conştienta prezenţei Lui nu mi s-a părut niciodată înainte „mai frumoasă decât lumina zilei". însă acum, din cauza morţii, chiar aşa era.
Moartea este un nou început. Cărticica lui Lilias Trotter, *Parables ofthe Cross,* o bijuterie de carte, ilustrează acest principiu folosind picturi în acuarele prin care sunt desenate flori şi seminţe. Alături de imaginea unei flori care şi-a pierdut toate petalele, ea scrie:
Priviţi senzaţia de abandonare a acestui trandafir sălbatic pe măsură ce timpul se scurge şi el începe să se dezvolte înspre scopul pentru care a trebuit să considere toate lucrurile o

pierdere: aspectul de goliciune mută a dispărut - trandafirul renaşte vesel acum, fiindcă simultan cu noua moarte, o viaţă mai bogată începe să pulseze în miezul fiinţei lui - câtă moarte, atâta viaţă -fiindcă

„Mereu cu moarte se-mpleteşte
Urzeala şi bătătura lumii."

...Vasul care va deţine seminţele începe să se formeze; „se înalţă ca să aducă rod".

Moartea este un nou început

Moartea trebuie să pătrundă tot mai în adânc, fiindcă mai deplină şi mai atotcuprinzătoare este mareea vieţii ce se vrea eliberată - fără a mai fi îngrădită de limitele înguste ale fiinţei noastre, ci cu puteri nemărginite de multiplicare în sufletele celorlalţi. Moartea trebuie să atingă chiar izvoarele naturii noastre pentru a o elibera: nu este vorba despre anumite lucruri sau altele care trebuie îndepărtate, ci chiar despre eul nostru care se zbate orbeşte, neajutorat, nepăsător. Moartea trebuie să vină peste *tot* ce împiedică lucrarea lui Dumnezeu prin noi - interesele, impusurile, energiile care sunt „născute din carne" - tot ce e pur şi simplu uman şi separat de Duhul Lui.[1]

„Moartea trebuie să pătrundă tot mai în adânc." Expresia este morbidă, unul dintre cuvinte provine din termenul latin pentru boală, înrudit cu verbul „a muri". însă semnificaţia spirituală a morţii pe care o ilustrează cartea lui Trotter, departe de a reprezenta ceva patologic sau nesănătos, este de fapt matricea minunată a sănătăţii, a bunăstării, a vitalităţii, *a vieţii.* Singurătatea este un mod de „a muri" pe care cei mai mulţi dintre noi ajung să îl cunoască mai devreme sau mai târziu. Departe de a fi ceva „rău" sau un obstacol în creşterea noastră spirituală, ea poate fi mijlocul de realizare a „înfloririi" spirituale până atunci încătuşate. Frumuseţea trandafirului sălbatic în plină floare, „împlinirea" lui, depinde de permanentul ciclu moarte - înviere. Moartea seminţei care cade în pământ dă naştere unui nou ciclu al vieţii - mlădiţa fragedă de la început, tulpina de mai târziu, bobocul, floarea. Floarea trebuie să moară ca să producă fructul. Fructul moare, astfel ca seminţele să ajungă din nou în pământ. Seminţele mor şi prilejuiesc un nou început. Nimic nu se pierde. Frunzele moarte, trupurile moarte, pierderile naturale de tot felul îmbogăţesc solul. In economia lui Dumnezeu, indiferent dacă El face o floare sau un om, nimic nu se transformă în nimic. Pierderile sunt modalitatea Lui de realizare a câştigurilor.

Aceeaşi Minte care a urzit ciclurile vieţii seminţei a ţesut şi permanentul ciclu al morţii şi vieţii umane individuale. Viaţa

noastră nu ar putea începe dacă mama nu ar da viaţă. în limba spaniolă, a da naştere înseamnă a da *lumină.* Insă tocmai această iniţiere întru viaţă şi lumină este în sine o experienţă a morţii -moarte pentru mama care îşi riscă viaţa ca să dea naştere copilului şi moarte pentru copil, care părăseşte siguranţa şi căldura pântecelui, parcurgând un drum teribil pentru a ajunge într-o lume rece şi nefamiliară.

Fiecare trecere înseamnă atât moarte, cât şi o nouă viaţă. Când copilul este înţărcat, el este despărţit de singura sursă de confort şi hrană pe care a cunoscut-o. Brusc el e *singur.* La fel este şi mama, când trece prin prima separare de bebeluşul ei, care a făcut parte fizic şi intim din ea. Prin urmare, înţărcarea înseamnă moarte atât pentru bebeluş, cât şi pentru mamă. Când copilul învaţă să umble, el face primii paşi, îndepărtându-se de mama lui. Plecarea la şcoală reprezintă sfârşitul libertăţii nemăsurate şi a siguranţei căminului. El descoperă ce înseamnă singurătatea, şi la fel descoperă şi mama lui, fiindcă deşi simte că pentru ea este începutul unei noi libertăţi, ea trebuie de asemenea să recunoască şi că şi-a pierdut copilaşul. Pubertatea, prevestirea noii vieţi a viitorului tată sau mamă, înseamnă moarte pentru viaţa copilăriei. Isus S-a rupt de părinţii lui la 12 ani ca să Se preocupe de treburile Tatălui Său. Pentru El, vremea iresponsabilităţii luase sfârşit. (Să se ascundă oare aici o lecţie pentru părinţii adolescenţilor? Cât timp poate continua perioada de joacă?) Când Amy va pleca la colegiu, mama ei „îşi va pierde din nou copilaşul", aşa cum se arată în scrisoarea lui Kathy. Ceremoniile de absolvire ale unei forme de învăţământ superior sunt numite şi „începuturi" (engl. *commencements).* Ele celebrează atât un sfârşit, cât şi un început. Perioada de tânăr

adult este o nouă etapă, întâmpinată cu nerăbdare. însă arareori se intră în ea fără nostalgie, ca să nu menţionăm neliniştea sufletească privind viitorul. Prin urmare, şi aici este vorba de moarte. Tânărul adult resimte şocul datorat faptului că nimeni nu îl mai protejează şi nu se mai îngrijeşte de el - este pe picioarele lui şi are unele obligaţii pe care nu le-a avut niciodată
Moartea este un nou început
57
înainte. Spre exemplu, brusc îşi dă seama că este necăsătorit, deşi la fel a fost şi înainte. Ce înseamnă aceasta? Moartea voinţei, o nouă viaţă de acceptare a suferinţei, o căutare serioasă a voii lui Dumnezeu în ceea ce priveşte căsătoria.
Ciclul viaţă - moarte nu este nicăieri mai vizibil ca în căsnicie, în timp ce mirele şi mireasa, plini de bucurie, se prea poate să nu verse lacrimi pe parcursul ceremoniei, părinţii adesea au ochii înlăcrimaţi. Căsătoriţii se concentrează asupra noii vieţi. Părinţii se concentrează asupra vieţii copiilor care se încheie odată cu căsătoria. însă nu mult după celebrarea căsătoriei, tânărul soţ şi tânăra soţie descoperă că viaţa conjugală presupune o viaţă nouă, însă şi o moarte neaşteptată. Posibil ca fiecare să simtă că s-a făcut o greşeală îngrozitoare. Căsnicia înseamnă moarte pentru intimitatea personală, independenţă, căminul şi familia copilăriei, moarte pentru deciziile unilaterale şi înseamnă conştientizarea faptului că nu mai există decât o singură cale de a realiza ceva - moartea eului. Când aceste mici decese sunt acceptate cu bucurie şi din toată inima, viaţa nouă - încununarea dragostei jertfitoare care duce la unirea perfectă - este inevitabilă.
Apoi, cursul normal al lucrurilor aduce viaţa de părinte, plină de bucurii şi dureri. începe o nouă viaţă, împletită cu o jertfire de sine absolut inedită - prin toate sacrificiile şi suferinţele naşterii, ale înţărcatului, ale educării, ale şcolarizării copilului, ale pubertăţii, adolescenţei, căsătoriei, fiecare perioadă fiind însoţită de un alt gen de singurătate. Astfel, ciclul continuă - viaţă prin moarte, câştig prin pierdere.
Despre aceasta ne învaţă Viaţa Răstignită. Crucea este un semn al pierderii - o pierdere ruşinoasă, umilitoare, abjectă, absolută. Iată însă că pierderea suferită de Isus a însemnat un câştig ceresc pentru întreaga lume. Deşi închis într-un mormânt cu o piatră grea deasupra, un sigiliu şi o gardă romană, El nu a putut fi ţinut de moarte. El a ieşit din mormânt ca Moarte a Morţii şi Nimicire a Iadului.
Moartea Lui a fost un nou început. Cei care acceptă acest adevăr au parte nu numai de promisiunea raiului, ci şi posibilitatea de a gusta raiul pe pământ, unde Cristosul înviat păşeşte alături de noi, transformând, dacă îi permitem, chiar şi un cuib gol.

Capitolul 11

Qmtud este e^cesii/

II cum, când scriu aceste rânduri, e iarnă. Mă plimb , _LL adesea de-a lungul coastei după-masa, pe un drum \-*S* ^- mărginit de trandafiri sălbatici şi viţă sălbatică - viţa sălbatică, cu păstăile ei uscate, de culoare portocalie şi galbenă, iar trandafirii sălbatici, cu desişul lor uscat de ghimpi şi măceşe scorojite. Vad în ele frumuseţea despuiată pentru care mi-a deschis ochii Lilias Trotter - semnele morţii, care prezic semnele vieţii.
Folosind o altă metaforă, în cartea sa *The Mirror of the Sea,* Joseph Conrad vede moartea atât ca pe o apropiere de coastă, cât şi ca pe o ieşire în larg, o sosire şi o despărţire, cele doua evenimente care marchează legănatul ritmic din viaţa unui marinar şi a unui vapor. Descriind ultima vizită făcută bătrânului căpitan aflat pe moarte, el scrie:
l-am observat ochii obosiţi privind mereu înainte, ca şi când nu s-ar fi aflat nimic între el şi linia de îngemănare dintre mare şi cer, de unde marinarul se aşteaptă să apară ceea ce caută cu privirea. Dar i-am văzut privirea plină de dragoste odihnindu-i-se peste feţele din încăpere,
Preţul este excesiv
59
tablourile de pe pereţi, toate lucrurile familiare din acel cămin, al cărui adăpost şi a cărui imagine clară trebuie să-i fi răsărit adesea în minte în vremuri de tensiune şi teamă pe mare. Căuta cu privirea o Acostare ciudată sau îşi încărca mintea netulburată cu amintiri pentru

ultima sa Despărţire? Este greu de spus, fiindcă în acest voiaj din care nimeni nu se mai întoarce, Acostarea şi Despărţirea sunt simultane, împletindu-se într-un moment de supremă şi ultimă atenţie.[1]
Aşa cum am observat, singurătatea este un fel de moarte. Privind-o prin ochii bătrânului căpitan de vas, s-ar putea să o considerăm o ieşire şi o intrare simultană. Singurătatea văduviei a fost o ieşire din confortul şi consolarea de a avea un soţ şi o intrare în lumea ciudată a luării deciziilor unilateral, învăţând să spun din nou „eu" în loc de „noi". Prin îndurarea lui Dumnezeu şi odată cu trecerea timpului (care face şi ea parte din îndurările Lui), m-am obişnuit cu acea lume. însă acesta nu a fost sfârşitul povestirii lui Dumnezeu. Când m-am îndrăgostit de Lars Gren, actualul meu soţ, eram din nou singură. Nu am fost despărţiţi ani de zile, cum mi s-a întâmplat cu Jim, şi totuşi mi-a fost dor de el. Dintr-o dată, casa în care ajunsesem să mă obişnuiesc cu singurătatea mi s-a părut goală.
Apoi ne-am căsătorit. Şi căsnicia, cum am observat, înseamnă moarte - o acostare şi o ieşire în larg, o lansare spre profunzimi necunoscute pentru care avem nevoie de hărţi şi busolă. Cine poate şti ce-1 aşteaptă când stă - în cadrul ceremoniei maritale -„înaintea lui Dumnezeu şi a acestor martori" şi este atenţionat „că va da socoteală în înspăimântătoarea zi a judecăţii, când vor fi dezvăluite toate tainele inimii"? Face promisiuni extraordinare de genul „să o iubească, să o respecte şi să-i stea alături în sănătate şi boală; şi, părăsind toate celelalte, să rămână doar alături de ea", cât timp vor trăi amândoi. Ştie el ce spune când o ia de soţie prin cuvintele „de azi înainte, la bine şi la rău, în bogăţie sau sărăcie, în boală sau sănătate, să o iubesc şi să o preţuiesc până ce moartea ne va despărţi"? Ce se întâmplă dacă nu va fi la bine, în bogăţie şi în sănătate, ci la rău, în sărăcie şi în boală? Are el atunci dreptul să-şi abandoneze jurămintele?

Niciodată. Tocmai de aceea a făcut *jurăminte,* nu simple promisiuni. Iar lor nu le sunt ataşate nici note^de subsol, nici condiţii.
Dragul meu unchi Tom avea 80 de ani şi suferea el însuşi de cancer, când soţia i s-a îmbolnăvit de cancer. Timp de patru ani, el şi-a îngrijit soţia, pe mătuşa Dot, 24 de ore din 24. Au fost ultimii ei ani de viaţă. Când a murit, i-am spus unchiului meu cât de mult l-am admirat pentru că a fost gata să facă aşa ceva. I-am spus că nu cred că mulţi bărbaţi ar fi făcut ce a făcut el şi că îl consider minunat.
- Minunat? A ripostat el. Ce-i minunat în asta? Am făcut doar ce am promis că voi face, nimic mai mult!
Dragul de el! Binecuvântată-i fie inima mărinimoasă!
Cine ştie în ce se bagă atunci când decide să-L urmeze pe Cristos şi să nu dea înapoi? Cristos, asemenea mirelui, ne oferă totul. In vechiul ceremonial de cununie (din păcate modificat acum), mirele spune: „Cu acest inel mă căsătoresc cu tine, cu trupul meu te venerez şi cu bunurile mele pământeşti te înzestrez." El promite tot ce este, tot ce are. „...toate lucrurile sunt ale voastre... şi voi sunteţi ai lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu" (1 Corinteni 3:21, 23).
Ucenicia se aseamănă în multe privinţe cu căsnicia. Atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament, relaţia extrem de intimă dintre Dumnezeu şi poporul Său este prezentată prin analogia cu relaţia dintre mire şi mireasă. Profetul Isaia spune poporului Israel: „Făcătorul tău este bărbatul tău... Domnul te cheamă înapoi... ca pe o nevastă..." (Isaia 54:5, 6). Apostolul Pavel foloseşte relaţia conjugală ca să exprime dragostea lui Cristos pentru Mireasa Lui, autoritatea Lui şi supunerea ei. In Apocalipsa, unul dintre cei şapte îngeri îi spune lui Ioan: „Vino, să-ţi arăt mireasa, nevasta Mielului" (Apocalipsa 21:9). în Cartea de Rugăciuni se vorbeşte despre căsnicie ca despre „o stare onorabilă, instituită de Dumnezeu, semnificând pentru noi unirea mistică dintre Cristos şi Biserica Lui".
Cristos ne-a dat deja totul când S-a jertfit pe Sine. El cere totul în schimb - nu trebuie să existe nici colţuri rezervate, nici repudieri secrete, nici insistări asupra drepturilor individuale,

nici clauze speciale. în vechiul ceremonial, mireasa nu promite doar să-1 ia de soţ, să-1 iubească şi să-1 preţuiască pe mire, ci şi să-1 *asculte* „după sfânta poruncă a lui Dumnezeu".

De ce au femeile impresia că pot omite ascultarea?
Ascultarea face parte din povara dragostei - atât pentru ucenic, cât şi pentru soţie.
Ucenicul e şi soldat. Pere Didon, în *Spiritual Letters,* scrie:
Nu vreau oameni care vin cu mine având anumite rezerve. Pe câmpul de luptă ai nevoie de soldaţi care nu se tem de nimic. Drumurile sunt accidentate, prăpăstiile sunt abrupte; pot exista senzaţii de ameţeală, rafale de vânt, bubuituri de tunet, nopţi cu beznă cumplită; nu vă temeţi de ele! Fiindcă există şi bucuria soarelui, flori cum nu găseşti la şes, aer proaspăt, câte-un colţ unde să te adăposteşti, iar stelele strălucesc atunci ca ochii lui Dumnezeu.[2]
Isus nu i-a amăgit niciodată pe ucenici printr-o falsă publicitate. Odată, când a fost urmat de mulţimi de oameni, S-a întors înspre ei şi le-a spus: „Dacă vine cineva după Mine şi nu-1 urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:26-27).
Datorită unor astfel de termeni, masele nu s-au înghesuit niciodată să i se alăture. Şi nici acum nu s-ar înghesui. Cerinţele nu s-au modernizat, cum s-au modernizat jurămintele de căsătorie. Cerinţele în vederea uceniciei se aseamănă foarte mult cu vechile legăminte matrimoniale: ele sunt imposibile.
Isus a subliniat această imposibilitate prezentând un bărbat care caută să stabilească cât l-ar costa să zidească un turn şi un rege care are o armată de zece mii de oameni. „Nu stă mai întâi [împăratul] să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui care vine împotriva lui cu douăzeci de mii?" întreabă Isus.[3] Ceea ce înseamnă, scrie M. Maritain, că înainte de a lucra pentru Dumnezeu şi a lupta împotriva Diavolului, mai întâi calculează-ţi forţele; şi

dacă te consideri suficient de bine echipat ca să începi, eşti un nebun, fiindcă turnul care trebuie construit are un preţ exagerat, iar duşmanul care îţi iese în întâmpinare este un înger în faţa căruia nu ai nici o valoare. Caută să te cunoşti atât de bine, încât să nu te poţi contempla fără să te înfiori; atunci mai există loc de speranţă. Numai ştiind că eşti obligat să faci imposibilul şi că poţi face imposibilul numai prin El, Cel care te întăreşte, eşti pregătit pentru o sarcină care poate fi realizată numai prin cruce.[4]
Este Isus gata să facă o înţelegere cu nişte potenţiali recruţi? Va lăsa El deoparte câteva dintre cerinţe? Nu, ci El mai adaugă una: „Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:33).
La fel este şi cu căsnicia. Niciun mire şi nicio mireasă nu poate intra într-o căsnicie dacă nu se leapădă de sine. însă fireşte, oamenii se căsătoresc mereu fără nici cea mai mică intenţie de a face aşa ceva. în majoritatea cazurilor, nimeni nu le-a spus că trebuie să o facă, iar modul în care înţeleg ei dragostea este de domeniul imaginarului. Ei au găsit o fiinţă umană care, presupun ei, poate să le satisfacă toate nevoile - partenerul perfect, compatibil, care îi iubeşte şi îi înţelege. însă acest pachet-premiu este întotdeauna un pachet-surpriză. Ei vor avea parte de o serie de probleme, fiindcă dacă nu învaţă zilnic să depună jertfa dragostei, căsnicia lor va fi în cel mai bun caz „o relaţie de lucru", dar nu o unire. în cel mai rău caz, se va destrăma.
Cine poate intra într-o căsnicie, cu atât mai puţin în ucenicie? Domnul cere prea mult. Fără-ndoială că nu aşteaptă toate acestea de la noi! Fără-ndoială că exagerează!
Oare? De două ori El spune cuvintele lipsite de ambiguitate în faţa unei mari *mulţimi* de oameni. El nu se adresează celor doisprezece, pe care i-a instruit în amănunt cu privire la principiile ucenicizării, ci maselor. Mesajul lui este: Ceea ce vă cer Eu este mai mult decât poate oferi vreunul dintre voi. Trebuie să vă interesaţi cu privire la termenii Mei.
Nu există nici o speranţă pentru nici unul dintre noi decât dacă ne mărturisim neajutorarea. Atunci ne aflăm în situaţia de
Preţul este excesiv

a primi harul. Iată „termenii": harul - în primul rând, în ultimul rând şi întotdeauna. Cât timp ne considerăm competenţi, nu ne calificăm. Isus a arătat fără echivoc faptul că obligaţiile trec dincolo de puterile noastre. însă *Veniţi la Mine,* spune El. *Purtaţi-vă crucea* şz *veniţi cu Mine. Numai Eu vă pot transforma în ucenici.*

Ucenicul nu trebuie să fie surprins dacă, în timp ce parcurge drumul cu Cristos, banda de rulare începe să se îngusteze. La început s-ar putea să se simtă singur, însă apoi va observa că sunt mulţi tovarăşi de drum pe care nu i-ar fi întâlnit niciodată pe o rută inferioară. Un coleg de colegiu mi-a spus: „Ajungi să-ţi dai seama că te adresezi unei audienţe *foarte* mici". L-am întrebat ce vrea să spună. „Te adresezi numai acelor oameni care chiar vor să-L urmeze *cu toată seriozitatea* pe Cristos. Cei mai mulţi dintre noi nu cred că trebuie să mergem atât de departe."

Este încurajator să ştii că sunt de fapt mulţi care vor să parcurgă tot drumul. Scrisorile pe care le primesc dovedesc aceasta. Există printre ele una primită de la un bărbat care a văzut cum ceea ce el crezuse că era o prietenie menită să se adâncească şi să ducă la căsătorie s-a „ofilit" şi s-a transformat în praf şi pulbere.

Mi-a povestit totul de la început, cu toate suişurile şi povârnişurile, cu toate căutările asidue şi asigurările primite de la Domnul, cu răspunsurile ei pline de căldură, dar şi cu cele de gheaţă, cu aşteptarea lui plină de răbdare. S-a rugat ca Domnul să-i arate ce înseamnă să-ţi iubeşti soţia precum Cristos Biserica, încât S-a dat pe Sine pentru ea. I s-a părut că nu este greu să renunţe la dorinţele şi nevoile lui în favoarea ei, fiindcă o iubea. Însă ea i-a spus că nu simte pentru el ceea ce simte el pentru ea.

în fierbinţeala emoţiei e greu să vezi drept înainte. Nu luasem niciodată în considerare eventualitatea jertfirii pe altar a speranţelor şi dorinţei de a ne petrece viaţa împreună. Aceasta însemna totul pentru mine! Putea Dumnezeu pretinde aşa ceva? Ar pretinde El aşa ceva?... Nu ştiu ce va ieşi din acest sacrificiu. Ştiu că problema rezidă în ascultare. Până atunci încercasem din răsputeri să fiu plin de credincioşie. Un sacrificiu de acest gen nu are loc o dată pentru totdeauna. El trebuie să aibă loc ori

de câte ori o văd, de fiecare dată când îmi amintesc de ea. Jertfă, ascultare şi har - acestea sunt instrumentele victoriei aici. Este un miracol, o mărturie a iubirii lui Dumnezeu care biruieşte disperarea, frângerea şi şinele. Am recurs la ajutorul genunchilor mei. M-am rugat pentru înţelegere şi călăuzire. Am crezut că Domnul îmi spune să merg mai departe. Şi am mers. în fiecare seară m-am rugat ca Domnul să-Şi continue lucrarea de vindecare în Roxanne [nume fictiv], astfel încât caracterul Lui să se manifeste în viaţa ei. M-am rugat pentru ca eu să fiu credincios şi perseverent în acea perioadă, astfel încât dragostea Lui să strălucească în viaţa mea. Trebuia să aflu mai multe despre misterul semnificaţiei jertfei lui Cristos pentru Biserică, aşa că L-am rugat pe Dumnezeu să-mi arate cum se putea manifesta aceasta în viaţa mea.

Atitudinea Roxannei s-a schimbat - mai multă libertate, mai multă căldură, o comunicare mai bună. Nu-mi venea să cred ce bine ne înţelegeam! Ne bucuram unul de celălalt. Ea era genul de prieten după care tânjisem ani la rând. îmi plăcea să fac lucrurile împreună cu ea şi pentru ea. Nimic nu mi se părea o povară. Era o bucurie să o slujesc şi să-i fiu sprijin. V-am scris în perioada aceea, fiindcă mi-am dat seama că dacă sentimentele erau reciproce, L-aş fi dezonorat pe Domnul mergând mai departe fără să fac un legământ de dragoste şi să o slujesc pentru tot restul vieţii. Mi-am propus să o fac în inima mea.

Au urmat perioade dificile. Ea i-a cerut să nu se mai vadă atât de des. Richard [nume fictiv] a fost de acord, continuând să se roage ca Dumnezeu să lucreze în inimile lor. Apoi ea a început să se inhibe, a devenit rece şi distantă şi în cele din urmă i-a spus lui Richard că este „un prieten special", dar că nu simte „iubire" pentru el.

Mă trec fiori. Cum am putut greşi atât de mult? Mă simt ca în vid, incapabil să văd mai departe şi fiindu-mi frică să iubesc. îmi este foarte greu să mă bazez pe

interpretările mele privind Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum s-ar putea ele aplica unor împrejurări specifice. Simţul viziunii mele s-a tocit, până într-atât încât mă simt aproape orb. Cu toate acestea, singura rază de lumină care străpunge acest întuneric este dragostea lui Dumnezeu pentru mine. Casa stă să se dărâme, dar temelia este intactă... Acum, când mă simt atât de slab şi rănit, am ocazia să-mi folosesc credinţa. Să las ca Dragostea despre care vorbeşte Pavel în Epistola către Corinteni şi roadele Duhului Sfânt, înşirate în Epistola către Galateni, să se manifeste vizibil în viaţa mea înseamnă să particip la victoria lui Cristos. Acum este momentul să merg mai departe, fiindcă această perseverenţă este solul fertil în care Dumnezeu va planta sămânţa puterii Lui; iar eu pot trăi numai prin ea.

Se prea poate să mă fi îndepărtat mult de desişul plin de spini şi de măceşele scorojite de pe malul măturat de vânt, cu care am început acest capitol. însă principiul rămâne valabil - viaţa răsare din

moarte. Ce trandafir va înflori - poate peste mult timp în viaţa lui Richard - din acest desiş plin de ghimpi?

Complimentul inadmisibil

Gând împăratul Aram a plănuit să atace Israelul, Dumnezeu i-a revelat profetului Elisei ce se va întâmpla, iar el 1-a atenţionat pe împăratul Israelului. Gândindu-se că scurgerea de informaţie a avut loc din cauza vreunui trădător, împăratul Aram s-a întrebat cine ar putea fi. Unul dintre slujitorii lui i-a spus:

- Nimeni, împărate, domnul meu; dar prorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rosteşti în odaia ta de culcare.

- Duceţi-vă şi aflaţi unde este, ca să trimit să-1 prindă, a spus împăratul. (2 împăraţi 6:13)

Dis-de-dimineaţă, ucenicul lui Elisei a văzut că oraşul Dotan era împrejmuit de cai şi care.

- Ah! Domnul meu, cum vom face?

- Nu te teme, căci mai mulţi sunt cei cu noi decât cei cu ei, a răspuns Elisei.

Profetul învăţase de multă vreme o lecţie încă nouă pentru tânărul ucenic: Există întotdeauna forţe invizibile care lucrează. Dumnezeul care ne-a creat nu ne lasă să ne apărăm singuri. El

Capitolul 12

continuă să fie Emanuel, „Dumnezeu *cu* noi", chiar şi atunci când după toate aparenţele s-ar părea că ne aflăm singuri în faţa unor forţe înspăimântătoare.

Poate ai plecat de acasă pentru prima dată. îmi amintesc cât de intimidantă a fost pentru mine la vârsta de 14 ani perspectiva de a călători cu trenul la peste 1500 de km, pentru a-mi continua studiile. Am fost entuziasmată până când părinţii, fraţii şi surorile mele au început aproape imperceptibil să dispară din câmpul meu vizual, în timp ce „săgeata argintie", Campionul Tamiami, ieşea încet din staţia Philadelphia, îndreptându-se spre Florida. Brusc am simţit că mă ia pur şi simplu cu ameţeală de la stomac, dându-mi seama cât de mult însemnau pentru mine părinţii şi casa copilăriei mele. Urma să-i revăd abia peste nouă luni.

Poate eşti la începutul anilor de studenţie sau te-ai mutat într-un oraş nou în care nu cunoşti pe nimeni. Eşti străin şi oamenii se comportă tare ciudat. Ai un nou loc de muncă, responsabilităţi noi, pe care nu eşti sigur că le vei putea duce. Poate nici măcar nu ai un loc de muncă, pentru că ai fost concediat sau ai ieşit la pensie. Sau poate eşti singurul credincios între mai mulţi necredincioşi. Toate sunt „reţete" bune, pe care scrie *singurătate.* într-un fel sau altul, eşti ca slujitorul lui Elisei -panicat, simţindu-te lipsit de apărare şi singur, neştiind încotro să o apuci şi ce să faci.

Tatăl nostru ceresc Cel plin de credincioşie ştie cât de mare este pentru noi, creaturi din carne şi oase, lupta spirituală. Cât timp trăim într-o lume materială va exista mereu o bătălie. Dar El este aici ca să ne ajute şi să ne încurajeze, dacă îi cerem să o facă. Ne va deschide ochii ca să putem vedea Nevăzutul, dacă II rugăm să o facă. Amintiţi-vă cum i-a încurajat Pavel pe Corinteni, cum le-a reamintit că rezultatul final al problemelor omeneşti este „o greutate veşnică de slavă", *dacă* ne fixăm privirea asupra lucrurilor care nu se văd, care nu vor trece, mai degrabă decât asupra lucrurilor care se văd şi care sunt trecătoare.

Este mai uşor să ni-1 închipuim pe ucenicul lui Elisei înconjurat de care de foc decât pe noi? A uitat Dumnezeu în

cazul nostru să fie îndurător? Suntem noi la discreţia împăratului Aram sau avem credinţă pentru a vedea ce a văzut profetul?

In primăvara trecută am întâlnit un tânăr detectiv din Belfast a cărui slujbă îl făcea să fie adesea foarte singur. Trebuia să se deplaseze în cele mai periculoase sectoare ale oraşului frământat, şi se temea. Ştia că oricând putea exploda o bombă sau se putea descărca o armă şi putea fi omorât sau mutilat. Fiind căsătorit şi având copii, nu se temea în primul rând pentru viaţa lui, ci pentru familie. Cineva i-a prezentat povestea celor cinci misionari din Ecuador. Mi-a povestit cum atunci când se culcă ia cartea, citeşte un pasaj, plânge, se roagă şi apoi reciteşte pasajul. Se gândise să citească un capitol în fiecare seară, dar s-a trezit citind şi recitind, plângând şi rugându-se la fiecare pagină.

- M-a încurajat - a spus el zâmbind. - Am înţeles că acei oameni au făcut ceea ce au făcut, crezând că Dumnezeu este răspunzător de rezultate. Eu nu sunt misionar, dar mă supun aceluiaşi Domn. Dacă acei bărbaţi au putut trăi astfel, şi eu pot.
In timp ce scriu, văd pe fereastră cum din păduricea situată în apropiere iese un iepuraş urmat de mama lui. Ea îl urmează timp de un minut în cerc, atât de repede, încât nu ştii cine pe cine urmăreşte. Brusc dispar amândoi în pădurice. După un minut, din pădurice apare bălăbănindu-se o marmotă, „curăţă" iarba cu boticul ei negru şi se întoarce în pădurice. Caut neliniştită cu privirea o pisică sălbatică, pe care o văzusem adesea adulmecând locul unde se joacă iepuraşii. Nu e aici. Cuvintele pe care am vrut să le scriu înainte de aceste apariţii îşi îmbogăţesc mai mult semnificaţia: „în adevăr, nici unul din noi nu trăieşte pentru sine şi nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; şi dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului" (Romani 14:7-8).
Şi nu avem noi o valoare mult mai mare decât multe vrăbii -iepuraşi sau marmote? Viaţa şi moartea noastră sunt în aceleaşi Mâini. Suntem mereu înconjuraţi de Nevăzut, acolo unde se află şi îngerii, slujitori de foc, pregătiţi special să vegheze asupra noastră. Cel care Se îngrijeşte de noi nu doarme, nici nu

dormitează. Dragostea Lui este mereu trează, mereu vigilentă, mereu înconjurându-ne, susţinându-ne, protejându-ne. Dacă o săgeată sau un glonte are drept ţintă trupul unuia dintre slujitorii Săi, acest lucru nu se întâmplă din cauză că El ar fi fost neatent. Ci e din dragoste. Dacă Dumnezeu este Dragoste, El este prin definiţie mai mult decât simplă amabilitate. Şi se pare - din tot ce e scris - că deşi ne mustră şi ne condamnă adesea, niciodată nu ne priveşte cu dispreţ. El ne-a făcut parte de complimentul inadmisibil de a ne iubi în cel mai profund, mai tragic şi mai neînduplecat sens.[1]
Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparţinem Domnului. Trăieşte ceasul fiecărei zile *cu El ca Domn,* deoarece „Cristos pentru aceasta a murit şi a înviat, ca să aibă stăpânire şi peste cei vii, şi peste cei morţi" (Romani 14:9).
Dacă El stăpâneşte în viaţa mea, nu contează (aş putea chiar spune „nu-i mare lucru") dacă trăiesc sau mor. Eu sunt „de consum". Câtă libertate în această afirmaţie! Nu trebuie să mă îngrijesc de nimic, fiindcă tot ce sunt, tot ce am, tot ce fac şi tot ce sufăr au fost puse cu bucurie la dispoziţia Lui. El poate face tot ce vrea.
Şi oare ce vrea El? Gerard Manley Hopkins răspunde foarte frumos la această întrebare în „Ecoul aurit":
Vezi: nici un fir de păr, nici o geană, nici cea mai infimă
ultimă pierdere; fiecare fir de păr,
Fiecare fir de păr este numărat.
Nu, ceea ce noi am lăsat cu pumnii descleştaţi
în simplu, posomorât mormânt
Se va fi trezit şi va fi crescut şi va fi pornit
cu vântul care, în timp ce noi dormeam
De această parte, de cealaltă parte purta o inimă grea, multiplicând
în timp ce noi, în timp ce noi dormitam.
Oh, atunci de ce trudiţi să ne urmăm calea? De ce suntem

atât de încercănaţi şi supţi la faţă, atât de aplecaţi sub îngrijorare,
frământaţi de ea, atât de istoviţi, de epuizaţi, de colţuroşi,
de împovăraţi,
Când lucrul asupra căruia noi pierdem orice drept este păstrat
cu grijă iubitoare,
Cu mai multă grijă şi cu mai mult drag decât puteam noi păstra,
Păstrat cu nespus mai multă grijă (iar noi, noi oricum l-am fi pierdut)
Păstrat cu mai gingaşă, mai iubitoare grijă. - Unde? Ne spune
unde e păstrat. -

Dincolo. - Cât de înalt! Urmăm pe cale, acum urmăm pe cale. -
Dincolo, da, dincolo, dincolo.
Dincolo.[2]

Capitolul 13

Câsâto/tita, da/t sdigu/tâ

/^~*T*\ acă încerc să scriu pentru toţi cei care trec printr-o formă (^ I 1 oarecare de singurătate, păşesc adesea pe un teren cu
*^ care nu sunt familiarizată. Nu am fost acolo şi nu pot spune: „Da, înţeleg perfect. Ştiu exact prin ce treci." în diverse pustietăţi, am găsit tovărăşia Celui care nu este „un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat" (Evrei 4:15). Gândeşte-te la aceasta: El înţelege orice slăbiciune omenească. Da, El înţelege. El este în întregime alături de noi.
A fi ucenic al lui Isus Cristos înseamnă să ai mereu un însoţitor. Dar aceasta nu înseamnă că nu vom suferi niciodată de singurătate. De fapt, înseamnă că putem fi singuri în moduri în care nu am fi fost dacă nu am fi ales calea uceniciei. Când oameni care se gândesc să devină misionari mă întreabă: „Dar ce poţi spune despre singurătate?", le răspund: „Da, vei fi singur. Face parte din preţ. într-o ţară străină, străinii sunt singuri. Acest lucru îl accepţi dinainte."
Şi în ucenicie şi în căsnicie e la fel. Una dintre surprizele cu care se vor confrunta miresele şi mirii este că vor fi în continuare

singuri. Una dintre aşteptările obişnuite, dar iraţionale, cu privire la căsnicie (şi nu e singura) este că partenerul va umple acum locul tuturor celor de care mirele sau mireasa a depins până atunci - tată, mamă, fraţi, surori, prieteni. Deoarece „îndrăgostirea" este un fenomen devorator, exclusiv şi care te preocupă în întregime, foarte dificil pentru alte relaţii, de care s-ar părea că nu mai este nevoie. însă căsnicia ne învaţă că nici măcar cea mai intimă tovărăşie omenească nu poate satisface cele mai profunde nevoi ale inimii. Inimile noastre sunt singure până nu se odihnesc în Cel care ne-a făcut pentru Sine.
într-o sesiune de întrebări şi răspunsuri care a avut loc cu prilejul unei conferinţe pentru femei, am fost întrebată ce i-aş spune fiicei mele dacă ar vrea să divorţeze de soţul ei pe motiv că nu-i satisface toate nevoile. Un val de râsete s-a ridicat din audienţă. Ce aşteptare nechibzuită! Am răspuns că aş încerca să îi arăt sărmanei fete că ea cere de la soţul ei ceea ce nici o fiinţă umană nu poate da. Fiind căsătorită de-a lungul anilor cu trei bărbaţi diferiţi, toţi trei buni soţi creştini, am descoperit că nici unul dintre ei, - nici chiar împreună, dacă aş fi fost poligamă -nu mi-a putut „satisface toate nevoile". Biblia îmi promite că Dumnezeu, şi nu soţul meu, îmi va satisface toate nevoile.
Paul Tillich scrie: „Bărbatul şi femeia rămân singuri chiar şi în cea mai intimă unire. Ei nu pot pătrunde în străfundurile fiinţei celuilalt. Şi dacă nu ar fi aşa, ei nu ar putea să se ajute reciproc; nu ar putea avea comuniune omenească."[1]
Potrivit unei statistici recente, prima cauză a divorţului este eşecul în comunicare. Nu demult, Oprah Winfrey - în stilul ei exuberant şi direct - chestiona mai mulţi oameni cu privire la ce n-a mers în căsnicia lor.
- Dacă mai aud ÎNCĂ-O-DATĂ cuvântul comunicare... - a spus ea, dându-şi ochii peste cap.
Apoi s-a întors spre „expert" (de obicei expert este oricine a scris o carte despre orice) şi 1-a întrebat ce înseamnă comunicare.
- Nu înseamnă NIMIC! A venit răspunsul.
- Mulţumesc - a spus Oprah.
Atât şi nimic mai mult. Dar într-un fel sau altul, noi trebuie din când în când să ajungem la cei de lângă noi. Şi toţi

falimentăm aici uneori - nu numai în relaţia cu partenerul de viaţă, ci şi cu ceilalţi. Nu ne rezervăm timp să scriem scrisoarea, să dăm telefonul, să facem vizita, să ne aşezăm şi să

ascultăm. Dacă tânjim să vorbim cu cineva despre ceva, greu găsim persoana care să ne asculte. Unii oameni au darul comunicării, însă cei mai mulţi dintre noi - cu sau fără dar - ne-am putea descurca mai bine. Dată fiind diferenţa ontologică pe care o descrie Tillich, plus diferenţele de personalitate, mediu, educaţie, limbaj şi interese, comunicarea nu poate fi niciodată perfectă, însă nu este absolut deloc iraţional să vrem o îmbunătăţire în acest domeniu.

Jim, Add şi Lars (soţii mei, în ordinea în care i-am avut) au fost diferiţi în felul lor de a comunica şi a trebuit să învăţ să fiu realistă şi rezonabilă în aşteptările mele. Add, care a fost un vorbitor cunoscut şi autor a opt cărţi, se simţea - după părerea mea - în elementul lui când avea de comunicat ceva. Scrisorile lui de dragoste din perioada în care m-a curtat au fost nişte capodopere, încât mă gândisem chiar să le public sub titlul *Love Letters of a Theologian.* A ştiut cum să pună în cuvinte gândurile şi sentimentele pe care le avea faţă de mine. Nu a încetat să o facă nici când i-am devenit soţie, însă a trebuit să descopăr că era deosebit de reticent atunci când era vorba să discute despre lucruri care îi afectau profund viaţa.

Să găseşti pe cineva care „te citeşte", care reacţionează cu toată fiinţa lui la ceea ce eşti şi care te înţelege cu adevărat este un dar foarte rar. Mulţi oameni se trezesc că sunt căsătoriţi cu parteneri care sunt pe o cu totul altă lungime de undă intelectuală sau spirituală, aşa cum scrie Ruth Sanford în cartea ei *Do You Feel Alone in the Spirit?*[2] Dat fiind numărul mare de femei care îmi vorbesc despre acest gen de singurătate şi izolare, mă gândesc că este ceva obişnuit în zilele noastre.

Se creează impresia că cei mai mulţi bărbaţi sunt prinşi de munca lor cel puţin cinci zile pe săptămână, iar când vin acasă nu vor decât să se „relaxeze", ceea ce nu înseamnă că vor să ia loc şi să discute cu soţia şi copiii, ci pornesc televizorul, iau ziarul sau merg la sala de sport. Cred că acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre unele soţii care lucrează. Dacă amândoi lucrează, este

greu de imaginat cum vor reuşi să fie chiar şi numai prieteni. Fiecare se aşteaptă ca celălalt să fie disponibil când este nevoie de el. Dacă nu se întâmplă aşa, singurătatea care rezultă este greu de înlăturat.

O femeie pe care o voi numi Priscilla, mi-a povestit o experienţă a singurătăţii în căsnicie despre care n-am mai auzit până atunci. Soţul ei, care este creştin şi care, întâlnit întâmplător, lasă impresia unei persoane decente, s-a dovedit a fi destul de necivilizat şi necreştin. Deşi ei trăiesc împreună (ea spune că soţul ei poate fi deosebit de tandru şi apreciativ), el a abandonat-o într-un mod foarte ciudat. Se pare că înainte de a se căsători, el a luat decizia (ei însă nu i-a spus nimic) ca ea să plătească toate facturile. Când decizia lui a devenit evidentă după luna de miere, singura explicaţie pe care a dat-o a fost că ea are o slujbă bună, că s-a descurcat foarte bine înainte de a se căsători cu el, că nu costă prea mult ca el să locuiască în confortabila ei locuinţă şi să mănânce la masa ei - de ce n-ar plăti ea facturile? Sărmana femeie! A crezut că se mărită cu un partener şi descoperă că s-a măritat cu un musafir care nu plăteşte nimic. Priscilla e izolată. Şocată, nedumerită, singură.

- De ce mi s-a întâmplat aşa ceva? m-a întrebat ea. Iar întrebarea ei este ecoul multor întrebări asemănătoare.

Stăteam în faţa şemineului, în sufrageria ei frumos decorată. Tocmai avusesem parte de o cină excelentă pe care ea o pregătise singură. Ca de obicei, era elegant îmbrăcată. Mă gândeam cât de norocos era soţul ei să aibă o asemenea soţie - plăcută, blajină, binevoitoare, absolut feminină, o adevărată gospodină, care mai are şi o slujbă bine plătită. Cum o putea trata aşa cum spunea ea? Bineînţeles că ştiu numai o parte a poveştii, versiunea ei. Care ar fi versiunea lui?

Nu ştiam ce să spun. N-am putut răspunde la întrebarea ce *să faci* cu un astfel de soţ. N-am fost niciodată în pielea ei, dar fără îndoială că am pus întrebarea fundamentală în situaţii care nu aveau nimic de-a face cu căsnicia: *De ce mi s-a întâmplat aşa ceva?* Uneori, răspunsul avea în vedere greşeli pe care le comisesem eu, alteori greşeli ale altora, uneori nu era vorba de greşeli.

Acesta nu este un manual de consiliere maritală. Există

suficiente pe piaţă. Noi încercăm aici să ne confruntăm cu întrebările absolute, ca cea pusă de Priscilla. Poate că există multe lucruri pe care ea le-ar putea face în timp, însă înainte ca situaţia ei să se schimbe sau înainte ca soţul ei să se schimbe, ea poate veni direct la Dumnezeu. El ştie de ce ei i se întâmplă ei aşa ceva.
Răspunsul ultim are de-a face cu Originea lucrurilor. De ce sunt văduvă? De ce a îngăduit Dumnezeu un divorţ? De ce nu mi-a dat un soţ (sau o soţie)? De ce mă înţeleg greşit prietenii mei? De ce mi-ar da Dumnezeu un soţ care nu acceptă să-şi asume responsabilităţile care-i revin? De ce nu putem comunica? De ce am pierdut persoana care însemna totul pentru mine? De ce să fiu singură? De ce să fie oricine altcineva singur?
Deşi nu există răspunsuri în prezent, mintea mea insistă să împingă întrebarea spre cauza finală. Tot ce se întâmplă are de-a face cu *Dumnezeu.* Scopul este să mă aducă faţă în faţă cu El şi să mă înveţe ceva despre modul în care El Se poartă cu noi. Cât de departe putem împinge în trecut întrebarea care vizează singurătatea? Este singurătatea Priscillei sau a ta sau a mea rezultatul unor împrejurări sau al acţiunii unor oameni pe care îi putem controla? Deţine cineva controlul? Plutim toţi la voia întâmplării sau există cineva care este răspunzător de întregul scenariu?
Ştiinţa explică întotdeauna cauzele şi efectele, însă la întrebarea legată de Cauza Originară - cum a apărut universul? - ştiinţa ne dă răspunsuri ciudate. Unul dintre ele se regăseşte în teoria exploziei sau Big Bang. Omul de ştiinţă ne poate spune exact de ce are loc o explozie, fie controlată în laborator, fie printr-un accident în laborator sau în afara lui. Este rezultatul unei acumulări bruşte de presiune. Cu alte cuvinte, este *cauzată.* Putem fi siguri de asta. *Ceva* a declanşat-o. Totul, inclusiv universul, ne spun ei, este cauzat. De aceasta se ocupă ştiinţa, însă ideea unei Cauze Primare este de obicei înlăturată - fiindcă, aşa cum a afirmat un cercetător, „pentru mintea ştiinţifică ea este pur şi simplu intolerabilă". Ştiinţa se mulţumeşte să spună că materia a produs mintea. Ea refuză varianta care susţine că Mintea a produs materia.[3]

Dar trebuie să credem oare că acest Big Bang originar, dintre toate exploziile, *nu* a fost precedat de acumularea bruscă a unei presiuni? Nu a existat nici un fel de cauză? întrebarea e greşită, ni se spune. E irelevantă. Nu e necesară. S-a întâmplat. Ajungi la un punct în care nu mai pui întrebări legate de cauze. Noţiunea unui Creator nu este susceptibilă de testare în condiţii de laborator.
Probabil ne putem opri din a pune aceste întrebări cât timp gândirea noastră este pur teoretică. însă când lucrurile devin personale, întrebarea răzbate şi mai insistent. După cum a spus Kierkegaard despre hegelianism, ştiinţa vremii lui: „Hegel a explicat totul din Univers, exceptând ce înseamnă să fii individ, să te naşti, să trăieşti şi să mori."[4]
Când stau pe canapeaua Priscillei şi văd durerea din ochii ei, revin la întrebările anterioare. Ce înseamnă să fii individ, să te naşti, să trăieşti, să mori? Ce înseamnă toate astea? Soţul Priscillei este cauza imediată a durerii ei. Ea a încercat să discute cu el. S-a străduit să îl facă să înţeleagă ce îi face. A stăruit pe lângă el să fie bărbat. Dar dacă ea nu îl poate schimba (şi fireşte că nu-1 poate schimba), este ea la cheremul lui sau există o altă Voinţă la care se poate apela?
Dr. Cressy Morrison, preşedinte al Academiei Ştiinţelor din New York în anii 1930, a ţinut odată o prelegere despre legile şansei. Dacă iei zece monede şi le numerotezi de la unu la zece şi le pui în buzunar, a spus el, şansa să scoţi de prima dată moneda cu numărul unu este, fireşte, de una din zece. Şansa să scoţi toate monezile pe rând în ordine numerică ar fi de una la zece miliarde. El a întrebat care ar fi probabilitatea ca Universul să fi „apărut" aşa, pur şi simplu, ca viaţa să fi răsărit spontan din nefiinţă, iar conexiunile extraordinare ale minţii umane să-şi aibă originea în lipsa oricărei forme de gândire, şi ca Ceva să fi apărut din Nimic. Şansele împotrivă ar fi de necalculat, a spus dr. Morrison. însă el era creştin. El credea în Dumnezeu.
La fel şi Priscilla, deşi se simţea de parcă s-ar fi prăbuşit neajutorată într-un abis. Uitase

Dumnezeu să Se îndure de ea? Se mâniase El, punând capăt îndurărilor Lui pline de har?

De ce mi se întâmplă aşa ceva?
Fără nici un scop? Sau există un scop anume?
Au trecut luni de zile de la acea seară petrecută în sufrageria Priscillei. Prietenii şi familia au îndemnat-o să scape de un astfel de bărbat. Răspunsul evident este divorţul, însă nu este un răspuns pe care ea să îl accepte. A trecut printr-un divorţ şi ştie sigur că nu mai vrea să treacă prin altul. Raţiunea umană ar afirma că singura soluţie de urmat ar fi cel puţin o separare. Totuşi - şi aici e cheia - ea scrie despre prezenţa lui Dumnezeu, despre dorinţa profundă a inimii ei de a-L cunoaşte mai mult în mijlocul tuturor împrejurărilor, despre hotărârea de a-şi îndeplini jurămintele cu orice preţ. Cine poate spune că Priscilla greşeşte? Cine cunoaşte câştigul care poate rezulta din pierderile ei zilnice?
Ultima ei scrisoare, care descrie un scenariu şi mai rău, se încheie cu următoarele cuvinte: însă Domnul a fost atât de *credincios.* M-am prosternat în agonie înaintea Lui şi „m-am tânguit". Trebuie să-1 fi ales pe cel rău. El mi-a răspuns plin de îndurare prin cuvintele din Ioan 6:70: „Nu v-am *ales* Eu pe voi cei doisprezece? Şi totuşi unul dintre voi este un drac." Şi astfel m-a asigurat că până şi în ce priveşte slaba şi limitata noastră putere de judecată în alegerile pe care le facem, El ne este înaintemergător.
Cuvintele scrise cu secole în urmă şi adresate unor oameni aflaţi în necaz de către un om care ştia din proprie experienţă multe despre suferinţă arată că există un alt nivel la care pot fi înţelese evenimentele din viaţa noastră:
Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi. De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deşertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui care a supus-o - cu nădejdea însă că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.
ROMANI 8:18-21

Există un viitor şi un plan. Există o altă realitate. Aceasta este speranţa Priscillei. Este ceea ce o face să vadă lucrurile atât de diferit de cei care o sfătuiesc să urmeze un alt curs. Eu nu pot spune că ea are sau nu are dreptate, dar sunt sigură că Dumnezeu onorează o credinţă ascultătoare. Şi El a umblat în această vale singuratică. El a purtat suferinţele noastre, durerile noastre, şi a murit.
Domnul... tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile. El socoteşte numărul stelelor şi le dă nume la toate... Domnul îi sprijineşte pe cei nenorociţi şi îi doboară pe cei răi la pământ... El acoperă cerul cu nori, pregăteşte ploaia pentru pământ şi face să răsară iarba pe munţi. El le dă hrană vitelor... Domnul îi iubeşte pe cei care se tem de El, pe cei care nădăjduiesc în bunătatea Lui.
PSALMUL 147: 3-4, 6, 8-9,11

îngeamnâ accepta/te

s*\ | na dintre durerile singurătăţii este încercarea de a C__. * J înţelege cum de am „meritat" aşa ceva când am încercat
v/V. din răsputeri să fim buni. Ne uităm la prieteni care par să aibă totul şi care nu sunt cu adevărat „mai buni" decât noi. Unii dintre ei (dacă tocmai noi spunem asta!) sunt mult mai răi.
Pe vremea lui Iov, oamenii credeau că binele era întotdeauna răsplata pentru dreptate, iar răul pedeapsa pentru nedreptate. Când „acel om drept" a fost lipsit de casa lui, de recolte, animale, slujitori, fii, fiice, de încrederea soţiei lui şi de propria sănătate, a existat, atât cât au putut înţelege prietenii lui, o singură posibilă explicaţie: Iov greşise. Nici ei şi nici Iov nu ştiau nimic despre drama ciudată regizată în curţile cerurilor când Dumnezeu i-a atras atenţia lui Satana asupra credincioşiei fără prihană a lui Iov.
- Fireşte că Iov s-a încrezut în Tine - până acum! - a fost răspunsul lui Satana. - l-ai dat totul. Dar ia întinde-Ţi mâna şi ia-i totul şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă.[1]

Nu ştim de câte ori s-au confruntat Dumnezeu şi Satana cu privire la credincioşia unuia sau a altuia, dar ştim că Dumnezeu îngăduie ca răul să atingă pe oricine, şi pe cel mai sfânt, dar şi pe

Capitolul 14

cel mai netrebnic. întrebarea lui Satana rămâne valabilă: Va continua să se încreadă în Dumnezeu? îmi pot imagina ostile cerului (şi poate şi pe cele ale iadului) aşteptând răspunsul cu respiraţia tăiată.

Răspunsul credinţei este DA. Acceptare. Pe grămada lui de cenuşă, Iov nu mi se pare un om foarte răbdător. S-a săturat repede de prietenii lui şi a avut multe întrebări, argumente şi chiar acuzaţii împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu îl lasă să le înşire pe toate înainte să înceapă nu să-i răspundă, ci să-l îngroape sub o avalanşă de întrebări fără răspuns. în cele din urmă, Iov recunoaşte omnipotenţa lui Dumnezeu şi limitele propriei înţelegeri. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă." N-a mai avut nimic altceva de spus.[2]

Credinţa lui Iov este uimitoare, ţinând seama cât de puţine lucruri a ştiut despre dragostea lui Dumnezeu în comparaţie cu noi, care îl cunoaştem prin viaţa şi moartea lui Isus Cristos. Noi avem o Biblie plină de revelaţii despre suferinţă. Răspunsul lui Iov a fost poate mai aproape de capitulare decât de acceptare, însă a fost suficient. Dumnezeu le-a spus prietenilor lui Iov că acesta a spus adevărul despre El, pe când ei nu.

Calea acceptării ne-a fost arătată pe fiecare pagină din viaţa lui Isus. Ea a izvorât din dragoste şi din încredere. El S-a întors cu faţa spre Ierusalim. Şi-a luat crucea din proprie iniţiativă. Nimeni nu-I putea lua viaţa. El Şi-a dat-o de bună voie. El ne cheamă să ne luăm crucea. Este vorba despre ceva diferit de capitulare sau resemnare. A ne lua crucea înseamnă a spune un DA bucuros şi de bună voie condiţiilor cu care ne confruntăm în călătoria noastră alături de El, fiindcă acestea sunt condiţiile pe care El vrea să le împărtăşim. Evenimentele sunt *sacramentele* Voii lui Dumnezeu - adică, sunt semnele vizibile ale unei Realităţi invizibile. Ele ne determină locul în care să învăţăm să iubim şi să ne încredem. Cerul ne aşteaptă răspunsul.

...suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit şi ne-a dat o chemare sfântă,

Dragostea înseamnă acceptare

nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui şi după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veşnicii...

2 TIMOTEI 1:8-9

Găsesc o minunată încurajare şi mângâiere pentru mine în aceste cuvinte. Dumnezeu a inclus greutăţile vieţii mele (care mărturisesc că au fost *puţine)* în planul Lui iniţial. Nimic nu-L ia prin surprindere. Şi, de fapt, nimic nu este doar de dragul de a fi. Planul Lui este să mă facă sfântă, iar greutăţile sunt indispensabile în acest sens, cât timp trăim în această veche şi împietrită lume. Tot ce am de făcut este să le accept.

„Viaţa unui suflet este un lucru atât de mare, încât unul din acele mici acte de credinţă şi acceptare, fără pic de lumină sau sentiment, înseamnă o mai mare activitate şi o mai mare vitalitate în ochii lui Dumnezeu decât tropăitul armatelor şi puterea celor care le comandă."[3]

Este important să repet că această acceptare despre care vorbesc nu este nici pasivitate, nici chietism, nici fatalism, nici resemnare. Nu este capitulare în faţa răului, nici refuzul de a face ceea ce poate fi făcut şi ar trebui făcut pentru a schimba lucrurile. Este un *act* de credinţă cât de mic, o supunere a propriei voinţe voii lui Dumnezeu, o sincronizare personală cu împărăţia şi voia Lui.

Acceptarea înseamnă abandonare, marele risc asumat de marii îndrăgostiţi, când cedezi o putere înspăimântătoare -puterea de a răni. Nimeni de pe faţa pământului nu are o putere mai mare de a răni ca soţul, soţia sau prietenul cel mai apropiat. A iubi înseamnă a fi vulnerabil faţă de acea putere care se află în mâinile celui iubit. Când mama se uită în ochii bebeluşului nou-născut, ea ştie că mica fiinţă are deja puterea să-i sfâşie sufletul de durere, o putere care va creşte odată cu copilul. „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie", i-a spus Măriei

bătrânul Simeon (Luca 2:35). A iubi înseamnă a ne deschide faţă de suferinţă. Să ne închidem atunci uşa faţă de dragoste, ca să fim „în siguranţă"?
Acceptarea uceniciei înseamnă abandonare absolută,

transferarea tuturor drepturilor învăţătorului. în toate cazurile, această abandonare va însemna durere. Cristos a înşirat câteva din problemele la care se pot aştepta cei care îl urmează, astfel încât să nu fie luaţi prin surprindere şi astfel să-şi piardă încrederea în El. El nu a oferit imunitate, ci a cerut încredere.
Unele cupluri nu acceptă riscul abandonării şi întocmesc contracte prenupţiale, sperând să se protejeze de dificultăţile pe care căsnicia le va aduce în mod inevitabil. Un astfel de contract este dăunător în sine, fiindcă o căsnicie trebuie să se bazeze pe încredere. Un contract presupune absenţa încrederii, apelând la limbajul politicii (egalitate, drepturi, imparţialitate) şi nu la cel al dragostei. Dragostea îl acceptă - pe *acest* bărbat sau pe *această* femeie, cu toate greşelile, ciudăţeniile şi exigenţele sale. Unde nu există încredere, abandonare, dăruire de sine - pe scurt, dragoste aşa cum o defineşte Biblia - nu este de mirare că astfel de căsnicii se năruie uşor.
Aşa cum am observat, Isus nu a realizat o campanie de publicitate falsă. El a oferit împărăţia cerurilor - fericire, viaţă eternă, bucurie deplină. Dar a vorbit despre calea îngustă şi poarta strâmtă. El a promis suferinţă, nu scăpare de suferinţă. Nu poţi în acelaşi timp să-ţi iei crucea şi să nu-ţi iei crucea, sau să înveţi cum să mori şi cum să nu mori.
Deşi Domnul nu întocmeşte un contract cu noi, important este să ne amintim cum funcţionează împărăţia - principiul operativ este viaţă din moarte. Acolo unde în spatele a toate şi dincolo de toate există un Scop clar şi strălucitor, credinţa poate spune un DA sincer.
Amy Carmichael a ştiut multe despre suferinţa de orice fel, inclusiv despre singurătate. Ea cunoştea ispita de a încerca să scapi prin uitare, prin înecarea problemelor în muncă, prin izolarea faţă de lume, prin capitularea în faţa înfrângerii şi resemnare tăcută. Ea mai ştia şi că nimic din cele enumerate mai sus nu duce la pace. însă ea a găsit lucrul care duce la pace, aici şi acum:
El a spus: „Voi uita feţele muribunde; Locurile goale,

Ele vor fi din nou umplute. Ah, voci care vă tânguiţi adânc în mine, încetaţi." Zadarnic e însă cuvântul; zadarnic, zadarnic: *Nu prin uitare-ţi afli pacea.*
El a spus: „Voi grămădi activitate peste activitate,
Lupta competiţiei
Mă va îndemna şi mă va susţine;
Ah, lacrimi ce-mi înecaţi focul bărbăţiei, opriţi-vă."
Zadarnic e însă cuvântul; zadarnic, zadarnic:
Nu prin realizări îţi afli pacea.
El a spus: „Mă voi retrage şi voi fi tăcut, De ce să mă amestec în zarva vieţii, închisă-mi fie uşa spre durere. Dorinţă, tu ce mă înnebuneşti, te spulberă." Zadarnic e însă cuvântul; zadarnic, zadarnic: *Nu prin distanţare-ţi afli pacea.*
El a spus: „Mă voi supune; sunt înfrânt.
Dumnezeu mi-a golit
Viaţa de câştigu-i bogat.
Ah, murmur inutil, de ce nu vrei să încetezi?"
Zadarnic e însă cuvântul; zadarnic, zadarnic:
Nu prin supunere-ţi afli pacea.
El a spus: „Voi accepta durerea ce mă frânge,
Pe care mâine, Dumnezeu
O va explica fiului Său."
Atunci s-a liniştit în el adânca-i tulburare.
Zadarnic nu-i cuvântul, nu-i zadarnic;
Căci da: în acceptare-ţi afli pacea.[4]

Capitolul 15

qi

n ogoft cu o cowoa/tâ

Gând Jim Elliot s-a pregătit pentru lucrarea misionară, el a observat câteva paralele între cerinţele vieţii la care credea că îl cheamă Dumnezeu şi viaţa din Yukon în urmă cu un secol. In ambele cazuri, premiul consta în aur, deşi de o durabilitate mult diferită. El a copiat în jurnalul lui o parte din poemul lui Robert Service, „Legea Yukonului":

Nu mi-i trimiteţi pe cei nechibzuiţi şi debili; trimiteţi-mi-i pe cei puternici şi întregi la minte,
Puternici pentru sâcâiala luptei; întregi la minte, fiindcă amarnic îi voi hărţui.
Trimiteţi-mi bărbaţi încinşi de luptă, bărbaţi cu hotărâri de neclintit...
Şi îi aştept pe cei care mă vor câştiga - şi nu voi fi câştigat într-o zi,
Şi nu voi fi câştigat de cei slabi, subtili, suavi şi blajini,
Ci de bărbaţi cu inimi de vikingi şi credinţă simplă de copil,
Disperaţi, puternici şi irezistibili, de nestăvilit prin teamă sau înfrângere,

Pe ei îi voi împodobi cu a mea comoară, pe ei îi voi sătura cu a mea carne.'

Străvechii prospectori nu aveau încotro decât să creadă că aurul era acolo. Drumul până la el era o tortură, însă ei au ales tortura datorită speranţei. Jim a crezut că exista o comoară mai grozavă decât aurul Yukonului, o comoară care merita orice risc, orice sacrificiu. Cred că mi-1 pot imagina acum, privind în urmă din oraşul celest spre drumul parcurs, gândindu-se că preţul, la urma urmei, nu a fost chiar atât de mare.

Tu şi cu mine, noi nu ne grăbim spre Yukon ca să săpăm după aur, cum nici Jim nu a făcut-o. Nu căutăm cu tot dinadinsul pedeapsa. Nu suntem nici eroi legendari. Suntem doar indivizi obişnuiţi care se scoală dimineaţa din paturile lor confortabile, se spală pe dinţi şi-şi clătesc gura cu apă potabilă, se îmbracă cum vor şi mănâncă ce vor la micul dejun. Viaţa noastră nu necesită prea mult curaj. Suntem atât de obişnuiţi cu luxul, încât ni se pare că un nod în trafic este un mare necaz. Ziua ne este distrusă dacă aerul condiţionat se opreşte sau dacă patiserul se scuză că i s-a terminat plăcinta cu brânză şi cireşe. Fireşte că este doar o chestiune de timp până când traficul este reluat; cu timp şi mijloace financiare, instalaţia de aer condiţionat poate fi repusă în funcţiune; putem comanda un alt desert. Ne aşteptăm să rezolvăm problemele - repede. Dacă nu reuşim, suntem în pierdere.

Singurătatea este mult mai rea decât a fi prins în trafic sau a renunţa la plăcinta cu brânză. Ne este greu să ne gândim că e nevoie şi de curaj pentru a trece prin singurătate, şi aceasta pentru că nu ne gândim la singurătate ca la o suferinţă. Cu toate acestea, i se potriveşte cea mai simplă definiţie pe care o cunosc: să ai ce nu vrei sau să vrei ceea nu ai ai. Nu vrem să fim singuri. Singurătatea decurge din faptul că vrem ceea ce nu avem.

Cine poate compara suferinţele? Sunt unice, la fel cum fiecare om care suferă este unic. „Inima îşi cunoaşte necazurile" (Proverbe 14:10). Reacţionăm aşa cum ne este temperamentul. Unii caută peste tot soluţii, se înfierbântă, se neliniştesc, ţipă, neagă faptele. Alţii se cufundă în uitare, se autoînvinovăţesc sau

îşi plâng de milă. Unii dau vina pe altcineva. Alţii se roagă. însă toţi suntem uneori ispitiţi să credem că dacă Dumnezeu nu rezolvă problemele, El nu ne iubeşte.

Există multe lucruri pe care Dumnezeu nu le rezolvă tocmai *pentru că ne iubeşte.* în loc să ne scoată din problemele pe care le avem, El ne vorbeşte. în necazul sau singurătatea sau durerea noastră, El ne spune: „Aceasta este o parte integrantă a călătoriei. Chiar dacă este porţiunea cea mai grea, nu este decât o porţiune şi nu va dura tot drumul. Aminteşte-ţi încotro te călăuzesc. Aminteşte-ţi ce vei găsi la capătul călătoriei - un cămin, un port şi un cer."

Curajul necesar pe segmentul de drum accidentat vine odată ce ne fixăm privirea înainte - la fel ca vechii căutători de aur. Eroii marilor legende ale lumii acceptă tot felul de provocări înspăimântătoare fiindcă li se promite o mare răsplată -favorurile regelui, o pungă cu galbeni,

mâna unei prinţese. Fiindcă există un obiectiv strălucitor, ei îşi asumă cu dragă inimă şi de bună voie pericolele încă nevăzute şi necunoscute ale unei călătorii cumplite. Eroismul lor constă în acceptare - o acceptare din toată inima a unor condiţii pe care alţi oameni le-ar evita cu orice preţ - şi în rezistenţă. Peşterile întunecate, tunelurile şi labirinturile nu sunt probleme care trebuie rezolvate, ci primejdii care trebuie înfruntate, furtunile şi marea dezlănţuită trebuie înfrânte, uriaşii şi monştrii trebuie nimiciţi. Toate sunt acceptate şi îndurate *în vederea premiului.*

Este posibil atât să accepţi, cât şi să înduri singurătatea fără amărăciune când există o viziune a gloriei din spatele ei. Acesta este un lucru diferit de suspinul resemnării sau înfrângerii, de abandonarea descurajată în faţa unei sorţi răuvoitoare, când doar „stai şi accepţi". Faţă de împrejurările pentru care în lume nu există un răspuns final, avem două posibilităţi: fie să le acceptăm considerându-le alegerea înţeleaptă şi plină de dragoste a lui Dumnezeu spre binecuvântarea noastră (aceasta se numeşte credinţă), fie să fim iritaţi, considerându-le o dovadă a indiferenţei Lui, a absenţei purtării Lui de grijă, chiar a inexistenţei Lui (ceea ce înseamnă necredinţă).

Să-I găseşti lui Dumnezeu o vină este o mare tentaţie, mai

ales când nu este nimeni altcineva care să poată fi învinuit. Cedarea în faţa acestei ispite duce la goliciune spirituală.

„Ascultaţi Cuvântul Domnului, a scris profetul Ieremia. Ce nelegiuire au găsit părinţii voştri în Mine de s-au îndepărtat de Mine şi au mers după nimicuri şi au ajuns ei înşişi de nimic?" (Ieremia 2:4-5). Cine nu a cunoscut uneori un sentiment profund şi pătrunzător de goliciune, de parcă viaţa ar fi rămas lipsită de conţinut? Nu cumva din cauza că adesea îl învinovăţim pe Dumnezeu?

în urmă cu câteva zile m-am întors de la familia fiicei mele. Am trăit un sentiment de singurătate, a cărui cauză - cât pot înţelege în prezent - nu poate fi îndepărtată. Eu locuiesc pe Coasta de Est. Valerie locuieşte pe Coasta de Vest. Nu-mi pot invita niciodată nepoţii seara la mine. Nu pot invita niciodată familia duminica la cină - iar cina de duminică la bunici este una dintre cele mai preţioase aminitiri pe care le am din copilărie. Nu pot să apar pur şi simplu din când în când în casa din El Toro ca să servim ceaiul împreună. Am fost tentată să-mi plâng de milă. De ce să mi se refuze nemaipomenita binecuvântare şi plăcere de a fi aproape de acei dragi copilaşi, de persoanele pe care le iubesc cel mai mult pe lume? Dumnezeu ar fi putut „rezolva" problema dacă ar fi vrut. Să urmez acest curs al gândirii ar însemna să mă las târâtă într-o stare de deznădejde.

Singurătatea noastră nu poate fi rezolvată întotdeauna, însă ea poate fi întotdeauna acceptată ca fiind însăşi voia lui Dumnezeu pentru momentul respectiv, ceea ce o va transforma în ceva frumos. Poate că e asemenea ogorului în care se află comoara. *Trebuie* să cumpărăm *ogorul.* Nu este o pajişte scăldată de soare şi presărată cu flori sălbatice. Este un loc gol, lipsit de culoare, însă unul în care ştim că se află o piatră nestemată care schimbă întreaga imagine. Peticul gol de pământ uitat oferă multe posibilităţi. Iată ceva ce nu numai că putem accepta, dar pentru a cărui achiziţionare merită să vindem totul. în cazul meu, „să vând totul" a însemnat să renunţ la autocompătimire şi la întrebările pline de amărăciune. Nu vreau să spun că trebuie să căutăm acele ocazii în care să fim cât se poate de singuri. Ci mă refer aici la acceptarea inevitabilului. Iar dacă, printr-un act

voit, primim ceea ce nu vrea nimeni, atunci Singurătatea, numele ogorului pe care nu-1 vrea nimeni, se transformă în locul unde este ascunsă o comoară.

* * *

Căpetenia mântuirii noastre a fost făcută desăvârşită prin ceea ce a suferit. Mă întreb ce fel de copil va fi fost. Mi-am dorit adesea să fi ştiut ceva despre anii copilăriei Lui, însă Duhul Sfânt a ales să nu consemneze nimic despre acei ani. Copilăria, adolescenţa Lui şi perioada tinereţii, toate sunt ascunse curiozităţii noastre. Au fost necesari doar cei trei ani de viaţă publică pentru a-L pregăti pe Isus pentru cruce sau a fost nevoie şi de cei treizeci de ani despre care

nu ştim nimic? Fără-ndoială că toţi au fost esenţiali - lacrimile şi zâmbetele Pruncului, singurătatea perioadei de înţărcare, consternarea Copilului pricinuită de refuzul părinţilor, nesiguranţele şi singurătatea Adolescentului, dorinţele neîmplinite ale Tânărului viguros şi pasional. Nu au făcut parte toate acestea, ca să zicem aşa, dintr-un ogor în care se afla o perlă de mare preţ pentru El?

Dacă micul Isus a locuit într-o casă cât de cât asemănătoare cu cea care le este arătată turiştilor în Nazaret, nu a fost cine ştie ce, în comparaţie cu palatele de cleştar pe care le lăsase în urmă venind pe pământ. El, prin al cărui cuvânt a luat fiinţă creaţia, a fost supus cuvântului mamei Sale, Măria. El, ale cărui mâini modelaseră lumea, a învăţat să asculte într-un atelier de tâmplărie prăfuit. Când Iosif I-a arătat cum să folosească o unealtă, i-a luat el oare mâna micuţă într-a lui, spunând: „Uite aşa se ţine dalta"? Băiatul trebuia *să înveţe.* El nu a făcut mese şi bănci prin fiat divin, ci cu ajutorul uneltelor pe care le-a ţinut în nişte mâini omeneşti. El a trebuit să *înveţe* meşteşugul, să înveţe să fie meticulos, demn de încredere, prompt, credincios. Dacă a fost vreodată ispitit să fie mai puţin meticulos, El nu a cedat ispitei. Nu a făcut nimic superficial. A lucrat cu atenţie, cu meticulozitate, cu răspundere, cu credincioşie şi prompt. Fără-ndoială că a fost îndurător cu clienţii. El *a crescut* „în înţelepciune, în

statură şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor" (Luca 2:52). Acceptarea voioasă a muncii umile, micile examene pe care orice băiat le are de trecut în viaţa casnică, au făcut parte din pregătirea Lui pentru marile examene din anii activităţii publice, o parte a drumului care L-a dus la Cruce.

Directoarea unui internat în care am locuit obişnuia să spună: „Nu umbla cu Biblia sub braţ dacă nu mături sub pat." Ea era interesată de o credinţă autentică, ceea ce înseamnă întotdeauna o credinţă practică. Ea nu era interesată de cuvinte spirituale venite din camere dezordonate. Praful de sub pat striga mai tare decât orice „mărturie" pioasă.

„Regele gloriei îşi răsplăteşte slujitorii nu potrivit cu demnitatea funcţiei lor, ci potrivit cu dragostea şi umilinţa cu care
slujesc."[2]

în timpul celor trei ani pe care Isus i-a petrecut ca învăţător itinerant, El a ştiut ce înseamnă să fii obosit, flămând şi fără casă. Oamenii obişnuiţi îl ascultau cu plăcere, dar elita religioasă nu putea să-L sufere. El a fost citat greşit, judecat greşit, prezentat într-o lumină falsă, înţeles greşit. Erudiţii evrei încercau mereu să-I întindă capcane, provocându-L, căutând gâlceava, recurgând la subterfugii verbale. El a fost preamărit şi batjocorit, urmat şi lepădat, iubit şi urât, ascultat şi respins, încoronat şi răstignit. A avut toate motivele să Se simtă singur în lumea oamenilor, însă trăind în această lume, El a „învăţat" pentru noi şi ne-a demonstrat semnificaţia ascultării - prin ceea ce a suferit.

Dacă tot ceea ce ne cere acum este disponibilitatea de a accepta disciplina relativ simplă a singurătăţii, nu putem considera acest lucru o parte a darului Lui, acela de a ne permite să umblăm cu El?

A umbla cu El înseamnă a merge pe calea crucii. Dacă crucea pe care trebuie să o purtăm nu ne este prezentată sub forma martirajului, a unei acţiuni eroice, a unor dragoni sau labirinturi sau chiar a unei „lucrări" - cel puţin ceva care să pară cât de cât spiritual - putem noi trage concluzia că El a anulat cerinţele?

El nu anulează niciodată cerinţele.

Există o pungă cu galbeni, există o răsplată regească, însă le

găseşti abia la capătul călătoriei. Şi totuşi pe parcursul drumului sunt nenumărate bucurii, însă numai dacă gustăm să vedem cât de bun este Domnul. Samuel Rutherford, persecutat ani la rând ca urmare a supunerii faţă de adevăr, aşa cum îl înţelegea el, a scris mai multe scrisori pline de expresii care se refereau la dulceaţa încercărilor lui şi la dragostea lui Cristos. El cunoştea latura întunecată a crucii, totuşi i-a putut scrie lui Hugh Mackail în 1636:

Crede-mă, frate, îţi mărturisesc în scris, cu propria mână, că cine priveşte la latura luminoasă a crucii şi o poate sălta frumos pe umăr cu credinţă şi curaj, o va găsi la fel de împovărătoare

ca velele pentru un vapor sau aripile pentru o pasăre. Eu am descoperit că Domnul a împodobit peste măsură acel copac negru şi 1-a parfumat şi 1-a îmbălsămat cu bucurie şi încântare.[3]
Mii şi mii de oameni (eu mă număr printre ei) au descoperit acelaşi lucru.

-ml o tu/ttâf

A
n tinereţe, Măria von Trapp a fost îndrăgostită de munţii
din Austria, ţara ei natală. Era încântată de gândul că Dumnezeu i-a dăruit acei munţi ca să se bucure de ei.
- Dacă Dumnezeu mi-a dăruit toate acestea - a spus ea - ce-I pot dărui eu Lui?
Gândindu-se la ce l-ar putea da, a observat cât de neînsemnate şi mărunte erau toate. Ea ştia că trebuie să dea totul, ceea ce însemna să-şi dea viaţa în cel mai profund sens al cuvântului - să intre la mănăstire, să devină călugăriţă şi să nu iasă niciodată de acolo. Dar aşa cum descoperă mulţi ucenici, voia lui Dumnezeu este diferită de aşteptările lor. Măria a mers la mănăstire, dar curând a fost trimisă ca guvernantă la copiii unui văduv. De aici începe povestea din *Sunetul muzicii,* familiară multor oameni.
A-I da lui Dumnezeu totul nu înseamnă a-I da numai trupul meu ca o jertfă vie, ci şi orice altceva: tot ce sunt, tot ce am, tot ce fac şi tot ce sufăr. Iată un domeniu vast, însă cel despre care discutăm noi este o anumită formă de suferinţă: singurătatea. Am spus că ea poate fi considerată un dar - ceva primit şi acceptat. Un dar mai poate fi şi ceva oferit cuiva.

Capitolul 16

â

92
Cărarea singurătăţii
Măria von Trapp a început prin a-I oferi lui Dumnezeu darul propriei ei fiinţe. Tot aşa trebuie să începem şi noi. Prin aceasta noi nu îl „îmbogăţim" pe Domnul, fiindcă aşa cum spune o veche rugăciune, „toate vin de la Tine, o, Doamne, şi din ce este al Tău Iţi dăm noi Ţie". Nu avem nimic care să nu fi fost în primul rând al Lui.
„Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu..." (Romani 12:1).
De aici trebuie pornit. în înţelepciunea şi dragostea Lui, El i-a dat fiecăruia dintre noi un trup anume, creat de El după planul Lui, pregătit pentru fiecare dintre noi, purtând chipul Său, dar fiind totuşi distinct de celelalte. Nu-I putem aduce ca jertfă trupul nostru decât după ce l-am „primit", adică după ce l-am acceptat cu toate frumuseţile lui, cu toate imperfecţiunile, limitele şi potenţialul lui. Trupul acesta şi nu al altuia este jertfa mea. Dar nu este vorba doar despre sânge, oase, ţesuturi. El este locuinţa „eului" - spirit, minte, inimă, voinţă, emoţii, temperament. El trebuie adus ca jertfă din toată inima, în simplitate, fără nici un fel de reţineri privitor la cât de potrivit sau nepotrivit ar fi. El este *sfânt,* la fel cum vasele din Templu (ulcioare, lopeţi, făraşe, mucarniţe şi toate celelalte, oricât de comune ar fi fost) erau sacre *fiindcă au fost jertfite* (consacrate şi puse de-o parte) pentru slujire.
Toate jertfele aduse lui Dumnezeu sunt importante pentru El datorită singurei şi unicei jertfe a lui Cristos pentru noi. Noi ne unim cu El în aceasta - noi suntem de fapt „răstigniţi cu" Cristos. Atunci acest trup, care este locuinţa eului meu, devine locuinţa lui Dumnezeu însuşi - un Templu al Duhului Sfânt. Nu este al meu. Trupul meu *poate fi acceptat* de Dumnezeu fiindcă eu sunt una cu Cristos, iar jertfa mea este inclusă în jertfa Lui.
Dragostea lui Dumnezeu în ceea ce priveşte acceptarea unei astfel de jertfe este ca dragostea unui tată al cărui copilaş îi dă un dar pe care 1-a cumpărat cu banii pe care i-a primit de la tatăl lui. Este o iubire tandră şi înduioşătoare, care recunoaşte că darul plin de dragoste al copilului vine din sărăcia lui absolută. Tatăl, care a dat deja totul („Fiule, tu întotdeauna eşti cu mine şi tot ce

am eu este al tău", Luca 15:31), dă ceva mai mult, astfel încât copilul lui să poată avea ce dărui.
După ce ne-am adus trupul ca jertfă, mai putem aduce şi altceva? Răspunsul este: Da, orice altceva - tot ce ne-a dat Dumnezeu. Când oamenii lui Dumnezeu îşi prezintă darurile înaintea lui Dumnezeu în biserică - muzică, rugăciuni, bani, pâine şi vin - ei nu fac decât să aducă înaintea Lui ceea ce li s-a dat prin dărnicia Lui plină de îndurare. Şi ei se prezintă din nou *pe sine* prin aceste mijloace, fiindcă numai darul făcut dintr-o dragoste care se dăruieşte pe sine poate fi adus ca jertfă. Aici intrăm în marea taină a Pâinii şi a Vinului. Cristos ne-a fost deschizător de drumuri, jertfindu-Se pe Sine: *Acesta este trupul Meu; acesta este sângele Meu.* Noi iubim fiindcă El ne-a iubit mai întâi. Noi ne aducem ca jertfă fiindcă El S-a jertfit mai întâi, fiecare spunându-i celuilalt: Viaţa mea pentru a voastră. Marea taină a Pâinii şi Vinului constă în faptul că Cristos ni S-a oferit pe Sine în dragoste şi S-a jertfit pentru noi - „viaţa Mea pentru a voastră".
Este important să înţelegem foarte clar că nu avem absolut nimic de adăugat la jertfa completă a lui Cristos care este chiar mântuirea noastră. Jertfa Lui a fost perfectă. Nu i-a lipsit nimic. Şi nici nu mai este nevoie de vechea ordine a jertfelor (sângele mieilor şi al viţeilor şi toate celelalte), fiindcă Cristos a stabilit o nouă regulă a ascultării de voia lui Dumnezeu şi „prin această «voie» am fost sfinţiţi noi, şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Cristos, o dată pentru totdeauna... Căci prin această jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi" (Evrei 10:10,14).
Şi astfel, El ne îngăduie să ne apropiem. Şi astfel, El primeşte jertfa noastră, făcută în virtutea a ceva ce El ne-a dat când ne-a creat: libertatea de a alege, în aşa fel încât să alegem liber să II iubim şi să ne dăruim Lui.
Nu e de mirare că Pavel a spus: „Ce lucru ai pe care să nu-1 fi primit?" (1 Corinteni 4:7). Dacă am dat tot ce am, mai pot jertfi timpul meu, munca mea, rugăciunile mele, posesiunile mele,[1] lauda mea şi - da -suferinţele mele. Acesta este sensul tainic în care eu consider

suferinţa un dar: nu este numai ceva ce trebuie acceptat, ci şi ceva ce trebuie jertfit, la fel cum Matheson nu a venit numai cu viaţa lui la Cristos, ci şi cu dorinţa neîmplinită a inimii lui.
Nu suntem atunci îndreptăţiţi să ne gândim la singurătate ca la un material de jertfă? Ceea ce pun pe altarul consacrării nu este nimic mai mult şi nimic mai puţin decât ceea ce *am* în momentul de faţă, ceea ce găsesc în prezent în viaţa mea de slujire şi rugăciune, alcătuită din bucurii şi suferinţe.
Unii oameni consideră că celibatul este o obligaţie, un handicap, o privare, chiar un blestem. Alţii îl văd ca pe o proprietate nemaipomenită, o autorizare pentru a fi „ca valul", o ocazie de a face ceea ce îţi place. Eu îl văd ca pe un dar. Ca să faci din acest dar o jertfă, s-ar putea să te coste mai mult decât orice altceva, fiindcă înseamnă să renunţi la visul drag în legătură cu ce ai vrut să fii şi să accepţi ceea ce n-ai vrut să fii. *Cât de schimbate sunt ambiţiile mele!* Poate aşa a gândit apostolul Pavel când a scris că vrea să-L cunoască pe Cristos (Filipeni 3:10).
în lunile în care am stat alături de cel de-al doilea soţ al meu, care era bolnav de cancer, am simţit uneori că nu mai suport încă o zi în care să-1 văd că suferă sau încă o întâlnire cu medicul care să ne spună ce alte lucruri îngrozitoare trebuie să facem - cum ar fi îndepărtarea chirurgicală a mandibulei, din cauza cancerului la buze, sau castrarea, din cauza cancerului la prostată. Totul din mine striga NU, NU, NU, NU! Suferinţa lui Add a devenit suferinţa mea. Fiecare nouă oră venea cu imaginile de coşmar ale unor lucruri mult mai cumplite decât moartea, şi mi-era teamă. Ce puteam face?
Răspunsul n-a întârziat să vină: „Jertfeşte."
Ochii mi-au fost deschişi faţă de această posibilitate atunci când am citit cunoscuta carte a lui Evelyn Underhill, *The Mystery of Sacrifice.* Niciodată înainte nu m-a învăţat cineva adevărul profund privitor la a face o jertfă din întreaga mea viaţă. Această cărticică a ajuns în mâinile mele cu trei luni înainte de a se descoperi boala soţului meu. Nu ştiu ce aş fi făcut fără ea.
Ce anume să jertfesc? Mă simţeam ca năpăstuita văduvă din Sarepta, pe punctul de a folosi

ultimul pumn de făină şi ultimele picături de ulei care o mai despărţeau pe ea şi pe fiul ei de

înfometare, când a venit Ilie şi i-a spus să-i facă mai întâi lui o turtă mică. Fiindcă a fost cuvântul Domnului, ea a ascultat. Efectele acelei ascultări au întrecut cu mult puterea ei de imaginaţie. „Şi multă vreme a avut ce să mănânce ea şi familia ei, şi Ilie. Făina din oală n-a scăzut şi untdelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul pe care-1 rostise Domnul prin Ilie" (1 împăraţi 17:15-16).
Mi-am amintit vag un fragment dintr-o poezie scrisă de Amy Carmichael, care m-a făcut să mă gândesc la analogia dintre suferinţă şi sărăcia văduvei din Sarepta. Iată poezia în întregime:
Nimic în casă
Slujitorul Iau, Doamne, nu are nimic în casă,
Nici măcar un vas cât de mic cu ulei;
Căci cel ce vine doar să prade
A călcat iar pragul sărmanei mele case,
Bărbatul acela, nemilos şi înarmat, căruia-i spun Durere.
Credeam că am curaj în casă
Şi răbdare, să tac şi să îndur,
Şi câte-un cântec vesel din când în când;
Dar sigur sunt acum: al Tău sunt Doamne,
Dar chiar nu am nimic, până şi cântecu-i cu zborul frânt.
Rob al Meu, în casa-ţi am venit -
Eu, care-a durerii culme o cunosc,
încât nevoie nu-i să Mi se spună
Puterea ei de-a face carnea şi duhul să suspine:
Batjocură, ghimpi, cuie - nu le-am simţit în trupul Meu?
Iar Eu, Biruitorul ei, sunt în casă,
Tu grijă n-ai şi inima-ţi să nu se-nfrice:
De ce ai face-o, fiu al Meu, când sunt aici?
De zboru-ţi frânt, chiar Eu mă voi atinge
Şi cântul mult mai 'nalt şi mai curat ţi se va înălţa.[2]

Eu nu aveam nimic în casă. Nimic în afară de durere. Durerea - o jertfă? La ce-I trebuia Domnului o astfel de jertfă?
„Fă-mi o turtă." Cu alte cuvinte, Ilie a spus: *Există* un lucru pe care îl poţi face. Chiar şi din sărăcia ta, tu poţi să-mi dai ceva. S-ar putea să pară puţin, dar este exact ceea ce am nevoie. Dacă-mi dai ce-ţi cer, pot face ceva ce n-aş putea face dacă nu mi-ai da nimic.
„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită" (Psalmul 51:17).
Aşa că, atât cât m-am priceput de bine, am jertfit ce aveam.
S-a întâmplat în urmă cu 15 ani. Mi-a trebuit destul de mult timp ca să-mi însuşesc această lecţie extraordinară. încă nu am reuşit pe deplin. Insă acum înţeleg altfel jertfa. Şi nu doar înţelegerea mea este alta, ci şi viaţa mea. Accentul acum nu îl mai pun pe pierdere, privare sau pe preţul care trebuie plătit. Văd totul ca pe un act de închinare inteligentă şi ca pe un dar pe care Dumnezeu mi 1-a dat ca să 1-1 dau înapoi Lui, *astfel încât El să facă ceva din el.*
Add a murit în septembrie 1973. în îndurarea Lui, Dumnezeu m-a ajutat ca în a doua mea văduvie să văd mai clar ceea ce în prima am reuşit să descriu doar foarte vag: un dar, o chemare şi o vocaţie, nu doar o stare pe care trebuia să o îndur. Cuvintele lui Pavel au prins viaţă pentru mine: am învăţat să-mi ordonez existenţa potrivit cu darul pe care mi 1-a dat Dumnezeu (cf. 1 Corin-teni 7:17).
Prin urmare, Domnul a fost cel care mi-a pus în braţe acest dar al văduviei. Oare am această mica „turtă" de care ai nevoie, Doamne? Atunci sunt gata să Ţi-o ofer. Te rog, primeşte-o.
Şi mai departe? „îţi voi aduce o jertfă de mulţumire..." (Psalmul 116:17). Este o mângâiere

minunată să fii absolut sigur că faci voia lui Dumnezeu. Iată un lucru asupra căruia nu există nici o îndoială: „Mulţumiţi-I lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi" (1 Tesaloniceni 5:18).

Capitolul 17

Qfioftta jGftt^GL

n timp ce văduva din Sarepta se ocupa de pregătirea acelei turte mici pentru Ilie, mă întreb dacă nu a murmurat ceva de genul: „Despre ce vorbeşte omul acesta? Un pumn de făină şi un vas cu ulei aproape gol - iar eu să fac *două* turte? Dar - «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel». Ei bine, uite o surcea. «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel.» Uite încă una. Să facem focul. Şi să frământăm turta. Vom vedea ce iese..." Când tot ce putem jertfi pare extrem de mic şi cumplit de sărăcăcios, trebuie totuşi să aducem jertfa, într-o ascultare ca cea a văduvei şi la fel de simplu şi fără prefăcătorie ca un copilaş care vine cu o păpădie zdrobită. Copilul nu este amărât sau nemulţumit de darul lui sărăcăcios. El se bucură că are *ceva* de oferit. Nu putem controla întotdeauna cantitatea şi calitatea, iar ceea ce Domnul poate face din jertfa noastră, aceasta chiar nu-i treaba noastră - îl priveşte doar pe El, şi El deţine controlul asupra situaţiei. El ştie ce vrea să facă. Să lăsăm ca jertfa noastră să fie de bunăvoie, necondiţionată şi în umilinţă, făcută cu deplina încredinţare că energia Lui transformatoare o poate integra în procesul atingerii scopurilor pe care le are în vedere.

*

&

La câteva zile după ce Addison Leitch m-a cerut de nevastă, el mi-a scris ceea ce eu am numit „scrisoarea senectuţii lui". El avea 60 de ani, eu 42, şi nu dorea ca eu să intru cu ochii închişi într-un mariaj cu un bărbat în vârstă. El a enumerat câteva viitoare „atracţii". Va veni ziua, a prezis el, în care va trebui să-i şterg ochelarii, să preiau conducerea automobilului şi diverse alte îndatoriri împovărătoare. Eram eu gata de aşa ceva? Nu pot uita cum şi-a încheiat scrisoarea: „Şi totuşi, iată-mă, în întregime, al tău, pentru totdeauna. *Dar cefei de ofertă este aceasta?"*

Am acceptat oferta. II iubeam. Nimic altceva nu conta. Prezicerile lui s-au adeverit chiar în ordinea descrisă, însă dragostea are o putere transformatoare.

Când ne dăm pe noi înşine lui Dumnezeu - „în întregime, al Tău, pentru totdeauna" - sau când ne prezentăm la El cu ceva ce pare atât de nefolositor, cu singurătatea noastră, ce fel de ofertă este aceasta?

Nu face nimic. Jertfele noastre devin parte a jertfei lui Cristos, care S-a dat pe Sine însuşi. El S-a jertfit din dragoste faţă de Tatăl („Iată-Mă... vin să fac voia Ta, Dumnezeule" „Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul"; Evrei 10:7; Luca 23:46). El S-a jertfit pe Sine şi din dragoste pentru noi, care aveam atâta nevoie de jertfa Sa. îi putem noi urma exemplul, iubindu-L atât de mult ca tată, încât să ne dăruim Lui în întregime şi iubindu-i pe cei care (Doamne, iartă-ne mândria!) par să nu o „merite"? „Trăiţi în dragoste, *după cum şi Cristos ne-a iubit* şi S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu" (Efeseni 5:2, subl. ns.).

Apostolul Petru scrie pe acelaşi ton când ne spune că, fiind zidiţi într-o Casă spirituală a lui Dumnezeu, noi devenim preoţi sfinţi (cine? noi? preoţi sfinţi? imaginaţi-vă una ca asta!) care putem aduce jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu.[1] Dacă funcţia principală a preoţilor este să aducă jertfe, atunci aceasta trebuie să devină cea mai importantă atribuţie a noastră ca preoţi. Viaţa întreaga devine astfel o permanentă jertfire spre lauda Lui.

Putem noi renunţa la toate pentru dragostea lui Dumnezeu? Dacă ni se pare că ni se cere prea mult atunci când se pretinde capitularea noastră, aceasta se datorează în primul rând faptului

că gândurile noastre cu privire la Dumnezeu sunt mărunte. Nu L-am văzut cu adevărat, nu L-am gustat ca să vedem cât de bun este. în orbirea noastră, noi ne apropiem de El cu o reţinere

plină de suspiciune. Ne întrebăm la câte bucurii va trebui să renunţăm, cât va pretinde de la noi, cât de mare este preţul pe care trebuie să-l plătim ca să-L împăcăm. Dacă am avea cea mai mică noţiune a bunătăţii Lui pline de iubire şi a îndurării Lui pline de gingăşie, a grijii Lui părinteşti pentru sărmanii copii, a generozităţii Lui, a planurilor Lui frumoase pe care le are pentru noi; dacă am şti cu câtă răbdare aşteaptă să ne întoarcem la El, cu câtă blândeţe vrea să ne conducă la păşuni verzi şi la ape liniştite, cu câtă grijă pregăteşte un loc pentru noi, cât de neobosit este în sistematizarea, organizarea şi sincronizarea planului Său principal pentru binele nostru - dacă am avea cea mai vagă idee despre toate acestea, am mai ezita noi să dăm drumul la păpădiile noastre zdrobite sau la orice alt lucru strâns cu atâta disperare în mânuţele noastre?

„Nu Te-am iubit cu toată inima; nu ne-am iubit aproapele ca pe noi înşine."[2]

Dacă ne consumăm cu bucurie şi curaj pentru El şi de dragul Lui pentru alţii, nu se poate să pierdem, în absolut nici un sens, ceva ce merită să fie păstrat. Ne vom pierde pe noi şi egoismul nostru. Vom câştiga tot ce merită să avem.

Dar dacă nu ne desfacem pumnii?

Se povesteşte că un rege a plecat pe uliţele unui sat ca să-şi salute supuşii. Un cerşetor de la marginea drumului şi-a ridicat grabnic farfuria, fiind sigur că regele îi va da ceva din milă. Dar regele, în schimb, i-a cerut el ceva cerşetorului. Surprins de cererea regelui, cerşetorul a pescuit trei boabe de orez din farfuria lui şi i le-a pus regelui în palma întinsă. La sfârşitul zilei, cerşetorul a răsturnat farfuria să vadă ce-a primit. Spre uimirea lui, a găsit pe fundul farfuriei trei boabe de aur curat. *Ah, dacă i-aş fi dat tot ce am avut!!*

Unul dintre aspectele jertfei, aşa cum o găsim pe paginile Scripturii, este gloria. Ea este prezentă, chiar dacă nu e întotdeauna vizibilă. în Vechiul Testament găsim povestea magnifică a ascultării lui Avraam, căruia i se ceruse să-şi aducă

fiul ca jertfă. Ce profunzimi insondabile ale suferinţei a îndurat pentru dragostea lui Dumnezeu, ce revelaţie extraordinară a primit cu privire la dragostea ce i-o purta Dumnezeu, ce demonstraţie a credinţei şi ascultării pentru toate generaţiile care au urmat! Nimic din toate acestea nu se găseau în mintea lui torturată în timp ce urca muntele, nici o întrezărire a gloriei, ci numai un sacrificiu sângeros. Inima lui de tată era în agonie fiindcă îşi iubea fiul şi îl iubea pe Dumnezeu, însă gloria nu a rămas ascunsă:

Pentru că ai făcut toate acestea şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi sămânţa , şi anume ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării... Toate neamurile vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea.

GENEZA 22:16-18

Mult mai târziu, sub regele Ezechia, când casa Domnului a fost restaurată şi purificată, a avut loc o mare sărbătoare la care s-au adus jertfe şi s-a cântat. în momentul în care Ezechia a dat ordinul ca jertfa sfântă să fie aşezată pe altar, cântăreţii au început să cânte, trompetele să sune şi întreaga adunare a căzut cu faţa la pământ. Măreaţa jertfă a fost însoţită de o mare bucurie. De ce n-ar fi şi în cazul nostru la fel?

După răstignire a venit învierea. După înviere, înălţarea. Deoarece Isus a purtat o cunună de spini, El poartă acum o cunună de glorie. Fiindcă S-a făcut sărac, acum sade pe tron. Fiindcă a renunţat la orice renume, El are acum un Nume mai presus de orice nume. Fiindcă a fost dispus să Se facă rob, El este acum Stăpân peste toate. Fiindcă a ascultat până la moarte, El este Domn al vieţii şi are cheile iadului şi ale Locuinţei Morţilor. Fiindcă a renunţat la putere, fiecare genunchi se va pleca într-o zi înaintea Lui. Fiecare renunţare a dus la glorie.

Dumnezeu nu putea să ne arate pe deplin şi în mod direct adevărul glorios al vieţii care se naşte din moarte decât prin aceste paradoxuri ale vieţii şi morţii lui Isus. Nu ne este clar că jertfa de la Calvar nu a fost o tragedie, ci eliberarea vieţii şi puterii? Credem noi acest lucru? Cât de greu ne vine să credem

că jertfirea fiinţei noastre va avea acelaşi rezultat! Cât de uşor este pentru cei mai mulţi dintre

noi să trăiască crezând că aşa ceva nu este posibil.
El ne cere să împărţim cu El nu numai crucea Lui, ci şi gloria. „Dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom şi împăraţi împreună cu El" (2 Trmotei 2:11-12). Şi aşa cum ne arată picturile făcute de Lilias Trotter, o moarte profundă are puteri nelimitate de multiplicare a vieţii în sufletele altora.
Este El un Stăpân dur care ne cere să suferim pentru El? Considerăm că este josnic, nedrept şi lipsit de dragoste? Dar iată care sunt *promisiunile* Lui:
„Dumnezeu... lucrează pentru mine."
„Multe sunt minunile şi planurile Tale pentru mine."
„Toate lucrurile îţi sunt supuse."
„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu."
„în El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind rânduiţi mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Cristos."
„Ce este muritor în noi să fie înghiţit de viaţă. Şi Cel ce ne-a făcut pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului."[3]
Sunt doar şase versete dintr-o multitudine de garanţii divine. Dacă mi le însuşesc cu inima şi cu mintea, dobândesc o nouă înţelegere a semnificaţiei vieţii. Dacă sunt în Cristos, eu pur şi simplu nu pot pierde.
Este o istorisire străveche. Este şi istorisirea mea. Aceasta îmi este istorisirea, acesta îmi este cântecul. Isus Cristos mi-a dat Apă vie. Isus Cristos este Pâinea mea. Isus Cristos este Viaţa mea. El este Isus, Bucuria dorinţei omului. Sunt aceeaşi - acelaşi trup, acelaşi temperament, cu aceleaşi pasiuni şi acelaşi trecut, dar ştiu că toate aceste „lucruri date" pot fi transformate. Acesta este motivul pentru care
acea veche, bătrână cruce, de lume mult dispreţuită, pe mine mă atrage în chip minunat.

Capitolul 18

Pornim mea *din* su^eftîntefe *Hal* Cftîstos

S" Jalerie m-a sunat aseară ca să mă roage să o susţin în v__. I *I* rugăciune pentru fiul ei în vârstă de zece ani care a plâns
V/ dimineaţa fiindcă se simte atât de singur la şcoală, deşi este o şcoală creştină. A fost greu pentru el când familia lui s-a mutat din Mississippi în California, fiindcă s-a temut că nu va avea prieteni. Mă rugasem împreună cu el ca Dumnezeu să-i dea un prieten apropiat în California. Deşi au trecut deja nouă luni, încă nu şi-a găsit nici un prieten.
- Uneori cred că ar trebui să fac şi eu răutăţile pe care le fac ceilalţi copii, a spus el, doar aşa, ca să nu creadă că sunt un sfânt. Poate ar trebui să vorbesc şi eu murdar sau să nu ascult de profesori sau mai ştiu eu ce. Mi-aş dori să fie cel puţin unul de partea mea.
Inima mea de bunică a sângerat, gândindu-mă la singurătatea acestui scump băieţel. L-am rugat pe Domnul să-1 mângâie.
Când a murit Add, unul dintre prietenii lui apropiaţi, un pastor pe care nu l-am întâlnit niciodată, mi-a scris că el crede că am „vocaţia suferinţei". Expresia părea o dramatizare dusă la
*

extrem. Mă puteam gândi la mii de oameni a căror suferinţă făcea ca a mea să pară neînsemnată. Insă formele suferinţei pe care ajungem să le experimentăm nu sunt „pe alese". Şi deşi nu puteam *să simt* că aş fi avut o vocaţie specială, probabil că a fost totuşi o *vocaţie.* Dumnezeu mă chemase. El mă chemase să învăţ despre El fiind singură - din nou. Era ceea ce mi se rânduise pentru acel moment.
Dacă Pavel a putut „împlini" sau „completa" în sărmanul lui trup „ce lipseşte suferinţelor lui Cristos", nu este oare posibil ca şi nouă să ne fie dat să facem acest lucru? Nu putem găsi şi noi o fericire reală în multele adversităţi cu care ne confruntăm, fie ele mărunte sau serioase? Imaginaţi-vă numai că poţi vorbi despre suferinţă ca despre o fericire. Am respinge o astfel de

vorbire considerând-o nonsens sau masochism, dacă apostolul nu ne-ar fi arătat că suferinţa nu este niciodată inutilă, ci ea poate, prin har, să-i binecuvânteze pe alţii. Prin fiecare sarcină dată devenim *ajutoare* la un proces care este o mare taină şi pe care el o numeşte împlinirea a ceea ce „lipseşte suferinţelor lui Cristos". Ajutorul nostru influenţează Trupul lui Cristos (Biserica) şi astfel, prin extensie, întreaga lume.

Aşa cum priveşte lumea lucrurile, noi putem părea nişte „solişti", însă - aşa cum priveşte lucrurile Dumnezeu - noi nu suntem instrumente solitare. Noi suntem parte a unei orchestre şi realizăm armonia, cântându-ne partitura cu instrumentul pe care-1 avem.

Sau, ca să folosim metafora biblică la care ne-am referit mai sus, creştinii sunt asemenea mâinilor, picioarelor sau ochilor -părţi ale unui trup. Pavel explică modul în care funcţionează acest Trup mistic în termenii simpli ai trupului uman - o armonizare a părţilor sub conducerea unui cap, toate contribuind la funcţionarea perfectă a trupului. Dacă o parte s-ar plânge că, fiind diferită de celelalte, nu aparţine trupului, acea plângere nu va schimba realitatea: partea respectivă aparţine trupului. Dacă toate părţile ar avea acelaşi design şi aceeaşi funcţie, nu ar exista nici un „trup". Unitatea se creează din diversitate, nu din uniformitate. O parte nu poate acuza o alta că este în plus doar pentru că nu îndeplineşte aceeaşi funcţie.

Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuinţă de tine", nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuinţă de voi". Dumnezeu a întocmit trupul în aşa fel încât să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.

1 CORINTENI 12:21,24-25

Să presupunem că Proiectantul Suprem vede că Biserica -aceasta *fiind* Trupul Lui - nu funcţionează cum trebuie, nu este armonioasă şi echilibrată în lipsa oamenilor singuri. El vede că Biserica *are nevoie* de ei. Şi să presupunem că răspunsul lor este: „Eu nu vreau acest rol. Nu mă simt bine în el. De ce să fiu eu tocmai acea parte a mecanismului? Nu, mulţumesc. Funcţia mea în Trup trebuie să fie alegerea mea. Zici că «mădularele lipsite de cinste» au parte de o cinste specială? Mulţumesc, dar eu mă lipsesc de o astfel de distincţie. Aşa cum stau lucrurile acum, nu suport să fiu singur. Nu pot accepta aşa ceva."

Ce spune acea persoană? *Voia mea să se facă.* Eu mă numesc creştin, dar nu accept condiţiile. Voi sluji, dar numai aşa cum aleg eu să slujesc. Eu sunt cel care face regulile.

Chiar şi în aceste vremuri în care accentul se pune foarte mult pe cariera femeii, „planul" îndrăgit de cele mai multe femei cu care vorbesc include căsătoria cu Bărbatul Potrivit, un cămin şi unul sau doi copii. Experienţa unei astfel de femei a fost similară cu a mea: Imatură şi extrem de naivă privind obiectivele înalte ale lui Dumnezeu, nu am putut vedea „gardul viu" cu care Dumnezeu m-a împrejmuit în dragostea Lui. Toţi studenţii care-mi plăceau nici măcar nu observau că exist, iar cei care mă plăceau nu erau genul meu.

Metodele prin care Dumnezeu mă modelează continuă să varieze, dar luptele mele cu ideea de a rămâne singură continuă în mare parte ca înainte, cu o singură excepţie: m-am împăcat cu perspectiva de a trăi tot restul vieţii ca „celibatară" sau „fată bătrână". Aceste două cuvinte şi conotaţiile pe care ele le evocau în mintea mea îmi terorizau sufletul. în cele din urmă, după ani la

rând în care am fugit de posibilitatea de a nu cunoaşte niciodată dragostea unui bărbat evlavios, l-am spus lui Dumnezeu: „Bine. Dar trebuie să ai grijă de mine." Totuşi, trebuie să fiu onestă şi să recunosc, încă mai sper că soarta mea nu va fi pentru totdeauna celibatul. Cu toate acestea, mă grăbesc să adaug în rugăciune: „Nu voia mea, Doamne."

Ea continuă să descrie diferite senzaţii de „rău", sentimente de furie, disperare, panică, sfârşeală. „Caut să alung gustul cumplit al lipsei de credincioşie. Doamne, ajută necredinţei mele." Ea aminteşte despre „altercaţii mentale" atunci când prietenele ei se căsătoresc şi apoi au copii sănătoşi, recunoscând în sufletul ei resentimentele care l-au muncit pe fratele mai mare al fiului risipitor.

Pe multe pagini mi-a dezvăluit sufletul ei - un suflet uman şi feminin, luptându-se din greu să

fie onest. Frica de celibat era sinonimă cu frica de un viitor în care s-ar putea „să nu se simtă împlinită".
„Doamnă Elliot, sunteţi în stare să percepeţi din aceste crâmpeie ceva din conflictele şi luptele mele interioare?" m-a întrebat ea.
Dacă sunt în stare? Doamne drag, chiar că sunt! Cât de bine o înţeleg, fiindcă şi eu am trecut pe aici. Tocmai de aceea îi scriu despre acest întreg sistem tainic şi ceresc al jertfei, care pe mine m-a mângâiat atât de mult şi mi-a revelat gloria participării cu Cristos la lucrarea Lui răscumpărătoare; şi care a schimbat felul meu de a reacţiona faţă de viaţă, cu toate bucuriile, necazurile şi problemele ei. Sunt chemată să mă alătur de aproape Răscumpărătorului, mi se dă o mică sarcină de îndeplinit care are în ea puterea de *a ajuta la împlinirea* a ceea ce lipseşte suferinţelor lui Cristos. Alegerea îmi aparţine.
îi aud vocea: *Vei pleca şi tu? Sau vei merge mai departe cu Mine?*

© pace neobişnuita

ntr-o dimineaţă, cu puţin înainte ca fiica mea Valerie, singurul meu copil, să plece de acasă pentru primul an de colegiu, acel „val brusc" a venit peste mine pe când lucram în bucătărie. Valerie a fost marea bucurie a vieţii mele timp de 17 ani. Când avea 11 sau 12 ani, prietenii m-au auzit vorbind despre ceea ce mie mi se părea o relaţie mamă-fiică aproape perfectă.
- Aşteaptă până-n adolescenţă - m-au avertizat ei. - Atunci vei avea şi perioade mai dure.
încă mai aşteptam. Nu-mi puteam închipui viaţa fără ea.
„A crescut, mi-am spus. Slujba mea se-ncheie aici. Slujba pe care am iubit-o mai mult decât tot ce am făcut vreodată. Cuibul e pe cale să se golească."
Copleşită de tristeţe, m-am aşezat la masa de răchită, am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Van, care este genul de prieten căruia nu trebuie să-i explici lucrurile. în timp ce vorbeam cu ea, am început să plâng.
- E-n ordine, Beth - a spus ea cu glas domol. - Va fi bine. Nu era nevoie să-mi explice ce vrea să spună. Ştia că înţeleg.
Noi două credem aceleaşi lucruri - de genul *Totul va fi bine şi toţi*

Capitolul 19

3

0 pace neobişnuită
107
vor fi bine şi toate lucrurile vor ieşi bine.[1] Dar aveam nevoie să o aud spunând asta. Aveam nevoie ca prin vocea ei Cuvântul să se întrupeze pentru mine.
Sufletul meu a fost tulburat în acea dimineaţă, văzându-se faţă-n faţă cu un nou ordin de înaintare, la fel cum a fost sufletul lui Kathy când mezina ei a plecat de acasă. Noi împrejurări aveau să facă accesibile noi câmpuri ale încrederii, să elibereze noi puteri pentru a ajuta la împlinirea a ceea ce „lipseşte suferinţelor lui Cristos" - condiţia era ca eu să spun DA.
Cuvintele simple ale lui Van, „va fi bine", m-au încurajat să mă încred şi să ascult. Am învăţat că prin această renunţare eu am ceea ce are sămânţa căzută pe pământ - un nou potenţial de a da viaţă. Voi fi singură, dar acum aveam ceva de preţ să-i aduc ca jertfă, în dragoste, Domnului meu, care în schimb va face ceva cu totul diferit din singurătatea mea. într-un mod tainic, pe care eu nu-l puteam prezice, acea jertfă va aduce rod. Va însemna ceva pentru integritatea Trupului din care eu nu eram decât un mădular singur.
„Integritatea" Trupului. Am câştigat o nouă înţelegere -integritatea Trupului este sfinţenia Trupului. Toate părţile unui trup sănătos sunt sănătoase. în timp ce fiecare individ creşte în sfinţenie, Trupul creşte în integritate. Sfinţenia este ceea ce contează la Dumnezeu. Sfinţenia sau integritatea unui singur mădular al Trupului are importanţă pentru toate celelalte.
Modul în care eu răspund la tot ceea ce îmi este dat în experienţa zilnică îmi determină creşterea în sfinţenie. Când ne rugăm „pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi", Dumnezeu ne răspunde la rugăciune, evaluând exact ce avem nevoie pentru creşterea noastră

spirituală şi fizică. El ştie că puterea spirituală nu se poate dezvolta în absenţa conflictului. Trebuie să luăm cu ambele mâini ceea ce ni se dă, cu supunere, cu umilinţă, uneori cu curaj sau chiar, cum zicea o prietenă, „cu obrăznicie", spunându-ne: *Acest lucru face parte din poveste,* povestea iubirii pe care mi-o poartă Dumnezeu şi a iubirii pe care I-o port eu. Aceasta înseamnă acceptare în cel mai adevărat sens al

cuvântului. Acesta este locul unde e găsită adevărata pace - acea pace neobişnuită, inexplicabilă, pe care ne-a promis-o Isus.
Rumer Godden, în romanul ei *In This House of Brede,* descrie semnificaţia logo-ului unei anumite mănăstiri:
Moto-ul era *Pax,* însă cuvântul era înscris într-o cunună de spini. Pace: dar ce pace neobişnuită, obţinută cu strădanii şi eforturi neîntrerupte, rareori cu un rezultat vizibil; supusă la permanente întreruperi, cereri neaşteptate, somn scurt pe durata nopţii, confort puţin, uneori mâncare insuficientă; asaltată de dezamăgiri şi de obicei neînţeleasă; cu toate acestea, pace, neclintită, plină de bucurie, mulţumire şi dragoste. „Vă las pacea Mea", şi nu pacea lumii.[2]
Singura coroană pe care Isus a purtat-o vreodată pe pământ a fost una de spini.
Ce ne spune acea coroană despre dragostea lui Dumnezeu Tatăl? Multe în multe feluri. Iată însă ce e sigur: ea ne spune că dragostea Lui nu este un lucru sentimental, fiindcă a fost suficient de puternică, încât să-L rănească pe Fiul. Ar fi putut să-L salveze folosind „oştiri de îngeri". Dar nu a făcut-o.
Ce ne spune cununa de spini despre dragostea lui Dumnezeu Fiul? Ne spune că a fost suficient de puternică pentru a-L face să Se nege pe sine, suficient de puternică pentru a suferi. El ar fi putut să evite cununa de spini şi crucea. Dacă ar fi acceptat oferta pe care Satana I-a făcut-o în pustie, ar fi putut scăpa. Dar nu a făcut-o. Cu hotărârea înscrisă în fiecare trăsătură a feţei, El Şi-a urmat calea, cu toate umilinţele, întreruperile, cererile, dezamăgirile şi privările ei (acesta a fost contextul păcii pe care ne-a propus-o). El S-a îndreptat neabătut spre Ierusalim, şi a mers plin de bucurie, mulţumire şi dragoste.
A fi creştin înseamnă a face acele alegeri care ne aduc zilnic într-o mai mare şi mai strânsă armonie cu Duhul lui Cristos. De fapt, nici nu putem fi creştini dacă nu avem în noi Duhul. Când facem aceste alegeri prin voinţa liberă pe care ne-a dat-o Dumnezeu, noi aflăm viaţă, bucurie şi pace. Isus Şi-a găsit bucuria şi pacea, „mâncarea" în voia Tatălui. Robul - să nu uităm niciodată - nu este „mai mare decât Stăpânul lui".

Dar dacă alegem să spunem NU?
Este o alegere periculoasă. Când Moise a înnoit legământul cu poporul Israel în Moab, el le-a rezumat istoria credincioşiei lui Dumnezeu. Apoi a spus:
Să nu fie printre voi nici bărbat, nici femeie, nici familie, nici seminţie a căror inimă să se abată azi de la Domnul, Dumnezeul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora. Să nu fie printre voi nici o rădăcină care să aducă otravă şi pelin. Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acesta încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui şi să zică: „Voi avea pacea, chiar dacă aş urma după pornirile inimii mele..." Pe acela Domnul nu-1 va ierta.
DEUTERONOM 29:18-20a
Această „rădăcină [de amărăciune]" este menţionată şi în Evrei, urmând apoi un pasaj care leagă pacea de sfinţenie. Cel care nu se mai bucură de harul lui Dumnezeu este ca o buruiană amară şi nocivă, care otrăveşte viaţa celorlalţi. Refuzul de a accepta harul izolează, aşa cum un copil îmbufnat, închis în propriile probleme, refuză mângâierea.
Intr-o seară, când nepoţelul meu Jim Elliot Shepard avea aproape trei ani, el a descoperit că părinţii lui vor pleca în oraş şi va rămâne cu bunica lui. A început să plângă, iar când uşa s-a închis în urma părinţilor lui, s-a aruncat la podea în hol, dând din picioare, gemând şi lovindu-se cu capul de podea. L-am luat în braţe - nu fără efort, fiindcă se împotrivea, iar geamătul se transformase în urlet.
- Jim, ai vrea să-ţi citesc o poveste?

A negat dând energic din cap, urlând mai departe.
- Hai să ne legănam cu scaunul. Alte urlete.
- Jim, iubire, vrei puţin suc de mere?
Jim, personificarea devastării şi a necazului, gemea şi urla:
- Nu! Nu! Nu! O vreau pe mama!
Am încercat totul, după care, în disperarea mea, mi-am amintit că trebuie să mă rog. Cum de nu mă gândisem în primul

rând la asta? L-am rugat pe Domnul să-mi arate cum să-1 mângâi.
- Vrei să mergem afară, Jim?
Imediat s-a relaxat în braţele mele în timp ce am deschis uşa din spate. Dulceaţa grea a iasomiei înmiresma aerul nopţii. Jim a inspirat adânc, ca şi cum şi-ar fi umplut plămânii cu pacea lui Dumnezeu. Cu glăsciorul stins, mi-a şoptit:
- Bunicuţo, poate vedem câteva *stele.*
L-am purtat în braţe până în curtea din spate, unde ne-am putut uita printre copaci. A rămas tăcut destul de mult timp, cuibărindu-se lângă umărul meu, privind în linişte cerul înstelat. Apoi a zis:
- Bunicuţo, auzi şi tu *greierii?*
Căutarea satisfacţiei separat de dragostea lui Dumnezeu este la fel de zadarnică precum refuzul sărmanului Jim de a primi singura mângâiere de care putea avea parte în acea seară. El o dorea pe mama, dar mama nu era acolo. Odată ce a acceptat ce i s-a oferit, a ieşit din sălbăticia zgomotoasă a necazului lui şi a găsit pace.
Tema mea este jertfa - aducerea noastră ca jertfă, cu tot ce suntem, cu tot ce avem, cu tot ce facem, cu tot ce suferim. Sacrificiul înseamnă ca ceea ce ai primit să fie adus ca jertfă.
Insă unii se întreabă poate *cum anume* o pot face. Ezit să prescriu o reţetă pentru o tranzacţie atât de solemnă şi vitală. Dumnezeu îţi cunoaşte inima şi va accepta jertfa ta aşa cum o poţi face, de asta sunt sigură, dar pe mine m-a ajutat un lucru foarte mic. îngenunchează cu mâinile desfăcute înaintea Domnului. Rămâi tăcut pentru câteva clipe, venind conştient în prezenţa Lui. Gândeşte-te la El. Apoi gândeşte-te la ce ai primit din cele patru categorii menţionate (a fi, a avea, a face, a suferi) - darul unui copil, de exemplu, sau, mai târziu, cuibul gol; darul de a putea lucra sau incapacitatea de a lucra; căsătoria sau celibatul; plăceri sau poveri; bucurie sau tristeţe. Apoi vizualizează cât poţi de bine acel dar, aşezat în mâinile tale desfăcute. Mulţumeşte-I cu onestitate Domnului pentru fiecare aspect al acestui dar cât poţi de mult - dacă nu pentru dar ca

atare, atunci pentru faptul că poate fi transformat, pentru suveranitatea Lui, pentru voia Lui care îngăduie să ai darul, pentru dragostea Lui neclintită, pentru promisiunea prezenţei Lui în ape adânci şi în dogoarea focului, pentru planul bun la care ştii că lucrează. Apoi, cât se poate de simplu, oferă-I lui Dumnezeu acest dar. Fă din darul primit jertfa ta pentru Dumnezeu.
Ridică-ţi mâinile. Acesta este un act fizic care arată dragostea, acceptarea, mulţumirea şi încrederea ta că Domnul va face din darul jertfit ceva cu putere răscumpărătoare pentru tot Trupul, chiar pentru viaţa lumii.
Nu te aştepta la efecte dramatice. S-ar putea să nu poţi observa nici un fel de rezultat. Cum a spus Frank Murray, un prieten drag şi un frate în vârstă, cu privire la o problemă pe care am adus-o împreună în rugăciune:
- Este greşit să evaluezi astfel de lucruri prin introspecţie. El a auzit şi a răspuns. Atât poate fi spus. Lasă ca răspunsul să se manifeste la vremea hotărâtă de El şi aşa cum vrea El.
Cred că vei începe să simţi pacea neobişnuită care nu este în nici un caz pacea lumii.

Capitolul 20

^c^jutâ-wâ sa *na* cfo/tesc

atât de \nMidt

Cine nu cunoaşte lupta aprigă dintre setea de Dumnezeu şi tot ceea ce Dumnezeu vrea de la noi - o sete ca cea a unei căprioare fugărite, care tânjeşte după apa de izvor, şi dorinţele noastre cât se poate de omeneşti, de pământeşti? Cât timp trăim în acest trup din carne şi pasiune, cei mai mulţi dintre noi vor avea de luptat cu aceste dorinţe conflictuale.

„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Şi Legea Ta este în adâncul inimii mele" (Psalmul 40:8) este rugăciunea noastră sinceră, deşi în acelaşi timp suntem conştienţi de multe alte dorinţe. Odată ce am gustat bunătatea Domnului, pofta noastră de Dumnezeu este stârnită. Odată ce am gustat plăcerile cărnii, poftele noastre carnale nu sunt uşor de potolit.

O femeie divorţată de două ori mi-a mărturisit despre lupta pricinuită de dorinţa de a-I da lui Dumnezeu foamea ei fizică după „o viaţă sexuală activă". Obosită de compromisurile făcute, care nu i-au adus niciodată satisfacţia căutată, ea îşi dorea împlinirea care vine de la Dumnezeu, intimitatea Lui.

„Tiparele mele îmi sunt vrăjmaşe. Ceea ce Dumnezeu caută să întipărească în mine poate fi rezumat astfel: 1. Să-L pun pe El

pe primul loc; 2. Să rămân liniştită şi să ştiu că El este Dumnezeu; 3. Progres, nu perfecţiune; 4. Să-I încredinţez permanent gândurile şi dorinţele mele; 5. Să nu mă grăbesc."

Nu era sigură de ce-mi scria - „probabil doar ca să-mi alung îndoielile, să găsesc încurajare şi speranţă, dar şi ca să aud clar şi direct, cum să încep". Eu nu am putut adăuga nimic la ceea ce Domnul îi arătase deja. Avea de străbătut cale lungă până să pună în practică cele cinci deziderate. însă ultimele cuvinte ale scrisorii ei cereau insistent un răspuns: Dacă acest lucru m-ar ajuta să nu mai *doresc* atât de mult! Mă va ajuta? în cele din urmă?"

Răspunsul este DA - *în cele din urmă.* îi pot promite că cel care se încrede în Domnul nu va fi abandonat. îi pot promite că cu cât va bea mai mult din apa pe care o dă Isus (spre deosebire de toate celelalte produse care vor să alunge setea), cu atât va descoperi că îi satisface *cea mai adâncă* sete. îi pot promite că mâncând hrana spirituală, ea va avea o nesăţioasă poftă pentru Pâinea Vieţii, care satisface pe deplin *cea mai adâncă foame.*

îi pot promite toate acestea, fiindcă Dumnezeu le promite. Şi mai ştiu din experienţă că ceea ce îi spun este adevărat. Expresia potrivită este *cea mai adâncă.* Fiindcă foamea noastră fizică şi emoţională este atât de puternică, ne închipuim imediat că este şi cea mai profundă foame - până este satisfăcută, moment în care ne dăm seama că există o altă foame în noi. Dumnezeu ne promite că va potoli acea foame. Nu trebuie să îi cerem ceea ce El nu a promis. Deşi este un Dumnezeu al minunilor, El nu ne promite minuni (înţelegând prin minuni ceea ce înţelege C. S. Lewis - o interferenţă între natural şi supranatural).

De la absolvirea colegiului, la vârsta de 21 de ani, până când am împlinit 26 de ani, l-am aşteptat pe Jim Elliot, dorindu-mi să nu-1 *doresc* atât de mult. Nu aveam nici o promisiune de la el sau de la Dumnezeu că ne vom căsători vreodată, dar am fost flămândă după el - nu, am fost lihnită de foame după el. în loc să-mi ia acea foame, Domnul mi-a arătat indispensabila lecţie din Deuteronom 8, o recapitulare a experienţei pe care Israel a avut-o în pustie. în timp ce ei nu mai puteau de dorul mâncării avute din Egipt, Dumnezeu le-a dat mană. Mana era o mâncare

supranaturală, asigurată în mod miraculos, şi era tot ce aveau nevoie. Insă nici chiar o minune nu le-a oprit pofta de praz, ceapă, usturoi, lubeniţă şi peşte. Dacă El le-ar fi dat ceea ce pofteau, n-ar fi învăţat niciodată să mănânce mană, n-ar fi dobândit niciodată gustul pentru pâinea care le-a venit din cer. Dumnezeu *le-a dat acea foame* cu un scop - ca să îi umilească şi să îi încerce, să descopere dacă dorinţa inimii lor era să-L asculte şi să-i înveţe ce era mult mai important decât prazul şi ceapa: că omul nu trăieşte numai prin acestea, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Domnul Dumnezeul Iau te disciplinează la fel ca un tată pe fiul său."[1]

Aşa ne disciplinează. El ne face acel „compliment inadmisibil", acela de a ne iubi fără limită. El ne „chinuie" sufletul, făcându-ne să tânjim după ceva ce nu putem avea, ca să ne dezvăluie

apoi ce vrea El să ne dea şi ceea ce este mult mai bun pentru noi pe termen lung.
„Dacă acest lucru m-ar ajuta să nu mai *doresc* atât de mult!" Cea care mi-a scris aceste cuvinte ştie că trebuie să-I dea permanent lui Dumnezeu gândurile şi dorinţele ei. însă efectele imediate nu sunt întotdeauna vizibile. S-ar putea ca ea *să dorească* încă mult timp.
într-o zi, când Isus era în drum spre Ierusalim, cineva L-a întrebat dacă numai puţini oameni vor fi salvaţi. Răspunsul Lui nu s-a referit la procente, pentru că nu era treaba lor, cum nu este nici a noastră. El a arătat clar care *este* treaba noastră: „nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun că mulţi vor căuta să intre şi nu vor putea" (Luca 13:24).
Citez dintr-o scrisoare recentă:
Mă confrunt cu aceeaşi taină chinuitoare - suferinţa, durerea şi lacrimile fac parte din economia lui Dumnezeu pe pământ. Adevărul acesta pur şi simplu *mă îmbolnăveşte**. Nu există creştere, nici rod fără durere. Creştinismul nu este pentru cei slabi, deşi lumea ar vrea să o credem. Este pentru cei care găsesc curajul să se umilească.
Este o uşă strâmtă prin care trebuie să intrăm. Am vrut să le încurajez pe aceste două femei să vadă că uşa strâmtă se

deschide înspre un loc foarte larg. Dacă vor crede, cu siguranţă vor găsi curajul să se umilească. Nu am mai auzit nimic despre prima femeie, dar a doua s-a rugat: „Facă-mi-se după voia Ta."
Uneori preferăm să „ne luptăm", chiar dacă ne este foarte clar ce ar trebui să facem. într-un asemenea caz, lupta nu face decât să amâne ascultarea. în timp ce căutăm să câştigăm timp, putem amâna momentul cumplitei alegeri. Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea ca cineva să vină şi să ne spună ceea ce speram să auzim: „Fă aşa cum simţi că trebuie să faci." Poate părea calea cea mai uşoară, dar numai până încercăm să mergem pe ea. Fiindcă atunci ajungem să ne dăm seama că întotdeauna sentimentele se anulează reciproc - de care să ascultăm? O dată ce L-am întâlnit pe Dumnezeu, ştim că există un război - avem o natură inferioară, ale cărei dorinţe se împotrivesc Duhului.
„Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea" (Galateni 5:19-21). Cei care urmăresc astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.
N-ai fi ajuns să citeşti până aici dacă te-ai număra printre cei care, în străfundul inimii lor, vor să urmărească astfel de sentimente. Tu vrei ceea ce Pavel numeşte „roadă Duhului" - dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Nu le poţi avea şi pe unele, şi pe altele.
Marea literatură, care este ca o oglindă ce ne face să trăim şocul recunoaşterii, descrie conflictele adânci care se ridică din dorinţele noastre bune care se războiesc cu cele rele. Marile caractere din Biblie au avut lupte mari. Duhul din noi, ne spune Pavel, este cel care luptă împotriva naturii inferioare. Uneori, vai!, ne imaginăm că Duhul luptă *împotriva noastră* şi a celor mai profunde doruri. Ni-L închipuim pe Dumnezeu ca pe o persoană care caută să ne strice plăcerea, când, de fapt, Duhul Lui Se luptă împotriva păcatului din noi care ne împiedică să avem ceea ce ne-ar aduce cea mai mare fericire.

Povestea unei fete pe care o voi numi Millie ilustrează cât de uşor ne înşelăm şi ne amăgim singuri când facem ceea ce „simţim" că trebuie să facem. Era creştină de aproape 15 ani şi se gândea că este „în esenţă de modă veche". Insă, asemenea celor mai mulţi tineri, încerca din greu să se păstreze curată.
Ea a întâlnit un necreştin foarte atrăgător, a ieşit cu el „de prea multe ori", i-a permis libertăţile la care el considera că are dreptul şi curând şi-a dat seama că lucrurile au scăpat de sub control. „Mă simt atât de PROASTĂ! Mi-a spus ea. îmi vine să mă bat singură!" Făcând tot felul de speculaţii „logice", perechea şi-a îngăduit tot felul de jocuri sexuale. Millie şi-a spus că atât timp cât nu avea loc o relaţie sexuală efectivă, ea continua să rămână virgină.

„Aşa că am făcut orice altceva (şi aici, a intrat în amănunte cumplite) Mi-e atât de *ruşinel"*
Departe de a-i fi adus dragostea şi fericirea după care tânjise, acest tip de relaţie a făcut-o să se simtă mizerabil. Deşi trecuse deja un an de când bărbatul respectiv dispăruse din viaţa ei, ea continua să fie copleşită de vinovăţie şi să se urască. Millie cunoştea Scripturile - că Isus a murit pentru ea, că sângele Lui putea să îi spele păcatul, că „nimic nu este prea cumplit pentru El ca să ierte". Ea Ii mărturisise totul. îi părea rău - n-avea cum să-i pară mai rău decât îi părea! Totuşi, continua să fie chinuită de gândul că nu va putea fi vrednică niciodată de tipul de bărbat creştin cu care visase întotdeauna să se căsătorească. Continua ea să se mintă singură că este încă virgină? *Murdară,* acesta era singurul cuvânt care putea descrie cum se simţea.
Millie citise de două ori cartea mea *Passion and Purity.* „Aveţi atâta dreptate! mi-a spus ea. De aceea m-am gândit că poate m-aţi putea ajuta."
Inima mea era alături de ea. Singurătatea îi deschisese porţile sufletului, lăsând să intre fiarele sălbatice ale păcatului sexual. Ea a fost copleşită de ispite la care altfel ar fi fost imună, şi pentru că a cedat, se simţea vinovată, îi era ruşine şi era plină de teamă. Atât de multe femei mi-au scris despre experienţe similare şi despre aceleaşi regrete adânci - scârbite, dorind să se pedepsească singure, ruşinate, copleşite de păreri de rău. Am

încercat să le asigur de iertarea deplină promisă celor care se pocăiesc sincer. Nici un păcat nu este suficient de mare ca să sece oceanul îndurărilor lui Dumnezeu.
După ce am spus aceasta, trebuie să mai adăugăm că păcatele au unele consecinţe pe care nici Dumnezeu nu le poate înlătura. Virginitatea este un dar pe care nici chiar Dumnezeu nu-1 poate da înapoi. El a dat acest dar femeii o dată ca să fie dăruit o singură dată - în căsnicie. Dacă în voia Lui nu intră mariajul, voia Lui este virginitatea. Odată ce a fost pierdută, ea nu mai poate fi restaurată. Puritatea sexuală poate fi irosită în multe feluri în afara relaţiei sexuale „tehnice". Tocmai de aceea este atât de important ca linia să fie trasă la o distanţă foarte mare. Singura regulă cu adevărat sigură este *mâinile la tine, hainele pe tine.* O mişcare duce repede la o alta, până ce persoana în cauză nu se mai poate dărui întreagă şi nepătată unui viitor soţ sau unei viitoare soţii. Când cineva de sex opus a fost „cunoscut", nu mai poate fi „necunoscut". Alegerea a fost făcută şi ea nu mai poate fi „desfăcută".
Aceasta este vestea cea rea. Iată însă şi vestea cea bună. Iar ea vorbeşte despre Măreţul Har. Deşi Domnul nu poate restaura virginitatea, El va restaura puritatea inimii care şi-a mărturisit păcatul şi s-a lepădat de el. Sângele lui Isus Cristos *curăţeşte.* El curăţeşte de *orice* păcat.
Biserica din Corint a fost ca orice altă biserică din istoria Bisericii - o adunătură pestriţă de păcătoşi. Bisericile, fiind alcătuite din fiinţe umane, sunt pline de problemele fiinţelor umane. Pavel le-a scris corintenilor două scrisori lungi ca să-i ajute la sortarea problemelor. El a spus următoarele:
Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Şi aşa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi în numele Domnului Isus Cristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru... trupul vostru este Templul Duhului Sfânt... nu mai sunteţi ai voştri... aţi fost cumpăraţi cu un preţ...
1 CORINTENI 6:9-11,19, 20

Celor care îmi cer ajutorul ca să primească iertarea completă oferită de Cristos, eu le spun de obicei ceva de genul: Faceţi-vă obiceiul de a vă gândi la ceea ce Cristos a făcut pentru voi, şi nu la ceea ce *aţi făcut voi.* Lăudaţi-L, memoraţi versete din Biblie şi cântece de laudă la adresa lui Dumnezeu, rugaţi-vă şi urmaţi-L în ascultare. Chiar dacă vă copleşesc amintiri ale păcatului comis, nu vă îngrijoraţi; orice gând faceţi-1 „rob ascultării de Cristos" (2 Corinteni 10:5).
„Doamne fereşte! mi-a spus un tânăr după ce a citit *Passion and Purity.* Dar trebuie să faci sex!" Cine spune asta? Mii de creştini şi alţi oameni şi-au trăit viaţa fără a avea vreo

experienţă sexuală. Castitatea nu numai că nu este dăunătoare, dar întăreşte masculinitatea sau feminitatea. Nu diminuează, nici nu sărăceşte caracterul, ci îl înnobilează. Cu cât e mai mare înfrânarea, cu atât este mai mare puterea. Stăpânirea de sine, cum a spus cineva, e *cea mai mare virilitate.*
Stăpânirea de sine este inclusă pe lista care descrie roadă Duhului. Stăpânirea de *sine.* Duhul Sfânt nu controlează absolut totul pentru noi. El ne cere să acţionăm. El ne ajută, dar aşteaptă să cooperăm. Eu cred că dacă începem prin a ne oferi complet printr-o acţiune de jertfire voită, aşa cum e descrisă în capitolele anterioare, prin aceasta ne punem sub autoritatea şi puterea Lui. Dacă începem fiecare zi cu recunoaşterea dependenţei de El şi cu intenţia de a-L asculta, fără-ndoială că El ne va ajuta. Duhul Sfânt, care este sursa vieţii noastre, direcţionează atunci cursul. Orice disciplină impusă în acel curs are un singur scop: „să ne aducă la gloria deplină" şi să ne facă „parte din ceea ce este netrecător" şi care „rămâne în veac" (cf. 1 Corinteni 2:8; 1 loan 2:17).

Capitolul 21

solitudinea *lh* /tugâciune

f mi amintesc o singură propoziţie din tot ce s-a spus cu V_L prilejul unor prelegeri. Pentru acea propoziţie a meritat să-i ^-^ ascult pe toţi vorbitorii din acele 2-3 zile: Preschimbă-ţi singurătatea în solitudine, iar solitudinea în rugăciune.
Noi am observat că singurătatea nu a fost ceva dureros decât după ce păcatul a pătruns în lume. Acum, singurătatea înseamnă durere. Celălalt aspect al singurătăţii, solitudinea, nu trebuie să însemne durere. El poate însemna glorie.
Singurătatea este un pustiu, însă dacă o primeşti ca pe un dar, dacă o accepţi din mâna lui Dumnezeu şi I-o aduci lui înapoi ca jertfă cu mulţumiri, ea poate deveni o cărare spre sfinţenie, spre glorie, spre Dumnezeu însuşi.
Auzim că oamenii vorbesc despre dorinţa lor de libertate - ei vor să fie liberi de ceea ce le este familiar, de responsabilitate, de orice - ca să se poată regăsi. Mă întreb câţi ar putea explica clar ce înţeleg prin acea regăsire sau ce ar face dacă acea căutare ar fi încununată de succes? Când cineva se regăseşte „pe sine", ce găseşte de fapt? Ce face apoi? Revelarea sinelui este ceva

înspăimântător dacă nu ai pe cineva căruia să i te adresezi. Albert Camus o descrie în *Căderea:*
Singur într-o cameră neplăcută, singur în boxa acuzaţilor în faţa judecătorilor şi singur pentru a hotărî în faţa ta însuţi sau în faţa judecăţii altora. La sfârşitul oricărei libertăţi există o sentinţă a instanţei; de aceea e atât de greu de suportat libertatea, mai ales când eşti doborât de febră sau eşti abătut, sau nu iubeşti pe nimeni.
Ah, *mon cher,* pentru cel care este singur, fără Dumnezeu şi fără un stăpân, greutatea zilelor este înspăimântătoare. Prin urmare, trebuie să-ţi alegi un stăpân, Dumnezeu fiind demodat.[1]
Profetul Isaia a experimentat ce înseamnă să te afli singur înaintea lui Dumnezeu. S-a întâmplat, ne spune el, în anul în care a murit regele Ozia. Fără-ndoială că în mintea lui exista o legătură între cele două evenimente.
Ozia domnise 52 de ani, timp în care a făcut în mare parte ceea ce era drept în ochii Domnului, la fel ca tatăl lui, Azaria. El a căutat călăuzirea lui Dumnezeu. El a primit învăţătură de la Zaharia, temându-se de Dumnezeu, şi cât timp a urmat această cale, Dumnezeu i-a dat prosperitate. El a dobândit o uimitoare putere militară, având o armată de 307.500 de oameni, echipaţi cu scuturi, lănci, coifuri, platoşe, arcuri şi praştii. Inginerii lui au proiectat dispozitive pentru aruncarea de săgeţi şi pietre. A devenit faimos, apoi foarte mândru, luându-şi libertatea să intre în Templu şi să uzurpe locul preoţilor la arderea tămâii. Dumnezeu 1-a lovit cu boală, astfel că a trăit tot restul zilelor lui nu în splendoare regală, ci ca un lepros. Până şi înmormântarea lui a fost degradantă - nu alături de regi, ci într-un cimitir obişnuit.
Isaia trebuie să se fi gândit mult la viaţa acestui om - la faima, puterea, domnia, mândria,

exilul în leprozerie, moartea în singurătate. Ce concluzii putea el să tragă? Probabil că Isaia s-a gândit la Ozia când a scris următoarele: „Şi astfel, cei mici vor fi doborâţi, cei mari vor fi smeriţi şi privirile trufaşe vor fi plecate. Dar Domnul oştirilor va fi înălţat prin judecată şi Dumnezeul cel

Preschimbă-ţi solitudinea în rugăciune

121

Sfânt va fi sfinţit prin dreptate" (Isaia 5:15-16). Fără-ndoială că profetul a perceput marea singurătate pe care o simţim cu toţii când contemplăm moartea - cel mai solitar dintre lucrurile solitare. Nimeni nu o poate împărţi cu alţii. Omul moare singur. Singur pleacă spre necunoscut.

Cândva, în acel an al morţii împăratului, Isaia a găsit solitudinea. El nu a consemnat unde sau cum, dar ne-a spus ce a văzut: *Domnul* şedea pe un scaun de domnie foarte înalt, slujit de serafimi care strigau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui" (Isaia 6:5). în timp ce vocile lor tunau şi se auzeau cuvintele solemne, uşiorii uşii s-au zguduit şi casa s-a umplut de fum. Această viziune a sfinţeniei a zguduit nu numai casa, ci şi pe profet până în adâncurile fiinţei lui. El ar fi avut din plin ocazia să mărturisească fărădelegile din viaţa lui Ozia, dacă ar fi vrut, să facă şi comparaţii cu viaţa lui. însă când a văzut sfinţenia lui Dumnezeu, dorinţa de a se compara cu alţii a dispărut. El a strigat şi s-a văitat că este un om pierdut, un om care, văzându-L cu ochii lui pe împărat, a văzut în acelaşi timp şi adevărul despre sine. El era un păcătos. Din fericire pentru el, Dumnezeu nu era „demodat", aşa cum a fost pentru protagonistul operei lui Camus. Din fericire, el îşi cunoştea Stăpânul.

în solitudine, Isaia L-a văzut pe Domnul. în solitudine, el s-a găsit pe sine, iar revelaţia aceasta era mai mult decât putea suporta. „în ce stare ticăloasă mă aflu! Sunt pierdut!"

Aşa se întâmplă cu toţi cei care intră în starea de solitudine reală. învelişul cunoştinţelor dobândite cade, la fel cel al comportamentului condiţionat şi al încrederii în sine. Viziunea sinelui fără toate adaosurile cu care suntem obişnuiţi este şocantă. Cât de diferit de imaginea îndrăgită apare şinele autentic!

„Când sunt singur" - cuvintele
i-au scăpat de pe buze
de parcă a fi singur nu ar fi
nimic neobişnuit.
„Când am fost tânăr, a spus,
când am fost tânăr..."

122

Cărarea singurătăţii

m-am gândit la bătrâneţe şi singurătate
şi schimbare,
m-am gândit cât de ciudat creştem
când suntem singuri
şi cât de deosebiţi de cei care
se întâlnesc şi vorbesc
şi sting lumânările
şi-şi spun noapte bună.
Singur... Cuvântul e viaţă
îndurată şi cunoscută.
Este tăcerea în care
ni se plimbă duhul
şi detronate-s toate,
doar credinţa lăuntrică, nu.
Siegfried Sassoon[2]

Eu nu cunosc credinţa lăuntrică pe care a avut-o Sassoon, dar cunosc credinţa lui Isaia. Confruntat fiind cu adevărul despre eul său necunoscut, atât de alarmant în ciudăţenia lui, Isaia a ştiut încotro să se îndrepte. Scăldat în Lumina Necreată, el şi-a dat seama că este gol, vinovat şi lipsit de putere. Nimic altceva nu putea face decât să se îndrepte spre îndurarea lui

Dumnezeu. Iar îndurarea i-a ieşit în întâmpinare, nu cu simpatie, ci cu foc purificator.
Este nevoie de focul lui Dumnezeu ca inimile noastre să fie curăţate de toate formele subtile ale egoismului. Chiar şi singurătatea poate fi o formă de egoism. Poţi respinge prietenia cuiva când nu îţi este oferită în condiţiile alese de tine. Poţi respinge harul lui Dumnezeu, aşa cum aproape era să-1 respingă Naaman, fiindcă nu i-a fost oferit prin acel act ceremonial pe care el îl considera demn de poziţia sa. Poţi să-ţi amplifici singurătatea dincolo de orice proporţie, de parcă ai fi suferit ceva neobişnuit pentru statutul tău de om, uitând că „asta-i viaţa" -nici mai mult, nici mai puţin. Poţi să te înveleşti într-o manta groasă de autocompătimire şi să te izolezi în alte feluri, însă dacă vei preschimba singurătatea în solitudine, iar solitudinea în rugăciune, vei fi eliberat. Poate e necesar să fii gata pentru a fi purificat prin foc, aşa cum a fost cazul lui Isaia, însă vei avea

parte de iertare, de purificare şi pace. în cazul lui Isaia, purificarea a fost urmată de chemarea de către Dumnezeu a unui voluntar care să lucreze pentru El. Cu o inimă eliberată de sine, Isaia a putut răspunde: „Iată-mă. Trimite-mă."
Meditam la toate acestea când Domnul mi-a dat ieri un exemplu viu al unei asemenea inimi. Eram în bucătărie, la masă, şi mâneam sandviciuri cu carne de miel cu o femeie tânără şi strălucitoare. Am întrebat-o dacă se simte singură.
- Singură? De ce să mă simt singură?
- Eşti necăsătorită. Majoritatea oamenilor necăsătoriţi pe care îi cunosc vorbesc despre un sentiment acut de singurătate.
Cu o privire surprinsă, iar apoi cu un zâmbet, mi-a răspuns:
- Oh, nu. Cum aş putea fi singură când în fiecare zi am sentimentul că aştept ceva. Ce vrea să facă Domnul cu mine astăzi? Nu am o agendă proprie.
Nu am o agendă proprie. Iată cheia libertăţii Lindei. Am întrebat-o mai multe. Da, mi-a spus, ştie ce înseamnă singurătatea - acea izolare când ai impresia că nu poţi ajunge la nimeni şi nimeni nu poate ajunge la tine, când eşti rupt de toţi. Şi ai propria-ţi agendă.
- Ce înţelegi tu prin „agendă"? - am întrebat-o.
- Să crezi că există o singură soluţie şi că Dumnezeu trebuie să-ţi faciliteze acea soluţie sau nimic altceva. Mintea ta este mărginită, închisă. O minte închisă presupune o inimă închisă şi o uşă închisă.
Atunci mi-am dat seama de unde are Linda acel zâmbet care parcă îi luminează întreaga faţă. Cred că este rezultatul faptului că ea acceptă din toată inima „agenda" *lui Dumnezeu.*
- îmi place solitudinea - a continuat ea. Azi dimineaţă, când am venit încoace [era o dimineaţă de iarnă, cu soare strălucitor şi cer senin, şi umbre albastre pe hlamida albă a iernii], nu ascultam nici radioul, nici vreo casetă. Era linişte în jurul meu. îmi plac asemenea clipe.
Inima care nu cunoaşte decât agenda lui Dumnezeu este o inimă eliberată de sine. Golul din ea este umplut de Dragostea lui Dumnezeu. Iar solitudinea ei poate fi preschimbată în rugăciune.

Cum sa atao/tdeg aştepta/tea?

*S** jna dintre disciplinele vieţii spirituale căreia celor mai v^ I / mulţi dintre noi li se pare greu să se supună este
v aşteptarea. Nici o altă disciplină nu dezvăluie mai multe despre calitatea credinţei noastre ca aşteptarea. Uneori devenim subiectul criticii altora fiindcă s-ar părea că nu facem nimic. Când aşteptarea este un act de ascultare, ea este firește un act invizibil. Numai Cel în care ne încredem ne vede aşteptarea, dar noi trebuie să rezistăm ispitei de a ne apăra şi justifica în faţa criticilor noştri şi pur şi simplu să înaintăm cu încredere.
Când aştepţi cu adevărat ajutorul lui Dumnezeu, nu înseamnă că „nu faci nimic". Psalmul 37 enumera principalele elemente ale acestei activităţi ascunse, o formulă perfectă pentru pacea minţii (parantezele nu sunt de inspiraţie divină, ci îmi aparţin):
încrede-te în Domnul şi fă binele.
Locuieşte în ţară (fă-ţi un cămin, stabileşte-te-te, stai în linişte acolo unde te-a pus Dumnezeu).

Domnul să-ţi fie *desfătarea* (fă din Domnul singura ta bucurie) şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima.

Capitolul 22

Cum să abordez aşteptarea?

125

încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului. *încrede-te* în El şi El va lucra. *Taci* înaintea Domnului. *Nădăjduieşte* în El.[1]

A nădăjdui în Domnul este aproape imposibil dacă nu învăţăm în acelaşi timp să ne găsim bucuria în El, să-I încredinţăm totul, să ne încredem în El şi să tăcem. Prietena mea Liz îşi recunoaşte nevoia de a învăţa paşii. Ea scrie:

Aş vrea să te întreb care sunt „paşii" acestui exerciţiu zilnic al credinţei. Fiind singură. Dar sper că speranţa şi luptele mele în această „arenă a dragostei" vor avea câştig de cauză CU EL în viaţa de zi cu zi. Măsurile riguroase ale înfruntării pentru a învăţa aceşti paşi ai credinţei îmi vor fi suficiente, mai mult decât un catalog plin de răspunsuri.

Mi se pare mult prea uşor să mă aşez şi să alcătuiesc o listă cu titlul „Cum să abordez aşteptarea?", când Dumnezeu a stabilit o ordine a poruncilor, legilor, principiilor care-mi marchează destul de clar cărarea... RUGĂCIUNEA este „raţionamentul" cel mai mare pe care l-aş putea pretinde.

Mă rog pentru ea şi pentru cei mulţi asemenea ei, care se luptă cu aşteptarea. Mă gândesc la povestea spusă de Amy Carmichael în primul ei an de lucrare misionară în Japonia. Ea şi un cuplu misionar au întârziat într-o călătorie din cauza unui vas care nu a ajuns sau nu a plecat - nu mai ştiu exact. Nu au trecut doar ore, ci zile, iar tânăra misionară a început să se îngrijoreze din cauza timpului pierdut şi a consecinţelor asupra celor care se bazau pe ei. Misionarul mai vârstnic a spus calm: „Dumnezeu ştie totul în materie de bărci." Afirmaţia a devenit o maximă a credinţei pentru tot restul vieţii ei.

Dumnezeu mi-a cerut de multe ori în viaţă să aştept, când eu, de fapt, aş fi vrut să merg mai departe. El m-a ţinut în întuneric, când eu l-am cerut lumină. La rugăciunile mele insistente pentru călăuzire, răspunsul Lui a fost adesea: *Rămâi liniştită, fiica Mea.* Mie îmi place să văd că înaintez. Caut dovezi ale faptului că

126

Dumnezeu face ceva. Dacă Păstorul ne conduce la ape liniştite când noi tânjim după extazul „apelor înspumate", este greu de crezut că are loc ceva cu adevărat vital. Dumnezeu tace. Casa este tăcută. Telefonul nu sună. Cutia de scrisori rămâne goală. Liniştea e greu de suportat - şi Dumnezeu ştie asta. El ne cunoaşte limitele şi îşi aminteşte că suntem din ţărână. El este foarte răbdător cu noi când încercăm să fim răbdători cu El. Fireşte că pentru cei mai mulţi dintre noi acest test al aşteptării nu are loc într-o casă goală şi tăcută, ci în timpul muncii cotidiene, a diferitelor angajamente, a plăţilor impozitelor şi a cumpărăturilor zilnice, a încercărilor de a ne repara maşina şi de a ridica jaluzelele înţepenite; a deciziilor zilnice care trebuie luate, a responsabilităţilor care trebuie asumate, a familiei care trebuie aprovizionată, a şefilor care trebuie mulţumiţi. Cum putem vorbi despre a aştepta ajutorul lui Dumnezeu în mijlocul tuturor lucrurilor? Cum să taci?

Există un loc tainic în care locuieşte creştinul - umbra Celui Atotputernic. Acolo au loc tranzacţii pe care nu le cunoaşte decât Dumnezeu.

O bucată de hârtie liniată, ruptă dintr-o agendă, mărturiseşte aceasta:

Vreau doar să vă mulţumesc că predicaţi simplu *Crucea.* Vă rog să nu încetaţi să o proclamaţi. Trebuie să mor zilnic ca să am viaţa învierii în chemarea mea... Poate vreţi să vă rugaţi pentru mine când vă gândiţi la mine. Sunt o fată foarte tânără, care are în faţă o încercare foarte mare a credinţei şi a ascultării. Ştiu că mă aflu în voia Lui în acest domeniu şi Domnul mi-a vorbit într-un mod aparte, dar ascultarea nu este întotdeauna uşoară.

Acestea sunt scrisori de la femei. Mi se pare că există un aspect al aşteptării ajutorului lui Dumnezeu în problema căsniciei care diferă în funcţie de sexul celui care aşteaptă. Nu pot aduce dovezi pentru concluziile mele, iată însă care sunt motivele care m-au dus la aceste concluzii, ca să judecaţi singuri.

Caracteristica feminină arhetipală este receptivitatea, aşa

cum învăţăm din forma trupului omenesc (trupul femeii este creat să primească) şi din relatarea creaţiei din Geneza (femeia a fost făcută pentru bărbat). Deoarece toate fiinţele omeneşti depind de Dumnezeu în ceea ce priveşte viaţa, sufletul (indiferent dacă este al unei femei sau al unui bărbat) este un receptor şi de aceea a fost considerat întotdeauna de esenţă feminină. Dumnezeu este întotdeauna iniţiatorul în relaţia sufletului cu El. Noi suntem recipiente ale harului lui Dumnezeu şi îi răspundem cu mulţumiri. Metafora Mirelui şi a Miresei este folosită în Scriptură pentru a descrie relaţia dintre Dumnezeu şi poporul Său - Dumnezeu Creatorul, marele Iniţiator, **iar** poporul Lui, recipientul tututor lucrurilor. „Dumnezeu este atât de masculin, spune C. S. Lewis, încât prin comparaţie, toată creaţia este feminină."

Ca cele care reprezintă mireasa în marea taină a căsătoriei, femeile au un motiv special să aştepte ajutorul lui Dumnezeu. Ele nu au fost create pentru *conducere,* în sensul în care au fost creaţi bărbaţii. De aceea pare rezonabil ca dacă Dumnezeu vrea ca o femeie să se căsătorească, El să aibă grijă ca bărbatul să fie cel care o găseşte. Ea nu trebuie să iasă „la vânătoare" (eu nu am ieşit, şi am fost găsită de trei bărbaţi). Când eram mică, părinţii mei mi-au spus că dacă mă pierd în mulţime, trebuie să stau într-un loc şi ei mă vor găsi. Dacă eu îi caut în acelaşi timp în care şi ei mă caută, s-ar putea să nu ne găsim. La fel este în cazul unui bărbat şi al unei femei.

Sf. Tereza surprinde însăşi esenţa aşteptării supuse când scrie:

Nimic să nu te tulbure.
Nimic să nu te înspăimânte.
Toate trec.
Dumnezeu nu Se schimbă niciodată.
Răbdarea obţine totul.
Nimic nu-i lipseşte celui care îl are pe Dumnezeu.
Dumnezeu singur este suficient.

Bărbatul, cred eu, are o responsabilitate diferită când e vorba de căsătorie. El ar trebui să caute. Aceasta s-ar putea să fie o prejudecată doar pentru că aşa mi-a spus mereu mama mea şi fără-ndoială că în cazul meu aşa a şi fost, dar ar putea la fel de

bine să fie ceva care are legătură cu Felul în Care Sunt Lucrurile, un aranjament încă de la începutul vremurilor.

Adam nu a pornit să-şi caute nici o femeie. Nu avea unde, fiindcă nu erau femei. El nu ştia ce înseamnă o femeie. Când Dumnezeu a decis că nu era bine pentru el să fie singur, El a creat toate animalele sălbatice şi toate păsările cerului. Adam le-a numit pe toate, iar relatarea îmi dă impresia că el şi Dumnezeu au analizat fiecare animal sau pasăre ca să vadă dacă s-ar găsi vreun tovarăş pentru el, „dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească". Aşa că Dumnezeu a creat la comandă acel partener de care era nevoie, femeia, pe care a adus-o la Adam, care avea să-i fie „soţ" - să o protejeze şi să se îngrijească de ea.

Presupun că cele mai multe căsătorii, în cea mai mare parte a istoriei omenirii, au fost aranjate. Avraam a trimis un slujitor care să găsească o soţie pentru fiul lui, Isaac. Acesta continuă să fie obiceiul în multe părţi ale lumii, printre care India, Africa şi China, însă americanul modern poate cu greu să conceapă aşa ceva, în pofida procentului mult mai mare de reuşită pe care o are această metodă comparativ cu cea de tipul „fă-o singur".

Recomand eu oare o întoarcere la modelul antic? Aş vrea, dar mă abţin. în schimb, aş vrea să spun că, dacă un bărbat trăieşte după voia lui Dumnezeu, el trebuie să ajungă să înţeleagă, *înainte* de a se implica emoţional într-o relaţie cu o persoană de sex opus, dacă în cazul lui, căsnicia face sau nu parte din chemarea lui Dumnezeu pentru el. Dacă da, atunci tiparul biblic ne arată că el trebuie să-şi iubească soţia aşa cum iubeşte Cristos Biserica. El trebuie să înceapă, asemenea lui Cristos, prin a căuta să-i câştige simpatia, să o cucerească, chemând-o, riscând să fie respins, preluând iniţiativa, sacrificându-se. Este vorba despre ceva cât se poate de serios. înainte de a se angaja în această întreprindere, el ar trebui să se supună principiilor

găsite în Psalmul 37, aşa cum am arătat mai sus. Când se sare peste ele, rezultă confuzie şi inimi frânte.
într-o dimineaţă ploioasă, la două luni după ce Jim Elliot discutase cu mine despre darul celibatului, el se afla în biroul lui, privind posac la gazonul băltind de apă din curtea părinţilor săi.
Cum să abordez aşteptarea?
129
Era în timpul anului de „aşteptare". Era nerăbdător să-şi înceapă lucrarea misionară în America de Sud, dar simţea că trebuie să mai stea acasă un an ca să poată studia, să tacă şi să se supună mentoratului spiritual al tatălui său, la fel ca Timotei lui Pavel. Iar ca totul să fie şi mai dificil, el era - ca să folosim expresia curentă - „implicat emoţional". El zicea că este îndrăgostit. Se întreba uneori dacă nu cumva a luat-o înaintea lui Dumnezeu, spunându-mi-o. Fără doar şi poate, mărturisirea lui ne complicase viaţa la amândoi. Cu toate acestea, el încă se ruga şi aştepta călăuzire, încercând să fie ascultător şi considerând că încă nu se „stârnise" nimic. Mult după ce Dumnezeu i-a răspuns la rugăciuni, am găsit următoarele rânduri scrise de mână şi datate 10 noiembrie 1949:
Să nu-mi fie permis atunci să-i cunosc
Dragostea, trupul cald, lipsit de oprelişti,
Lângă al meu? Trebuie mai degrabă să simt
Sărutul vântului şi să privesc
La îngemănarea cârceilor de viţă pe trunchiul copacilor?
Să văd în ele-ntruchiparea a toate?
Vai, să umblu încă singur pe poteci
Şi să-mi plec seara capul nins
De cetina de pini?
Alină-mă, vânt; Suspinaţi, pini; Te-mbrăţişează, viţă de vie; Vă încălziţi reciproc, golaşe ţepi în cetina de brad: Mori, dragoste în mine.
Ah, chin arzând din a pasiunii flacără
A tinereţii, te implor
Te potoleşte. Nu-ţi mai împrăştia
Tăciunii aprinşi în mine.
Iar voi, fiice ale Ierusalimului,
Oriunde v-aţi afla,
Alergaţi la Domnul vostru şi-I spuneţi,
Din partea-mi să îi spuneţi,
Că eu de dragoste-s bolnav.
130
Cărarea singurătăţii
Este evident că Jim era îmbibat de marele poem de dragoste al Bibliei, Cântarea Cântărilor. Fusese încurajat de un vorbitor la capela din colegiu să nu stârnească sau trezească dragostea „până nu vine ea", vorbitorul considerând că această expresie face referire la sincronizarea în timp cu Dumnezeu, care este întotdeauna perfectă. în timp ce Jim aştepta momentul, s-a hotărât să-şi disciplineze comportamentul faţă de mine şi expresia dorinţei lui, dar nu a refuzat să-şi recunoască direct, înaintea lui *Dumnezeu,* gândurile inimii. Aceasta poate fi o sursă de mângâiere, o mângâiere mult mai mare decât efortul nevrotic de a te izola de realitate, refuzând să fii atins de ea. Prezintă-I sincer problema ta, „căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat" (Evrei 4:15). El va înţelege.
Aşteptarea la care mă refer eu aici nu este o simplă marcare a trecerii timpului din cauza timidităţii, nici „indecizia de a face o alegere, nehotărârea, care nu poate pune în practică alegerea făcută"[2]. A aştepta ajutorul lui Dumnezeu este un act de credinţă - cel mai mare lucru care ni s-a cerut vreodată. Nu credinţa în rezultatul pe care noi 1-1 dictăm lui Dumnezeu, ci credinţa în caracterul Lui, credinţa în El. Ea se bazează pe încrederea perfectă că El va da călăuzire aşa cum trebuie şi când trebuie. El ne va purta de grijă. El îşi va duce la îndeplinire Cuvântul. El ne va călăuzi cel mai bine, dacă ne încredem în El.

Aşteptarea unei femei în ceea ce priveşte căsătoria înseamnă a lăsa întreaga problemă în mâna lui Dumnezeu. Aşteptarea unui bărbat înseamnă a se întreba dacă trebuie să se pregătească de căsătorie. S-ar putea să fie nevoie să aştepte mult timp până va primi un „da" sau un „nu". Eu aş sugera ca el să renunţe la întâlniri până nu primeşte un răspuns. Astfel îi va fi mult mai uşor să se concentreze.
Dacă răspunsul este afirmativ, este un lucru înţelept ca bărbatul să ceară unor creştini maturi, care ştiu să tacă, să se roage pentru el. Să le ceară chiar sfatul cu privire la persoana pe care o consideră potrivită pentru el. Sugestiile primite trebuie tratate cu toată seriozitatea. Iar bărbatul trebuie să caute să se îndrepte în direcţia voii lui Dumnezeu.
Cum să abordez aşteptarea?
131
L-am întâlnit pe Lars, bărbatul care urma să-mi devină soţ, în ziua următoare decesului celui de-al doilea soţ al meu, Add. Era student la Seminarul Teologic Gordon-Conwell, unde Add fusese profesor. El a venit la un serviciu de capelă, unde mai mulţi oameni au vorbit despre însemnătatea lui Add în viaţa lor. Şi eu am spus câteva cuvinte, iar Lars a fost atent la ele.
In anii care au urmat, prietenia nepremeditată dintre noi s-a dezvoltat în ceva mai mult (după părerea *lui).* Venea adesea să mă vadă, din când în când mă scotea în oraş, să luăm masa împreună, îmi aducea flori. Orice femeie înţelege aceste gesturi, dar nu am vorbit niciodată despre o „relaţie". Mi-a trebuit mult până să-1 consider mai mult decât un prieten pe care îţi place să-1 ai în preajmă. Nu-mi puteam închipui o a treia căsătorie. Dar când am văzut că se apropie o astfel de cerere, a trebuit şi eu să mă pun pe treabă şi să mă rog pentru un răspuns. Eram de vârstă mijlocie, fireşte, şi mai trecusem de două ori pe aici, dar nu există „experţi" în materie de rugăciune şi credinţă. A fost aceeaşi lumină lentă pe care trebuia să o caut şi să o aştept. Nu doar că m-am rugat şi am aşteptat, ci m-am şi sfătuit cu mai mulţi oameni duhovniceşti, care ne cunoşteau pe amândoi.
Rugăciunea a început să-mi descătuşeze răspunsul. Am început să descopăr în inima mea un interes cu totul nou pentru acest bărbat. Pe lângă şarmul şi manierele distinse care au fost evidente încă de la prima noastră întâlnire, am văzut şi o inimă de slujitor. Am văzut marele tact şi purtarea de grijă cu care mă trata ca femeie şi ca văduvă. Era plin de curaj ca Jim şi Add. Curajul la un bărbat a atins întotdeauna în mine o coardă foarte sensibilă. Am fost impresionată şi de disponibilitatea lui de a aştepta, atât de tăcut şi pentru atât timp. După mai mult de patru ani de la acel serviciu la care m-a văzut, m-a cerut de soţie.
Aşteptarea este o jertfă şi un sacrificiu. Putem să ne înălţăm aşteptarea către El, ca o jertfă zilnică, într-un duh de anticipare -asemenea Lindei, care zilnic îl întreabă pe Dumnezeu care îi este agenda. A aştepta *astfel* ajutorul lui Dumnezeu înseamnă a avea credinţă adevărată - nu o agendă proprie, nu un termen final, nici o pretenţie cu privire la ce ar trebui să facă Dumnezeu. Pur şi simplu o inimă deschisă şi mâini deschise, gata să primească
132

ceea ce alege Dumnezeu să ofere, şi o încredere perfectă că ceea ce alege El va fi mai bun decât binele nostru. Dumnezeu ia partea unui astfel de suflet.
„Niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se şi nici n-a văzut vreodată ochiul aşa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în el. Tu ieşi înaintea celor ce împlinesc cu bucurie dreptatea şi îşi aduc aminte de Tine" (Isaia 64:4-5).

Capitolul 23

© **câ/ta/te** sp/te **sfinţenie**

/T\ ustiurile despre care se vorbeşte în Biblie au fost de obicei k_Iy locuri sterpe, însă Dumnezeu poate schimba aceasta. El
I poate face ca în deşert să curgă râuri, izvoare în văi şi poate întinde o masă în pustiu. Pustiul singurătăţii este un loc în care poate înflori caritatea. „Umple golul din inima ta cu dragoste pentru Dumnezeu şi pentru aproapele tău", a scris Edith Stein, a cărei iubire a făcut chiar ca un lagăr de concentrare să devină un loc de joacă.

Cei ale căror vieţi au avut cel mai adânc impact spiritual în lume sunt cei care au suferit. în tainica providenţă a lui Dumnezeu, crucea şi cununa, suferinţa şi gloria se împletesc. Istoria este plină de istorisiri despre martiri, începând cu Ştefan care, atunci când peste el ploua cu pietre aruncate de mulţimea furioasă, a căzut în genunchi şi s-a rugat pentru cei care îl ucideau. Dumnezeu nu 1-a salvat de la moarte, însă moartea lui a impresionat un martor fanatic care mai târziu s-a transformat într-un apostol. Beethoven, lipsit de singura aptitudine care ar părea indispensabilă unui muzician - auzul - a continuat să scrie simfonii chiar mai mari.

Această carte nu va fi citită de martiri sau compozitori renumiţi, totuşi, istorisirile lor ar trebui să ne încurajeze. Slăbiciunile noastre, în acord cu modul în care Dumnezeu rânduieşte toate lucrurile spre gloria Lui şi binele nostru, nu sunt numai premisele propriei bucurii, ci pot fi şi mijlocul de îmbogăţire a vieţilor altora.

O tânără de 20 de ani mi-a trimis povestea unei astfel de slăbiciuni şi îmbogăţiri. Povestea începe ca de obicei - fata a întâlnit „un tânăr deosebit". Amândoi îi erau dedicaţi lui Dumnezeu, dorind să-L cunoască, să-L slujească şi să-L mulţumească. Aveau acelaşi loc de muncă, mergeau la aceeaşi biserică, iar când s-au simţit atraşi unul de celălalt, au căzut de acord să nu se implice absolut deloc fizic în relaţia lor. Atracţia reciprocă a crescut, ei au discutat posibilitatea de a se căsători, consilieri creştini i-au încurajat la aceasta, dar el nu a putut lua nicio decizie. După o perioadă de timp, care fetei i s-a părut că depăşeşte durata rezonabilă în care un bărbat ia o hotărâre, s-au despărţit. Pentru ea, el era pierdut, „probabil pentru totdeauna".

Pe lângă această „pierdere" mai sunt şi o serie de dezamăgiri, golul singurătăţii, absenţa lui şi ispita de a striga DE CE. Am încercat să-mi trăiesc viaţa fără a evada o clipă din ea şi să mă încred în Dumnezeu cu toate întrebările şi durerea mea, lăsându-mi povara la cruce.

Şi ce s-a întâmplat? Nu miracolul unei schimbări de sentimente instantaneu, ci miracolul apariţiei vieţii din moarte -transformarea slăbiciunii unei femei în îmbogăţire a altora. Lucrând cu grupul de tineri din biserică, chiar şi în acele zile în care simţea că nu are absolut nimic să le dea din cauza propriilor răni,

lucrurile care am auzit că au ieşit din gura mea în ultimele câteva săptămâni ştiu că au fost trimise de sus! El promite să-i vindece pe cei cu inima frântă, iar eu mă agăţ de această promisiune acum!!

Se pare că dragostea *creează* binele - scoţând binele din orice

situaţie, prin suferinţă. Suferinţa în sine devine astfel o cărare spre sfinţenie. Sf. Pavel le scrie preaiubiţilor săi corinteni:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei care se află în vreun necaz! Căci după cum avem parte din belşug de suferinţele lui Cristos, tot aşa, prin Cristos, avem parte din belşug şi de mângâiere. Aşa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea şi mântuirea voastră; dacă suntem mângâiaţi, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdaţi aceleaşi suferinţe ca şi noi.

2 CORINTENI 1:3-6

Din suferinţă provine sfinţenia - sub următoarele forme: mângâiere, consolare, părtăşia suferinţei lui Cristos, mântuire, putere, tărie, răbdare. Aceasta se înţelege prin suferinţă răscumpărătoare. Cu cât e mai mare măsura care ne revine, cu atât mai mare e materialul care poate fi jertfit. în timp ce facem din suferinţă o jertfă plină de bucurie pentru Dumnezeu, potenţialul nostru de a deveni „instrumente ale Păcii Sale" creşte - fiind „pâine frântă şi vin vărsat", preaplini de mângâiere pentru cei singuri şi în suferinţă din lume.

Vrem noi să ne slujim unii pe alţii în dragoste? Să-L lăsăm pe Dumnezeu să transforme singurătatea noastră în putere de a sluji. Să-L lăsăm pe El să ne elibereze de noi înşine, astfel încât să putem deveni slujitorii altora. Aşa cum temelia unirii noastre cu Cristos este

dragostea Sa jertfitoare, tot aşa temelia unirii noastre cu alţii este aceeaşi - dragostea care se uită pe sine şi problemele ei şi se jertfeşte pentru alţii.
Ar fi absurd să pretind că ştiu foarte multe în această privinţă din practică. Nu ştiu. în primul rând, pe scala suferinţelor umane, nu mi se pare că suferinţele mele au fost prea mari. în al doilea rând, fiecare nouă viziune a Dragostei lui Dumnezeu şi fiecare nouă citire a Capitolului Dragostei, 1 Corinteni 13, îmi

arată cât de departe sunt de practicarea zilnică a unei astfel de iubiri.
Aşadar, deşi scriu despre lucruri pe care le cunosc doar puţin din experienţă, chiar şi foarte puţin dezvăluie suficient pentru mine ca să înţeleg că Dumnezeu a fost serios în toate afirmaţiile Lui. El promite
să le dau celor întristaţi în Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenuşă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit... In locul ocării voastre veţi avea îndoită cinste; în locul ruşinii, se vor veseli de partea lor, căci vor stăpâni îndoit în ţara lor şi vor avea o bucurie veşnică.
ISAIA 61: 3,7
Scriptura abundă de astfel de „schimburi"; de exemplu: cedri în loc de mărăcini, mirt în loc de spini, binecuvântări în loc de blesteme, dans în locul plânsului, bucurie în loc de sac şi cenuşă, pajişti în loc de pustietate, lumină în locul întunericului, călăuzirea lui Dumnezeu în locul confuziei noastre, împlinirea propriilor nevoi când le împlinim pe ale altora, împărăţia cerului în locul sărăciei, mângâiere în loc de jale, potolirea foamei şi a setei, un trup care nu putrezeşte în locul celui care putrezeşte, putere în locul slăbiciunii, glorie în locul umilinţei, nemurire în locul morţii, un trup strălucitor în locul celui respingător, şi - mai presus de toate - viaţă din moarte.
în secolul al XVII-lea, George Herbert a scris următorul dialog dintre Creştin şi Moarte:
Creştinul
Vai, sărmană Moarte! Unde-ţi este gloria?
Unde-ţi este renumita putere, străvechiu-ţi bold?
Moartea
Vai, sărmane muritor, lipsit de istorie!
Du-te şi citeşte cum ţi-am ucis Regele!
Creştinul
Sărmană Moarte! Şi astfel cine-a fost vătămat?
Blestemându-L pe El, te faci blestem pe tine.

Moartea
Să vorbească învinşii, totuşi vei muri;
Aceste braţe te vor zdrobi.
Creştinul
Nu cruţa nimic, dezlănţuie-te:
într-o zi îmi va fi mai bine decât înainte;
Ţie cu atât mai rău, căci nu vei mai fi.[1]
„Mai bine decât înainte." Domnul a venit ca să şteargă lacrimile, ne spune Biblia, şi putem înţelege de aici că El a venit ca să alunge singurătatea. El o va alunga - cât de curând posibil, nu mai repede. Lacrimile, singurătatea, durerile acestei vieţi fac parte din procesul la care El lucrează. Dacă înţelegem aceasta, nu trebuie să ne umplem niciodată de amărăciune. Intr-o zi toate vor fi înlocuite de plenitudine. De aceea putem cânta, chiar şi despre moarte, la fel ca Herbert: *Nu cruţa nimic, dezlănţuie-te.*

Capitolul 24

* *Jliatutiitatm spMtuadă mmmnă paternitate sp'MtuaUă*

S-ar putea ca unor cititori să li se pară că această abordare a singurătăţii umane este teoretică, poate pasivă, poate „spirituală". Unde este ajutorul *practic?* V-aş putea sugera să vă înscrieţi la o sală de sport sau în corul bisericii, sau să faceţi o croazieră; să participaţi la un curs de poezie sau de împletit coşuri; să învăţaţi să cântaţi, să schiaţi, să coaseţi, să faceţi scufundări sau să vă căţăraţi pe munţi. Dacă sunteţi în căutarea unui soţ, mutaţi-vă în Alaska - se spune că acolo sunt mulţi bărbaţi. Dacă sunteţi în căutarea unei soţii, mergeţi pe câmpul de misiune din afara ţării. Acolo sunt mult mai multe femei singure decât bărbaţi (ultima dată când am fost în Ecuador, raportul era de 70 la 1).
Insă bineînţeles că nu voi sugera nimic de genul acesta, ci este vorba de un curs diferit, mult mai practic, care poate fi urmat, mult mai „folositor" pe termen lung decât orice distragere a atenţiei, unul care pentru mine a fost nu numai extrem de practic, indiferent unde m-am aflat, indiferent de situaţie, dar care a avut şi o putere de transformare fundamentală. Nu este vorba de vreun şiretlic, program sau vreo metodă de a scăpa pur

şi simplu de singurătate. Nu cred că există aşa ceva. Ceea ce vă propun eu nu costă bani, nu necesită nici un fel de aptitudini, nici nu depinde de cooperarea altora. Este vorba de a vedea singurătatea ca pe un dar - un dar care trebuie primit, şi apoi jertfit pentru Dumnezeu, astfel încât El să se poată folosi de el. Am putea spune că este vorba de o *monedă,* care poate fi schimbată pentru ceva cu valoare eternă.
Când o monedă este cheltuită, ea nu mai este în posesia celui care a folosit-o. Am descoperit adesea că singurătatea dată lui Dumnezeu dispare. Nu o mai pot găsi. Inima mi-e eliberată. Lucrul - o bucurie. Sunt vindecată. Şi cu totul necunoscut mie, pe lângă vindecarea mea a avut loc un schimb la care n-am visat: a fost uşurată şi povara altcuiva.
Dar apoi revine, sub o altă formă poate, dar tot ca singurătate - ca să-mi amintească de faptul că am fost creată pentru Dumnezeu, că inima mea nu-şi poate afla odihna altundeva, că nimic din ceea ce poate oferi lumea nu o va satisface.
îţi pot eu promite că vei scăpa de singurătate dintr-o dată? Nicidecum. Fiindcă nu se întâmplă întotdeauna aşa. Nu pot oferi o baghetă magică, a cărei folosire corespunzătoare să ducă la dispariţia problemelor. Nu pot spune: „Iată ce poţi face în această situaţie", dar pot spune: „Uite ce poţi face *cu* singurătatea ta - chiar acum!" Accept-o de bună voie ca venind de la Dumnezeu. Jertfeşte-I-o cu mulţumiri lui Dumnezeu.
Vei fi în continuare singur, dar nu vei mai fi bântuit de singurătate. Vei găsi consolare în solitudine, iar jertfa ta te aduce cu un pas mai aproape de maturitatea spirituală.
* * *
Dar vreau să fac un pas înainte. De fapt, ceva mai mult decât un singur pas. Este vorba de o uşă care ne este deschisă tuturor - uşa spre paternitatea spirituală.
Maturitatea fizică aduce cu sine capacitatea de reproducţie. La fel maturitatea spirituală. Eu cred că noi suntem făcuţi să fim mame şi taţi. Nu toţi sub forma fizică obişnuită, fiindcă planul

iniţial al lui Dumnezeu a fost peticit. însă când suntem răscumpăraţi, noi devenim creaturi noi. Totul devine posibil. Deşi Dumnezeu nu a creat încă ceruri noi şi un pământ nou, El ne-a creat să fim ca El, „de o neprihănire şi sfinţenie pe care le dă adevărul" (Efeseni 4:24), şi El nu a renunţat la aceasta. El Se ocupă de înnoirea noastră. Isus a murit ca noi să nu mai trăim pentru noi înşine. El vrea să-Şi trăiască viaţa în noi şi astfel să ne facă dătători de viaţă.
Unul dintre acele minunate programe de televiziune despre viaţa animalelor a transmis informaţii uimitoare legate de pinguinul regal care trăieşte în Antarctica. Ouăle sunt clocite de *masculi.* Nu pot uita acea imagine - o întindere nemărginită de gheaţă, împrejmuită de oceanul îngheţat îngemănat cu un cer de un albastru întunecat; vântul fluierând peste întinderea pustie, unde se aflau asemenea unor statui încremenite mii de pinguini-masculi, fiecare protejând între picioare un singur ou, acoperit de un strat de pene călduroase. *Stăteau aşa timp de trei luni.* Când puiul reuşea să spargă găoacea ca să iasă afară, pinguinul-tată era aproape mort de foame. Din acel moment, mama prelua îngrijirea puiului, până când tatăl găsea hrană în ocean, după care schimbau rolurile privind îngrijirea puiului cât timp acesta avea nevoie de ei.

Ce imagine a paternităţii! Răbdare. Sacrificiu. Responsabilitate. Protecţie. Purtare de grijă. Aceasta este menirea unui tată. Ei *zămislesc* copii, însă acesta este doar începutul. Profetul Osea îl înfăţişează pe tată iubindu-şi copiii, chemându-i la evlavie, învăţându-i să meargă, luându-i în braţe, călăuzindu-i cu dragoste, ridicându-i în braţe, aplecându-se să-i hrănească. Despre Dumnezeu, el scrie: „La Tine găseşte milă orfanul" (Osea 14:3).

Mă gândesc la tatăl meu - înalt, slab, mai degrabă reticent, dar foarte iubit - cum îşi ţinea nou-născutul cu mâinile lui mari (îmi amintesc cum s-au născut trei dintre fraţii mei). Mi-amintesc cum ne lua la plimbare în după-mesele de duminică; se punea în genunchi, sprijinindu-se în mâini şi lăsând ca doi dintre noi să-1 călărească în jurul sufrageriei sau ne lăsa să ne agăţăm de picioarele lui, purtându-ne prin cameră. în el am găsit adevărata iubire paternă.

Sf. Pavel le-a fost multora tată spiritual. Corintenii au fost preaiubiţii lui „copilaşi". „Căci chiar dacă aţi avea zece mii de învăţători în Cristos, totuşi n-aveţi mai mulţi părinţi; pentru că eu v-am născut în Cristos Isus, prin Evanghelie" (1 Corinteni 4:15). Tesalonicenilor, el le-a scris: „Ştiţi iarăşi că am fost pentru fiecare dintre voi ca un tată cu copiii lui; vă sfătuiam, vă mângâiam şi vă adeveream să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă în împărăţia şi slava Sa" (1 Tesa-loniceni 2:11-12).

Scriptura are cuvinte foarte grele pentru taţii care nu-şi asumă responsabilitatea pentru copiii lor. Eli, care a fost judecător în Israel peste 40 de ani, nu şi-a judecat niciodată copiii. Tânărul Samuel, slujitorul lui în Templu, a fost trimis să-i aducă un mesaj de la Dumnezeu: „l-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna din pricina fărădelegii de care are cunoştinţă şi prin care fiii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i oprească" (1 Samuel 3:13). Cei doi fii ai lui au fost ucişi pe câmpul de luptă, chivotul lui Dumnezeu a fost luat şi aceste veşti i-au adus lui Eli moartea.

Mulţi cititori nu au avut parte de taţi iubitori şi evlavioşi. Mulţi (la fel ca fiica mea) nu şi-au cunoscut deloc taţii. Cu toate acestea, noi avem diferite imagini biblice ale paternităţii, ca să înţelegem cum trebuie să fie un tată.

în timp ce taţii au o responsabilitate clară şi de neevitat faţă de copiii lor trupeşti, n-ar trebui ca toţi bărbaţii creştini să se gândească la faptul că într-o oarecare măsură ei sunt răspunzători pentru alţii? Pot ei să se dezică de grija părintească doar pentru că nu au zămislit copii din punct de vedere biologic? Nu îi cheamă Dumnezeu să se lepede de egoism şi să nu mai trăiască pentru ei înşişi? Ce înseamnă asta pentru taţi? Ce înseamnă aceasta pentru bărbaţii necăsătoriţi - nu au ei o responsabilitate specială, sacrificându-se într-un mod aparte, aşa cum bărbaţii căsătoriţi nu o pot face?

Priviţi la J. O. Frazer, care la vârsta de 22 de ani a mers în Vestul Chinei şi şi-a dedicat viaţa tribului Lisu, luându-i - ca să zicem aşa - în braţe şi purtându-i la fel cum un tată îşi poartă copiii. Nu s-a căsătorit decât după ce a împlinit 40 de ani. Cu

toate acestea, a trăit o viaţă plină de răbdare, jertfă, responsabilitate, protecţie şi purtare de grijă pentru acei oameni care înainte nu auziseră niciodată despre Cristos. A fost o viaţă foarte solitară, el fiind pentru mulţi dintre localnici singurul străin pe care aceştia l-au văzut vreodată. Uneori călătorea luni de zile pe jos sau în spinarea unui asin ca să ajungă în sate aproape inaccesibile, aşezate pe culmile munţilor înzăpeziţi. Fraser şi-a acceptat de bună voie singurătatea şi celibatul considerând că e parte a preţului pe care-1 avea de plătit pentru a fi un slujitor al Domnului. Era jertfa lui zilnică.[1]

Cum rămâne însă cu mamele spirituale? Ana, o văduvă în vârstă, când S-a născut Isus, şi-a petrecut tot timpul în Templu, închinându-se zi şi noapte, postind şi rugându-se. Ce altă lucrare mai mare ar fi putut face decât să se jertfească pentru viaţa lumii? Gândiţi-vă la Lottie Moon din China, Malla Moe şi Mary Slessor din Africa, Ida Scudder şi Amy Carmichael din India - femei singure, toate, femei singure, fără-ndoială. însă acceptarea singurătăţii lor a însemnat viaţă pentru mii de oameni. Aş putea numi cel puţin cinci femei, necunoscute lumii, care mi-au fost „dătătoare de viaţă" - trei dintre ele necăsătorite, două văduve. N-ar fi avut libertatea să mă accepte deplin în inima lor dacă nu ar fi fost singure. Ele au fost cu adevărat mame, vase pline cu viaţa lui Isus. Orice femeie care acceptă să se pună cu totul în slujba lui

Dumnezeu poate beneficia de acest privilegiu.
De fapt, maternitatea spirituală 1-a caracterizat până şi pe apostolul Pavel. Dorinţa lui de a-i vedea pe creştinii din Galatia crescând spiritual a fost atât de puternică, încât el a folosit o metaforă neobişnuită pentru a o descrie: el a suportat „durerile naşterii" pentru ei. Moise I s-a plâns lui Dumnezeu că trebuie să-i hrănească pe israeliţi de parcă le-ar fi mamă.
Paternitatea şi maternitatea spirituală la care mă refer nu înseamnă întotdeauna că cineva trebuie să fie instrumentul prin care altcineva vine la Cristos, cum a fost Pavel pentru unii cărora le-a fost ca un tată. Episcopii, preoţii, prezbietrii, diaconii şi diaconiţele sunt „părinţii" Bisericii, veghetorii, ocrotitorii, purtătorii de grijă, cei care îşi jertfesc viaţa în slujba tuturor.

Gândiţi-vă la potenţialul femeilor de vârstă mijlocie, căsătorite şi mame, care rămân singure prin plecarea copiilor lor. Dacă, în loc să cedeze în faţa presiunii obişnuite de a face ceva strict pentru ele, „ca o schimbare", ar vedea nevoia femeii tinere de lângă ele, a cărei inimă strigă după o mamă, sau dacă ar sluji ca voluntare în spitale şi sanatorii, unde femei mult mai singure decât ele tânjesc după cineva care să le fie aproape, ar fi surprinse să vadă cum cuvintele lui Isaia devin realitate: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime şi... Domnul... îţi va sătura sufletul... şi va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă" (Isaia 58:10-11).

Capitolul 25

(D *Viată* teans^o/tmatâ

f n sud-estul Statelor Unite există sute de femei cărora le-a *\L* purtat de grijă o singură femeie care a renunţat la slujba ei ^—^ de la Universitatea Auburn, astfel încât să le poată învăţa Biblia, să fie disponibilă când ele au nevoie de ea, să-şi jertfească viaţa pentru ele. Numele ei este Betty Thomas, unul dintre cei mai modeşti şi altruişti oameni pe care îi cunosc.
- îi poţi recunoaşte ucenicii, mi-a spus una dintre prietenele ei. Sunt altfel. Poartă toţi semnul evlaviei pe care au învăţat-o de la Betty.
Este adevărat. Şi eu am văzut acel semn.
Săptămâna trecută, la o conferinţă în Boston, o femeie de vârstă mijlocie, al cărei nume l-am uitat deja, mi-a spus: „Sunt o femeie disponibilă. Iată slujba mea. Când oamenii mă întreabă ce lucrez, le spun doar că sunt o femeie disponibilă." Am întrebat-o dacă a rămas vreodată fără slujbă. A râs, acesta i-a fost singurul răspuns. Fără îndoială că au zâmbit şi unii care au auzit ce slujbă are, însă ea îşi face slujba pentru Dumnezeu, nu ca să câştige vreun renume.
A alege să devii părinte înseamnă a alege să devii purtător de

poveri. Maternitatea poate transforma foarte repede o fată aiurită într-o femeie sobră. Paternitatea înseamnă să-ţi asumi responsabilitatea înspăimântătoare de a te îngriji de persoanele care depind de tine. înseamnă să fii dispus să renunţi la o bună parte a activităţilor pe care le făceai de plăcere şi la multe dintre distracţiile tale, la garanţia unui somn liniştit şi neîntrerupt, la libertatea de a pleca şi veni când vrei. înseamnă disponibilitatea de a schimba un scutec (da, chiar şi un scutec care nu este doar ud!), de a duce gunoiul, de a citi o poveste seara, de a căra peste tot cu tine oliţa, jucăriile şi scaunul special pentru copii în maşină. înseamnă să te foloseşti de o serie de aptitudini pe care nu le-ai dobândit şi să nu te foloseşti de cele pe care ştii că le-ai dobândit. O prietenă care are experienţă într-un domeniu renumit, dar care lucrează acum într-un domeniu umil, mi-a scris despre bucuria de a şti că se află acolo unde o vrea Dumnezeu. însă uneori se face auzită o şoaptă care îi aminteşte că „nu-şi foloseşte aptitudinile". Am citat-o într-o discuţie cu cumnata mea, al cărei răspuns a fost: „Bun antrenament pentru maternitate!"
Analogia spirituală este evidentă. A alege să devii părinte spiritual înseamnă a alege să-ţi jertfeşti viaţa. înseamnă a alege să fii purtător de poveri. Cei care depind spiritual de alţii sunt o povară. O asemenea perspectivă este descurajantă, şi cu cât apreciem mai mult o chemare atât de înaltă, cu atât ne simţim mai nepotriviţi.

„Aşteptările înalte pot provoca întotdeauna un handicap", scrie un student de vârstă mijlocie, meditând la amânarea căsătoriei şi a posibilităţii de a avea o familie.
Nu vreau să fiu neglijent sau nepotrivit, distant sau prea protector; nu vreau să... accept sarcini pe care le voi îndeplini doar satisfăcător. Aşa că mă opresc la marginea bazinului, apreciez adâncimea apei, încerc apa cu degetul să văd cât e de rece şi caut să premeditez, să evaluez, să-mi fac o părere, să fiu practic şi vrednic de laudă, în timp ce alţii înoată bucuroşi sau din păcate sunt înghiţiţi de valuri. Cum să explic altfel - după atâtea aliniate -ambivalenţa mea, incapacitatea mea de a spune *da, fireşte*
^A.

ideii de a mă căsători şi de a avea copii, decât spunând că sunt copleşit de importanţa, permanenţa şi riscul acestei idei?[1]
Ceea ce Dumnezeu ne cheamă să facem este întotdeauna imposibil. Adică imposibil fără ajutorul Lui. Ceea ce El ne cere este întotdeauna prea mult, prea pretenţios. Preţul este mult prea mare. Şi totuşi, El ne spune să nu ne legăm prea mult de viaţa noastră. Părinţii nu prea au timp să se gândească la imposibilităţi. Ei pur şi simplu trebuie să-şi facă „slujba". Şi nu prea au timp să se gândească nici la singurătate.
Este încurajator să vezi că până şi în aceste vremuri în care atâţia par să trăiască doar pentru ei înşişi, există oameni care nu numai că nu se sperie de perspectiva paternităţii, ci chiar tânjesc după ea. Harry Stein de la revista *Esquire* scrie despre
conflictul dintre imperativele carierei şi cele ale paternităţii - într-un sens mai deplin, între realizări în termenii lumii şi realizări în termeni personali...
Pe de-o parte, ceea ce trăiesc cu copiii mei nu poate fi evaluat; acele mii de ore petrecute pe duşumea, între cuburi, piese de puzzle şi păpuşi, transmiţând înţelepciunea Johannei Spyri şi a dr. Seuss, inventând jocuri, poveşti şi cântece, aflându-mă pur şi simplu prin preajmă fără a face mare lucru, au fost orele cele mai stimulatoare din punct de vedere emoţional din viaţa mea. Pe de altă parte... uneori preţul plătit pentru acele ore pare extrem de mare. Adevărul este că de la naşterea fiicei mele în urmă cu trei ani şi jumătate, n-am fost nici pe departe atât de productiv din punct de vedere profesional ca odinioară... Este greu să nu regret... fiind mult mai puţin înaintat în ceea ce Horatio Alger ar numi „jocul vieţii" decât am presupus cândva că voi fi.[2]
El continuă, afirmând că schimbul a fost copleşitor de favorabil, încât „panta descendentă percepută aproape nici nu merită să fie menţionată". De fapt, spune el în încheiere, nu l-ar negocia nici pentru un braţ de premii Nobel.
Eu am patru fraţi. Nici unul nu a făcut o grămadă de bani,

însă toţi patru au dobândit bogăţii de altă natură. Toţi patru sunt taţi - biologici şi spirituali. Phil, cel mai în vârstă, are doi copii şi a fost misionar timp de peste 35 de ani în nord-vestul Statelor Unite. El a început într-un cătun numit Nahanni, unde, împreună cu mignona lui soţie din Sud, a construit o cabană din bârne, călătorind cu sania trasă de câini. Şi aceasta ca să înveţe o limbă indiană nescrisă, pentru a putea duce Evanghelia unor oameni care nu auziseră de ea.
Dave, tatăl a patru copii, a fost misionar în Costa Rica şi Columbia şi trăieşte acum în Singapore ca director al Organizaţiei Evanghelice Mondiale. In călătoriile mele mă întâlnesc adesea cu urmaşii lui spirituali.
Tom, tatăl a doi copii, este scriitor şi profesor. In şcoli şi colegii din Anglia şi Statele Unite, el le-a fost „tată spiritual" multor tineri, încercând să le împărtăşească o viziune creştină largă şi glorioasă.
Jim, tatăl a patru copii, este cel mai tânăr. El este artist şi pastorul unei mici biserici într-un orăşel - Cody, Wyoming.
Acesta este răspunsul la întrebarea privind ocupaţia lor, fără a spune ceva despre felul în care au înţeles ei să fie taţi spirituali. Nu cred ca vreunul dintre ei să fi gândit în aceşti termeni. Nu i-am întrebat niciodată. Dar o pot vedea. Ştiu că sunt şi taţi spirituali. Şi mai ştiu câte ceva şi

despre singurătatea de care viaţa le-a făcut şi lor parte, deşi nu i-am auzit niciodată menţionând vreun cuvânt despre asta. Toţi patru sunt bărbaţi. Fiecare dintre ei şi-a asumat responsabilităţi care trec dincolo de familia şi de slujba lor, înţelegând prin aceasta *viaţa mea pentru a voastră.*

Capitolul 26

© *„uşă* de nădejde

?»

yt ceasta carte îi este dedicată lui Katherine Morgan, pe , _/L care am întâlnit-o în 1952 în New York, când le-a adus pe ^+-*S* *" cele patru fiice ale ei acasă din Columbia pentru a urma liceul. Ea lucra pentru o revistă misionară numită *Voices,* într-un birou mic dintr-o clădire deprimantă de lângă primărie. Am ajutat-o uneori acolo, îndeplinind munci de tot felul pentru personal - din care făcea parte Katherine, alte două femei (dacă nu mă înşală memoria) şi un editor pensionar.

De obicei serveam prânzul la birou, pregătind ceaiul într-o spălătorie mică şi uzată, „ospătându-ne" uneori cu plăcintă cu carne de oaie adusă de editor, un scoţian, pentru care până şi seul solidificat era un deliciu. O asaltam pe Katherine cu întrebări despre viaţa ei - experienţele ei ca misionară, soţie, mamă, văduvă. întotdeauna răspundea la ele cu umor şi adesea cu un râs zgomotos. Când atacam subiecte pe care majoritatea dintre noi le-am numi probleme, ea le considera de mică importanţă.

într-o zi, răspunzând la o întrebare, ea a spus: „Sunt sigură că sunt o femeie mai bună fiindcă sunt văduvă decât aş fi fost dacă nu eram văduvă."

Era foarte chibzuită şi amabilă faţă de bătrânul care îi era şef; ea şi-a făcut timp pentru mine, o posibilă candidată pentru câmpul misionar (şi m-a „îmbarcat", mai mult sau mai puţin, pentru America de Sud); timp de peste o jumătate de secol, şi-a jertfit zilnic viaţa în Pasto, iar apoi în Bogota. Casa ei era deschisă pentru absolut oricine - săraci, îndureraţi, bolnavi; alienaţi mintal, proscrişi, criminali, muribunzi. Oricine avea nevoie de o mamă, un cămin şi de dragoste le găsea pe toate la Katherine. Nu se dăruia doar lipsită de egoism, ci mai mult, fără a se gândi chiar deloc la sine.

Din Valea Plângerii prin care a trecut, ea a făcut un loc plin de izvoare pentru mine şi pentru mii de columbieni. Pentru mine, ea a fost o dovadă de necontestat a faptului că răspunsul la singurătatea noastră este *dragostea* - nu să găsim pe cineva care să ne iubească, ci să ne predăm în braţele lui Dumnezeu care ne-a iubit dintotdeauna cu o iubire veşnică. Dragostea faţă de El se va exprima atunci printr-o jertfire cu bucurie şi din toată inima în dragoste faţă de alţii.

Păşesc mai departe pe urmele lui Katherine şi ale tuturor celorlalţi care mi-au arătat atât de clar această cărare spre Dumnezeu. Mă rog şi am încrederea că acelaşi Domn care i-a tras după Sine va continua să mă tragă şi pe mine. Avem promisiunea Lui: „O voi ademeni şi o voi duce în pustie şi-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăşi viile, şi valea Acor i-o voi preface într-o uşă de nădejde" (Osea 2:14-15).

uMot

e

Capitolul 2

înverşunare şi tandreţe

1. Paul Tillich, *The Eternal Now,* New York, Scribner, 1963, pag. 15,16.
2. Gerald Vann, *The Son's Course,* Glasgow, Collins, 1960, pag. 10.

Capitolul 6

Darul văduviei

1. Povestea acelor ani este relatată în *Shadow of the Almighty, Passion and Purity* şi *These Strânge Ashes.*

2. C. S. Lewis, *The Problem of Pain,* New York, Macmillan, 1965, pag. 35.

Capitolul 7

Sub aceleaşi auspicii

1. Amy Carmichael, *Kohila,* Londra, Society of Promoting Christian Knowledge, 1939, pag. 111.

Capitolul 9

O dragoste suficient de puternică, încât să doară

1. Marcu 16:3; Daniel 6:20; Ezechiel 37:3; 2 împăraţi 18:35; 1 împăraţi 17:20; 2 împăraţi 6:15, 6:33; Ioan 6:5, 3:4, 4:11, 6:52, 7:15,6:9; Marcu 16:3.

Capitolul 10

Moartea este un nou început

1. Lilias Trotter, *Parables of the Cross,* Londra, Algiers Mission Board şi North Africa Mission, 1964. pag. 24-25.

Capitolul 11

Preţul este excesiv

1. Joseph Conrad, *The Minor of the Sea,* Garden City, N. Y, Doubleday, Page, and Co., 1916, Pag. 16-17.
2. Pere Didon, *Spiritual Letters,* citat în Amy Carmichael, *Gold Cord,* Londra, Society for Promoting.Christian Knowledge, 1932, pag. 58-59.
3. Vezi Luca 14:31.
4. Citat în Gerald Vann, *The Son's Course,* Glasgow, Collins, 1960.

Capitolul 12

Complimentul inadmisibil

1. C. S. Lewis, *The Problem ofPain,* New York, Macmillan, 1965, pag. 41.
2. Gerard Manley Hopkins, „The Golden Echo", în *Poems and Prose of Gerard Manley Hopkins,* selecţie, cu prefaţă şi note de W H. Gardner, ed., Harmondsworth, Middlesex, Penguin, 1960, pag, 53, 54.

Capitolul 13

Căsătorită, dar singură

1. Tillich, pag. 17.

2. Ruth Sanford, *Do You Feel Alone in the Spirit?,* Ann Arbor, Servant, 1978.
3. îi sunt datoare lui C. S. Lewis sau George MacDonald, probabil amândurora, pentru ideea din ultimele două propoziţii.
4. Citat în prefaţa scrisă de Walker Percy pentru *The New Catholics,* ed. Dan O'Neill, New York, Crossroad, 1987.

Capitolul 14

Dragostea înseamnă acceptare

1. Vezi Iov 1:9-11.
2. Vezi Iov 42:5-6.
3. Maud Monahan, *The Life and Letters of Janet Erskine Stuart,* Londra, Longmans, Green & Co., 1953, pag. 97.
4. Amy Carmichael, „For in Acceptance Lieth Peace", în *Toward ferusalem,* Copyright 1936, Dohnavur Fellowship, publicat de Christian Literature Crusade, Inc., Ft. Washington, Pennsylvania, pag. 40. Retipărit cu permisiune.

Capitolul 15

Un ogor cu o comoară

1. Robert Service, „The Law of the Yukon", în *Collected Poems of Robert Service,* New York, Dodd, Mead, & Co., 1940, pag. 10.
2. Vann, pag. 92.
3. *The Letters of Samuel Rutherford,* Chicago, Moody Press, 1951, pag. 129.

Capitolul 16
Fă-mi o turtă!
1. Pentru o dezbatere amănunţită cu privire la aceste jertfe, vezi Elisabeth Elliot, *Discipline: The Glad Surrender,* Old Tappan, N. J. Revell, 1985.
2. Amy Carmichael, „Nothing in the House", în *Toward Jerusalem,* Copyright 1936, Dohnavur Fellowship, publicat de

Christian Literature Crusade, Inc., Ft. Washington, Pennsyl-vania, pag. 44.
Capitolul 17
Gloria jertfei
1. Vezi 1 Petru 2:5.
2. Din „A Penitential Order: Rite One", în *The Book of Common Prayer,* 1979.
3. Psalmul 57:2; Psalmul 40:5; Psalmul 119:91; Romani 8:28; Efeseni 1:11-12; 2 Corinteni 5:4-5.
Capitolul 19
O *pace neobişnuită*
1. Sf. Julian de Norwich.
2. Rumer Godden, *In This House of Brede,* New York, Viking, 1969, pag. 3.
Capitolul 20
Ajută-mă să nu doresc atât de mult
1. Pentru mai multe informaţii privind dorinţa firească după iubirea umană, vezi Elisabeth Elliot, *Passion and Purity,* Old Tappan, N.J., Revell, 1984.
Capitolul 21
Preschimbări solitudinea în rugăciune
1. Albert Camus, *The Pali,* New York, Alfred A. Knopf, 1957, pag. 133.
2. Siegfried Sassoon, „Alone", în *Modern American and British Poetry,* de Louis Untermeyer, publicat pentru forţele armate ale Statelor Unite de Harcourt, Brace & Co. (fără precizarea localităţii), 2:344. Copyright Siegfried Sassoon; retipărit cu permisiunea amabilă a lui George Sassoon.
Note
155
Capitolul 22
Cum să abordez aşteptarea?
1. Psalmul 37:3,4, 5, 7.
2. Din *A Litany for the Personal Life,* adaptat de Charles David Williams, ediţia a treisprezecea, Cincinnati, Forward Movement Publications, n.d.
Capitolul 23
O cărare spre sfinţenie
1. George Herbert, „A Dialogue Anthem", în *The Poems of George Herbert,* Londra, Oxford, 1958, pag. 153.
Capitolul 24
Maturitatea spirituală înseamnă paternitate spirituală
1. Vezi Eileen Crossman, *Mountain Rain,* Singapore, Overseas Missionary Fellowship, 1984.
Capitolul 25
O viaţă transformată
1. Ron Hanson, „The Male Clock", *Esquire,* aprilie 1985.
2. Harry Stein, „A Man of Progeny", *Esquire,* aprilie 1985.

Elisabeth Elliot alături de actualul său soţ, Lars Gren

Alte cărţi publicate de Scriptum

1011 MIM NOII*M* I

Toţi sunt normali până ajungi să-i cunoşti
de John Ortberg
145 X 205 mm, 288 pagini

DU

MNE

Z E U E

MAIAi» lOtjIB loifeii

a t • I • ■ *m* o » f Ts » O

Dumnezeu e mai aproape decât crezi
de John Ortberg
145 X 205 mm, 216 pagini

Wfifmimh

îmblânzirea tigrului
de Tony Anthony
145 X 205 mm, 240 pagini

i

AEII

Femeile îl întâlnesc pe Dumnezeu
scrisă de femei pentru femei 155 X 220 mm, 680 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum

Dragostea nu este o întâmplare
(carte şi ghid de studiu) de Claudia & David Arp 145 X 205 mm, 188 pagini
Brusc au 13 ani
de Claudia & David Arp
145 X 205 mm, 240 pagini

AWttt

Minuni ce mişcă inima editor Elisabeth Mittelstădt 145 X 205 mm, 176 pagini
Câteva clipe sub steluţa din fereastră
editor Elisabeth Mittelstădt 145 X 205 mm, 184 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum

Codul lui daVinci: în căutarea adevărului
de Josh McDowell
145 X 205 mm, 136 pagini
Sunt un tată bun?
de Josh McDowell
145 X 205 mm, 200 pagini
Generaţia înstrăinată
de Josh McDowell
145 X 205 mm, 216 pagini
Cărarea singurătăţii
de Elisabeth Elliot
145 X 205 mm, 160 pagini

Cum puteţi obţine cărţile editurii Scriptum

Editura Scriptum îşi doreşte ca dumneavoastră, cititorii, să beneficiaţi de cele mai bune cărţi, răsplătindu-vă pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărţile pe care le publicăm sau le promovăm.

Puteţi obţine foarte comod cărţile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte şi librării din oraşul dumneavoastră. Cărţile comandate direct la editură, vor fi trimise prin poştă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. în librăria virtuală veţi găsi mereu titluri noi şi deosebite.

Pentru informaţii:
Editura Scriptum, str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea
Tel/Fax: 0259-457.428, Tel. RDS: 0359-412.765

e-mail: comenzi@scriptum.ro, magazin virtual: www.scriptum.ro

Comori ascunse...

Singurătatea este un fel de „a muri" pe care cei mai mulţi dintre noi ajung să îl cunoască mai devreme sau mai târziu. Departe de a fi ceva „rău" pentru noi sau un obstacol în dezvoltarea personalităţii noastre, ea poate fi modalitatea de stimulare a „înfloririi" spirituale până atunci încătuşate.

Elisabeth Elliot, din *Cărarea singurătăţii*

Te confrunţi cu singurătatea fiindcă nu eşti căsătorit sau fiindcă ai pierdut pe cineva drag prin moarte sau divorţ? Sau poate eşti singur fiindcă te simţi izolat în familie sau în societate, din cauza vreunei boli sau prin respingerea celor din jurul tău? *Elisabeth Elliot,* o autoare îndrăgită şi renumită, vrea să te ajute să vezi singurătatea ca pe un ogor în care este ascunsă o comoară -există lucruri de preţ faţă de care ochii ni se deschid doar umblând pe cărarea singurătăţii.

Elisabeth Elliot, născută în 1926, este una dintre cele mai influente femei din lumea creştină contemporană. De-a lungul a peste jumătate de secol, a scris multe cărţi de succes şi cu siguranţă ştie ce înseamnă singurătatea -a fost de două ori văduvă. Ea călătorește mult, ţinând prelegeri în diverse locuri din lume. Emisiunea ei săptămânală „Porţile bucuriei" este difuzată pe undele staţiilor de radio creştine pretutindeni în Statele Unite.

Elisabeth Elliot locuieşte împreună cu soţul ei, Lars Gren, în Magnolia, Massachusetts.

EDITURA SCRIPTUM
www.scriptum.ro